

Τύκ-Ταίκ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΔΑΣΚΩΝ ΜΟΥ ΕΝ ΑΙΩΝΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΩ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΝ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΡΑΤΑΣΙΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο διάσημος σοφός Δρ. Σ. Βορονόφ, διευθυντής του εργαστηρίου της σχολής των ανώτερων επιστημών εν Παρισίοις, εκφράζεται ως εξής εις τα συγγράμματά του: «Η ζωή» και αλ «43 Μεταμοσχεύσεις εις ανθρώπους» :

«Οι ζωικοί αδένες εκκρίνουν και εισάγουν εις τὸ αἷμα εἰδὸς τι ὑγροῦ, ὅπερ ἀνανεοῖ τὴν ἐνέργειαν καὶ δύνανται τῶν μεγάλων κυττάρων, ἐνισχύει τὸσον τὴν πνευματικὴν δραστηριότητα, ὅσον καὶ τὴν σωματικὴν τοιαύτην, ὡς ἐπίσης καὶ τὴν γεννητικὴν ὁρμὴν καὶ σφοδρίζει εἰς τὸν ὁργανισμόν τὴν εὐθυμίαν, τὸ συναίσθημα τῆς εὐρωστίας καὶ τῆς χαρᾶς διὰ τὴν ζωὴν.

» Ἰδοὺ τὰ ἀποτελέσματα τῆς μεταμοσχεύσεως, γενομένης ἐπὶ 120 προβάτων καὶ τράγων: Εἰς τὰ ἀσθενικά ζῶα, εἰς τὰ ὅποια οἱ κτηνίατροι ἔδιδον ὀλίγων ἡβδομάδων ζωὴν, εἰσάγαγον ζωικούς ἀδένες ἐκ ζώων ὑγιῶν. Τὰ ἐγγεγραμμένα ζῶα ἐγίναν ἐκτοτε ἰσχυρότερα καὶ ἐπὶ πέντε ἔτη ἔδειξαν ἐκπληρούσαν νεότητα καὶ ἐνέργειαν, δινηθέντα νὰ παραγάγῃ νέαν γενεάν.»

Οἱ ζωικοί αδένες εἰσέχθησαν ἐπίσης εἰς 43 ἀνθρώπους. Ἀναφέρονται τὸ ἐξῆς παραδείγματα: «Εἰς Ἀγγλὸς 74 ἐτῶν μὲ ἐπισκέφθη. Ἦτο εἰς τὸ ἔσχατον σημεῖον καταβεβλημένος. Εἶχε καταστῇ ἀνίκανος πρὸ 12 ἐτῶν. Ἐτέλεσα ἐγγείρησιν καὶ εἰσάγαγον αὐτῷ ὀλίγα τεμάχια ζωικῶν αδένων. Ὁ ἐξῆς-σθενημένος γέρον ἐγένετο νεώτερος κατὰ 15—20 ἔτη. Ἡ φυσικὴ καὶ πνευματικὴ του κατάστασις, ὡς ἐπίσης ἡ γεννητικὴς ἰκανότης ἀποκατεστάθησαν ὡς καὶ πρότερον. Τὸ ἐκπληκτικώτερον φαινόμενον ἦτο ὅτι ἡ φαλακρὰ κεφαλὴ του ἤρχισε νὰ καλύπτεται ὑπὸ κόμης.

Ἄλλ' ὁ σοφὸς Δρ. Ν. Ἰχλόνδσκυ τοῦ Βερολίνου εἰς τὸ σύγγραμμα αὐτοῦ «Βιολογικὴ μελέτη» σελὶς 135 λέγει ὅτι: «Δύνανται ν' ἀντικαταστήθῃ ἡ ἀνωτέρω ἄδυνα καὶ δαπανηρὰ ἐγγείρησις διὰ τῆς εἰσαγωγῆς εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα τοῦ ἐκχυλίσματος τῶν ζωικῶν αδένων ὡς τὸ Καλεφλουίντ τοῦ Δρος Καλεντιόνκο.

Τὸ «Καλεφλουίντ» διὰ τοῦτο ἐγένετο δεκτὸν ὑπὸ τῶν διασημοτέρων ἰατρῶν ἐπιστημόνων, ὡς τὸ ἰσχυρότερον τονωτικὸν φάρμακον, δυνάμενον πάντοτε ἐπιτυχῶς νὰ ἀνανεώσῃ καὶ ἐνισχύσῃ τὸν ἀνθρώπινον ὁργανισμόν. Μετὰ μίαν θεραπείαν τοῦ «Καλεφλουίντ» ἐξαφανίζεται ἡ ὀχρότης, ἡ σὰρξ σκληρύνεται, τὸ πνεῦμα ἀναλαμβάνει, οἱ πόνοι, ἡ ἀδυναμία καὶ αἱ νευρικαὶ διαταραχαὶ παρέχονται. Ἀνευρίσκετε τὴν προτέραν διάθεσιν καὶ εὐθυμίαν καὶ ἀπολαμβάνετε ἐκ νέου τὰ ἀγαθὰ τῆς νεότητος καὶ τῆς υγείας.

Τὸ «Καλεφλουίντ» ἐβραβεύθη μὲ 5 μεγάλα βραβεῖα, μὲ 5 μεγάλα χρυσὰ μετάλλια εἰς τὰς ἐκδόσεις ὑγιεινῆς τῶν Παρισίων, Λονδίνου, Βρυξελλῶν, Φλωρεντίας, καὶ Ρώμης.

Τὸ «Καλεφλουίντ» πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία καὶ Φαρμακαποθήκας τῆς Ἑλλάδος εἰς μικρὰ, μεσαία καὶ μεγάλα φιαλίδια, ἀποστέλλεται δὲ ταχυδρομικῶς, κατόπιν πληρωμῆς τῆς ἀξίας του. Ἀποστέλλεται ΔΟΡΕΑΝ τῷ αἰτούντι φυλλάδιον τοῦ Δρος Δ. Καλεντιόνκο «Ἡ Ἀναγέννησις, ἡ ἐνίσχυσις καὶ θεραπεία τοῦ Ὁργανισμοῦ».

Διαρκὴς Παρακαταθήρη παρὰ τῷ Γενικῷ Ἀντιπροσώπῳ Π. Α. Πετρόγλου. Ὁδὸς Ἀριστοτέλους 11, ἀριθμὸς γραφείου 11.

ΕΙΔΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΔΙ' ΕΙΔΙΚΩΝ ΑΔΕΝΙΚΩΝ ΕΚΧΥΛΙΣΜΑΤΩΝ ΗΠΑΤΟΣ ΚΑΙ ΧΟΛΗΣ

Τὰ δίσκια «ΡΙΡΟ», προϊόν πολυετῶν ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν, εἶνε τὸ τελειότερον ἰδιοσκεύασμα διὰ τὴν καταπολέμησιν τῆς προφυματώσεως καὶ τὴν ἀπολύμανσιν τῶν πνευμόνων.

Ὡς αἰμοποιητικὸν καὶ τονωτικόν, ἔδωκαν καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα εἰς τὴν θεραπείαν τῶν χρόνιων παθήσεων τῶν πνευμόνων, τῆς ἀδενίτιδος, τῆς χλωρώσεως, τῆς ἀναιμίας καὶ τῶν παθήσεων τοῦ ἥπατος. Ἐπαναφέρουσι τὴν ὁρεξίν, καταρρίπτουσι τὸν πυρετὸν, σταματῶσι τὰς αἱμοποτίσεις.

Τὰ «ΡΙΡΟ» δὲν ἔχουσιν ἀντένδειξιν καὶ ὁ ἄρρωστος δύναται νὰ τὰ λαμβάνῃ εἰς ὅλα τὰ στάδια τῆς ἀσθενείας.

Ἀνεγνωρισμένον ὑπὸ τοῦ Ἀνωτάτου Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου, πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΣ, Εὐπέλιδος 14.

ΚΑΘΑΡΙΤΙΚΑ ΜΑ
ΣΤΙΧΚΟΥΦΕΤ

ΦΕΝΑΜΙΝΤ

Καὶ οἱ πλέον κοίλοι με ἔντα δύο κάθε βράδυ νεργεῦνται. Μεσάτε ἐπὶ δέκα πτὰ κάθε καὶ εἶνε εὐχάρις καθαρτικόν. Πωλεῖται εἰς τὰ φαρμακεία.

Ὅτὰ μείνετε ἐκπληκτικὸς καὶ κατενθουσιασμένῳ μετὰ τὴν

ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΟΝΑ

Οὐδέποτε ἔχετε δοκιμάσῃ ἄλλο τι τὸ ἐπίοιν νὰ λευκαίνῃ καὶ νὰ καθιστᾷ τὸ δέρμα σας τέσση ἀπαλὸν καὶ δρεσερὲν.

Εἰς κάθε δοχεῖον ὑπάρχει ἡ ἐπιστημονικὴ του συμβουλὴ.

ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ ΞΑΝΘΗΣ “ΡΙΤΑ”, ΣΙΓΑΛΑ

Εἶνε τὰ ἐλκεντότερα σιγάρα, πού γιὰ πρώτην φορὰν ἐμφανίζονται ἐν τῇ Παλαιᾷ Ἑλλάδι.

Εἶνε τὰ ἀβλαβέστερα σιγαρέττα, με καπνὸν παραγόμενον εἰς τὰ ὠραότερα μέρη τῆς Θράκης καὶ ἰδίᾳ τῆς περιφέρειας Ξάνθης. Κατέκτησαν ὅλον τὸν καπνίζοντα πληθυσμὸν τῶν νέων χωρῶν καὶ ἐξαπλοῦνται καὶ ἐπὶ τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος με καταπληκτικὴν προτίμησιν.

Ἐναρξῇ πολήσεως προσεχῶς εἰς τὴν κεντρικὴν ἀποθήκην, Σταδίου 42. Γενικὸς ἀντιπρόσωπος δι' ὅλην τὴν Παλαιάν Ἑλλάδα, ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ Γ. ΛΙΑΚΟΣ, ὁδ. Σταδίου 42

Προφυλαχθῆτε ἀπὸ τὴν γριπὴν μόνον μετὰ τὰς παστιλάς

“MEZ”

Αἱ ΠΑΣΤΙΛΙΑΙ “MEZ”

ἀνακουφίζουν ἀμέσως τὸν βήχα Ἀπολυμαίνουσι τελείως τὸ στόμα Διευκολύνουσι τὴν ἀναπνοήν. Παλαβάνουσι τὰς παθήσεις τοῦ ὀρυγγος καὶ προφυλάσσουσι τὴν γρίπην. Δοσιμασία. Ἐπὶ τε μόνον “MEZ”. Πωλοῦνται ἐν κυττὰ παντοῦ. Κεντρικὴ ἀποθήκη ὁδὸς Ἑλεούσης 10, Πάρος 10, θηνᾶς.

Ἔκρατεῖτε ἀπὸ τὸ ἐσώτερον ἐξώ φύλλον τὸ κουπὸν τοῦ Μεγάλου Λαχείου μίας ἀπὸ 100.000 δραχμῶν.

Ἡ ἐξαιρετικὴ λάμα “ΚΡΙΚΕΤ” ἐνδίδει εὐχάριστα. Πωλεῖται παντοῦ Γενικὸς ἀντιπρόσωπος: ἸΩΑΝΝΗΣ Σ. ΦΛΩΡΟΣ Κολοκοτρώνη 62—Ἀθήναι

ΛΑΜΕΣ
“ΚΡΙΚΕΤ”

Τιμᾶται δρχ. 2.50

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Ὁδὸς Σταδίου 28
(Μέγαρον Ἐφραίμ)
ἀριθ. γραφείου 36
Ἀθῆναι

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ:
Ἑσπερικὸν Δραχμαὶ 450
Ἑσπερικὸν Λίρα Ἀγγλ. 1
Ἀμερικῆς Δολλάρια 5
Ἑσπερικὸν καὶ τριμήνιον κατ' ἀναλογίαν.

Διευθυντής - Ἰδιοκτῆτης: ΑΠ. Ι. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Η ΔΡΑΣΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

Ἡ ἐργάσις τῶν διαφόρων κρατῶν. Εἰς πόσους ἀνέρχονται οἱ τυφεκισθέντες κατάσκοποι κατὰ τὸν πόλεμον.—Διὰ φερα σημαίνοντα πρόσωπα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς κατασκοπείας.—Ἡ Μιστενγκέτ ὑπῆρξε κατάσκοπος.

Ὁραδικὴ ἐκτέλεσις 8 Γερμανῶν κατασκοπῶν, γενομένη εἰς ἓνα δάσος ἐξω ἀπὸ τὸ Παρίσι, κατόπιν τῆς ἀνακαλύψεως τῶν ἀπὸ μίαν Γαλλίδα κατασκοπεύουσαν.

Δώδεκα ἔτη μετὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον ἐξακολουθεῖ ν' ἀποκαλύπτονται τρομακτικὰ γεγονότα καὶ ἀπίστευτοι λεπτομέρειαι διὰ τὴν δράσιν τῶν κατασκοπῶν, τοὺς ὁποίους ἐξαπέλυσαν κατὰ χιλιάδας τὰ ἐμπόλεμα κράτη.

Ἐνα βιβλίον τελευταίως ἐκδοθὲν ὑπὸ

τοῦ Γερμανοῦ ἀρχικατασκοπού κατὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον Ἐρμαν Φὺν Βίμπαν προσθέτει νέας ἐνδιαφερόσας λεπτομερεῖ-

αῖς τῆς Γερμανικῆς ὑπηρεσίας οἱ τοῦ φεμισθέντες κατάσκοποι καὶ ὑποπτοὶ κατασκοπεύοντες.

Ἡ τυφεκισθεῖσα ὑπὸ τῶν Γάλλων κατάσκοπος Μάτα Χάρι

Ὁ Γάλλος πολιτικὸς Καγιὼ, ὅστις ἐξεωρήθη κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου ὡς ὑποπτός κατασκοπεύων.

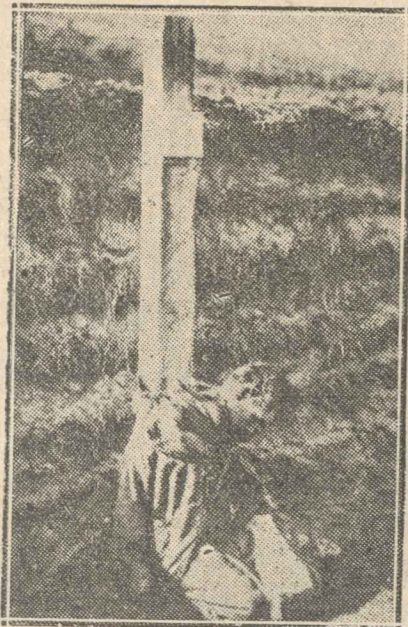

Ἡ Μιστενγκέτ, ἡ διάσημος χορεύτρια, τῆς ἐποίας αἱ ἀναμνήσεις ἀπὸ τὸν πόλεμον ἐκδίδονται κατ' αὐτὰς μετὰ τὸν τίτλον: «Μάστα, ἤμευν μία κατάσκοπος!»

τασκοπείας ὑπὸ τῶν ἐμπολέμων ἀνέρχονται εἰς πλέον τῶν 128.700. Ἐν τούτων

ὕπὸ τῶν Γερμανῶν ἐτουφεκίσθησαν εἰς τὴν κατεχομένην Γαλλίαν καὶ Βέλγιον πλέον τῶν 35.000 προσώπων. Ὡς δικαιολογία τῶν σκληρῶν αὐτῶν μέτρων φέρεται, ὅτι ὁ Γερμανικὸς στρατὸς κατεῖχε ξένα ἐδάφη, τῶν ὁποίων οἱ πληθυσμοὶ διέκειντο ἐχθρικῶς πρὸς αὐτὸν καὶ ἐπρεπε νὰ τρομοκρατηθῶν διὰ νὰ μὴ δύναται νὰ ἐξυπηρετοῦν τὴν κατασκοπεῖαν τῶν συμμάχων, ἡ ὁποία κυρίως ἐθασίζετο εἰς αὐτοὺς.

Ὁ Βίμπαχ ἐπικαλεῖται μεταξὺ ἄλλων ὅτι ἡ διάσημος Γαλλίς χορεύτρια Μιστεγκιέ ἀνῆκε ἀπὸ ἐτῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν

Κατὰ τὸν πόλεμον εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ πτώμα τῶν τυφεκισμένων κατασκόπων ἀφίνετο ἐπὶ ἡμέρας κατέμενον ἐπὶ πασσάλου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ἡ ἐπιγραφή «Κατασκόπος, προδότης τῆς Πατρίδος».

τῆς κατασκοπείας τῆς πατρίδος της καὶ ἐπὶ κατὰ τὰς μεταβάσεις της εἰς Βερολίνον διὰ καλλιτεχνικὰ τουρνέ κατόρθωνε νὰ συγκεντρῶν ἑκάστοτε διαφόρους πληροφορίας στρατιωτικῆς καὶ διπλωματικῆς φύσεως χρησίμους εἰς τὴν πατρίδα της.

Ἡ Μιστεγκιέ μάλιστα κατόρθωσε νὰ μπλέξῃ ὀλίγον πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ μεγάλου πολέμου τὸν ἐν Παρίσι τοῖς στρατιωτικὸν ἀκόλουθον τῆς Γερμανίας συνταγματάρχην Βίμπαχ τὸν ὁποῖον διέδετε κατὰ τὰς ὑποδείξεις τῆς Γαλλικῆς κατασκοπείας.

Ὁ ἐν λόγῳ στρατιωτικὸς ἀκόλουθος κατεῖχε τὰ σχέδια τῆς ὁχυρώσεως τοῦ Βελγίου, τὰ ὁποῖα οἱ Γερμανοὶ κατὰ σκοποὶ ἐργασθέντες ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν καὶ δαπανήσαντες κολοσιὰ ποσὰ κατόρθωσαν νὰ συγκεντρώσουν μὲ μεγάλα θάσανα. Τὰ σχέδια εἶχαν παραδώσει εἰς αὐτὸν διὰ νὰ τὰ ἀποστείλῃ ἀσφαλέστερα εἰς τὸ Βερολίνον δι' εἰδικῶν ταχυδρόμων. Ἡ Γαλλικὴ κατασκοπεῖα, ἡ ὁποία ἐπληροφορήθη τὸ γεγονός ἀνέθεσε εἰς τὴν Μιστεγκιέ νὰ κλέψῃ τὰ σχέδια ἀπὸ τὸν ἐρωτόληπτον θαυμαστήν της, πράγματι δὲ ἡ τελευταία κατόρθωσε ὑστερὰ ἀπὸ ἕνα γλέντι, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ μεθύσῃ ὁ Γερμανὸς συνταγματάρχης, νὰ τοῦ τὰ ἀποσπάσῃ καὶ νὰ τὰ παραδώσῃ εἰς τὰς Γαλλικὰς ἀρχάς. Διὰ τὴν ὑπηρεσίαν της αὐτῆς ἡ διάσημος χορεύτρια ἔλαβεν ὡς ἀμοιβὴν 300 χιλιάδες φράγκα προπολεμικά.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν συνταγματάρχην Βίμπαχ κατόπιν τοῦ παθήματος τοῦ ἐκλήθη

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΩΝ 25.000

Ἡ ἡμέρα τῆς κληρώσεως τοῦ πρώτου λαχείου μας τῶν 25.000 δραχμῶν, ὁρίσθη διὰ τὴν ἐπομένην Κυριακὴν 9ην Μαρτίου, τοῦτο δὲ ἵνα ἐν τῇ μεταξύ συγκεντρωθῶν τὰ κουπόνια τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀναγνωστῶν μας, τὰ ὁποῖα ἐξακολουθοῦν νὰ καταφθάνουν εἰς τὰ γραφεῖα μας καὶ δημοσιευθῶν τὰ ὀνόματα καὶ οἱ ἀριθμοὶ τούτων.

Παρακαλοῦνται συνεπῶς οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀναγνώσται μας νὰ ἀποστείλουν μέχρι τοῦ τέλους τῆς παρουσίας ἐβδομάδος τὰ κουπόνια τῶν, οἱ δὲ ἐν Ἀθήναις νὰ τὰ προσκομίσουν ἐντὸς τῆς τρεχούσης ἐβδομάδος.

Ἡ κληρώσις θὰ γίνῃ εἰς τὰ γραφεῖα μας (Σταδίου 28 Μέγαρον Ἐφεσίου, Γ' ὁροφος ἀριθ. γραφεῖου 36), ὁρίζομένης ἐπιτροπῆς διὰ τὴν κληρώσιν ἐκ τῶν περισταμένων ἀναγνωστῶν μας. Προσκαλοῦνται οἱ ἀναγνώσται μας νὰ παρευρεθῶν εἰς τὴν κληρώσιν.

—Πῶς θὰ τὸ μάθουν.

Ἡ δασκάλα ὀδηγεῖ τὰ παιδιὰ μετὰ τῶν κορασίων εἰς ἕνα μουσεῖον.

—Νὰ προσέξετε, λέγει εἰς τὰ παιδιὰ, νὰ μὴν μπαίνετε σὲ αἰθουσες ποὺ ἔχει μέσα γυμνὰς γυναῖκες καὶ ἰδίως γυναικὸς ἄνδρες!

—Καὶ πῶς θὰ τὸ ξέρονται αὐτοὶ; ἡρώτησε μὲ συστολὴν μία μοῦσῃτρια.

—Θὰ πηγαῖν ἐνῶ πρῶτα καὶ ἂν ἰδῇτε νὰ ἀρῶν, νὰ καταλάβετε ὅτι τέτοια πράγματα εἶναι ἐκεῖ μέσα!

—Οἱ κανόνες τῆς ἐπιστήμης.

Ὁ κῆρ Γιάννης πηγαίνει εἰς ἕνα περιήμιον καθηγητὴν διὰ νὰ ἐξετασθῇ οἰκτικῶς. Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ καθηγητοῦ, εἶχε μόνον 2 ἔτη καὶ οὐκ ἐπὶ τὴν ἀποθάνει Μετὰ 20 ἔτη ὁ κῆρ Γιάννης εὐρίσκειται εἰς θάνατον νὰ ξαναπαρουσιασθῇ εἰς τὸν καθηγητὴν διὰ νὰ τὸν ἐλδοποιῇ ὅτι εἶ ἄλλωθεν, εἰς πείσμα τῆς τραγικῆς γνωμοδότησεώς του.

Ἐκπληκτος τὸν προσβλέπει ὁ οὐκ ἔχων κατὰ τὸν λόγον κατόπιν βαθείας σκέψεως.

—Συμφωνῶς τῇ ἀπαισίσει μου, ἦτις ἀποτελεῖ καὶ ἀπόφασιν τῆς ἐπιστήμης, ἐπρεπε νὰ ἔχετε ἀποθάνει πρὸ πολλοῦ. Ἐάν τοῦτο δὲν ἐπετύχθῃ, σκόνη, τοῦτο δέον ν' ἀποδοθῇ εἰς τὴν ἐσφαμένην θεοπέταν, εἰς τὴν κῆρ νουμιογιστικῆς σὰς ὑπέβαλε!

εἰς Βερολίνον καὶ παρεπέμφθη εἰς στρατοδικεῖον καταδικασθεῖς εἰς 10 ἐτῶν ἐργασίας.

Ἀκόμη μεγαλειότερο εἶναι τὸ κατόρθωμα μὴ ἀλλῆς Γαλλίδος κατασκόπου τῆς ὁμοειδέους Δίδος Μπελτράν. ἡ ὁποία κατόρθωσε κατὰ τὴν πλέον κρίσιμον περιόδον τοῦ πολέμου νὰ συνδεθῇ εἰς Ἑλβετίαν μὲ ἕνα ἀπὸ τοὺς ἄσους τῆς κατασκοπείας μας, τὸν ὁποῖον ἔπεισε νὰ τὴν συνδέσῃ μὲ τοὺς εἰς Γαλλίαν κατασκόπους μας. Συνεπεία τῆς ἐλαφρότητος αὐτῆς ἦτο νὰ συλληφθῶν ὀκτὼ ἀπὸ τὰ καλλιτέρατα λαγωνικά, τὰ ὁποῖα εὐρίσκοντο εἰς τὸ Παρίσι καὶ νὰ τυφεκισθῶν ἕνα πρῶτ' εἰς ἕνα δάσος ἐξω ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΘΑ ΚΕΡΑΙΣΟΥΝ 500 ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΔΩΡΑ ΑΞΙΑΣ ΔΡΑΧΜΩΝ 100.000

Ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φύλλου ἀρχίζει ὁ νέος μέγας διαγωνισμὸς τοῦ «ΤΙΚ-TAK» διανομῆς δώρων εἰς τοὺς ἀναγνώστας 100.000 δραχμῶν. Τὸ σχετικὸν κουπόνι συμπεριλαμβάνεται εἰς τὸν ἐν λόγῳ διαγωνισμὸν δημοσιεύεται ἀπὸ σήμερον εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἐσωτερικοῦ μέρους τοῦ ὁπισθοῦ ἐξωφύλλου εἰς τὸν πόν ὥστε νὰ δύναται ν' ἀποσπασθῇ χωρὶς νὰ καταστρέφεται τὸ φύλλον.

Τὸ κουπόνι θὰ δημοσιεύεται ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ μέχρι τοῦ ὅτ' ἀριθμὸν 39 φύλλου συμπεριλαμβανομένου. Οἱ ἀναγνώσται δηλαδή, οἱ ὁποῖοι θὰ μετασχοῦν εἰς τὸν διαγωνισμὸν θὰ πρέπει νὰ συγκεντρώσουν ἐν ὅλῳ 31 κουπόνια, τὰ ὁποῖα θὰ ἀποστέλλουν ΟΛΑ ΜΑΖΥ εἰς τὰ γραφεῖα μας, μετὰ τὴν λήξιν τοῦ διαγωνισμοῦ, ἥτοι μετὰ τὴν ἐκδοσὴν καὶ ἀποκοπὴν καὶ τοῦ κουπονίου τοῦ ὅτ' ἀριθ. 39ου φύλλου μας.

Τὰ τυχόν ἐλλείποντα κουπόνια δύναται οἱ ἀναγνώσται μας νὰ συμπληρώσουν διὰ κουπόνιων τῆς αὐτῆς ἡμερομηνίας.

Εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, οἱ ὁποῖοι θὰ προσέρχονται αὐτοπροσώπως εἰς τὸ ἀντιπροσώπων τῶν θὰ ἀλλάσσονται τὰ κουπόνια δι' ἑνὸς λαχνοῦ φέροντος αὐθόνη ἀριθμὸν κατὰ σειράν.

Οἱ ἀναγνώσται τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῖς ἐξωτερικοῦ, ἀφοῦ συλλέξουν ὅλα τὰ κουπόνια, θὰ τὰ ἀποστέλλουν εἰς τὰ γραφεῖα μας ἐνὸς συστημένης ἐπιστολῆς μὲ τὸ ὀνοματεπώνυμον καὶ τὴν πληρὴ διεύθυνσιν τῶν καθαρῶν γραμμῶν ὁ δὲ ἀριθμὸς τοῦ λαχνοῦ ἐνὸς ἐκάστου θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ «ΤΙΚ-TAK».

Θὰ κερδίσουν ἐν συνόλῳ 500 ἀναγνώσται τὰ ἑξῆς εἴδη:

Ὁ 1ος ἀριθμὸς ἕνα ραδιόφωνον μετ' ὅλων τῶν συσκευῶν του κλπ. χρεωδὼν πρὸς τὴν κατάστασιν ἀξίας δρχ. 10.000.

Ὁ 2ος ἀριθμὸς μίαν τουαλέτταν γυναικείαν, περιζιάνινο μοντέλλο, ἀξίας δρχ. 8.000.

Ὁ 3ος ἀριθμὸς μίαν τουαλέτταν βραδυνῆν τοῦ οἴκου I. Εὐαγγελίδη ἀξίας δρχ. 5.000.

Ὁ 4ος ἀριθμὸς ἕνα ἀπογευματινὸν φόρεμα τοῦ αὐτοῦ οἴκου ἀξίας δρχ. 4.000.

Ὁ 5ος, 6ος καὶ 7ος ἀριθμοὶ ἀνὰ ἕνα στοῦμι ἀνδρικὸν ραμένον, ἀξίας ἕκαστον 2.000 δραχμῶν, ἥτοι ἐν ὅλῳ δρχ. 7.500.

Ὁ 8ος καὶ 9ος ἀνὰ ἕνα γραμμόφωνον ἀξίας ἕκαστον 1.300 δραχμῶν ἥτοι δρχ. 2.600.

Ὁ 10ος μέχρι τοῦ 15ου ἀνὰ ἕνα ὠρολόγιον ἀξίας ἕκαστον 1.000 δραχμῶν ἐκ τοῦ ἀδελφοῦ τοποκλείου Βουράκη καὶ Μόσχου ἥτοι δρχ. 5.000.

Ὁ 15ος μέχρι τοῦ 30ου ἀνὰ ἕνα κώμημα ἐκ τοῦ οἴκου Ντάδης ἀξίας ἕκαστον δρχ. 500 ἥτοι ἐν ὅλῳ δρχ. 7.500.

Ὁ 30ος μέχρι τοῦ 330ου, ἥτοι 300 ἀριθμοὶ, ἀνὰ ἕνα ζευγὸς γυναικείων ἢ ἀνδρικών κελτῶν μεταξωτῶν, μάρκας ETAM, ἥτοι 300 ἀριθμοὶ πρὸς δρχ. 150 ἕκαστος, ἐν ὅλῳ δρχ. 45.000.

Ὁ 330ος μέχρι τοῦ 384ου ἀριθμοῦ ἀνὰ μίαν πλάκα γραμμοφώνου, ἥτοι 54 ἀριθμοὶ πρὸς 100 δρχ. ἐν ὅλῳ δρχ. 5.400.

Τέλος ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ 384 μέχρι τοῦ 500 ἀνὰ ἕνα διαρκὲς εἰσιτήριον 2 θέσεων ἐλευθέρως εἰσόδου εἰς τὸ Θέατρον «Μοντιάλ». Διὰ τοὺς ἀναγνώστας τῶν ἐπαρχιῶν ἀνὰ μίαν τριήμερον συνδρομὴν τοῦ «Τικ-Tak». Ἐν ὅλῳ δρχ. 100.000.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἡ οἰκονομία τοῦ ἀρχοντος τῆς Πιέννης καὶ τοῦ Κοντοσταύλου Μονμορανοῦ χωρίζονται ἀπὸ ἕνα ἀγριὸ μῦθος πού μόνον μὲ τὸ αἷμα μπορεῖ νὰ σβῇ. Κι' ὅμως, παρ' ὅλη τὴν ἀβυσσὸν πού τοὺς χωρίζει, ὁ νεαρὸς Φραγκίσκος Μονμορανοῦ συναντᾷ τὴν νύχτες μυστικὰ μὲ τὴν Ἰωάννα τῆς Πιέννης.

Ἡ Ἰωάννα πρόκειται νὰ γίνῃ μητέρα. Ὁ Φραγκίσκος τότε ἕνα βράδυ νομιμοποιεῖ τὸν γάμους, γὰ νὰ μὴν ἐκτεθῇ ἡ ἀγασμένην τὴν προσὸ ἀναχώρησιν ὁ ἴδιος γὰ τὸν πόλεμον, ὅπου τὸν στέλνει ὁ Κοντοστάυλος.

Καὶ ὁ ἀδελφὸς ὅμως τοῦ Φραγκίσκου Ἐρρίκος Μονμορανοῦ ἀγαπᾷ τὴν Ἰωάννα μὲ ἕνα πάθος πού δὲν διαφέρει μισοῦ ἀπὸ τίποτε. Φθονῶντας ὁ Φραγκίσκος παρακαλεῖ τὸν ἀδελφόν του νὰ προσπαθῇ τὴν σύζυγόν του κατὰ τὴν διάκρισιν τῆς ἀποσιτίας του.

Ἡ Ἰωάννα ἀποκατ' ἑνὸς τὴν Λουίζα, ὁ σύζυγός της, πού ἔλκεται στὸν πόλεμον καὶ θεωροῦνταν νεκρὸς, ἐπιστρέφει ἑσπανά κατὰ τὴν αὐτὴν. Ὁ Ἐρρίκος ἀναδύεται στὸν ἱππὸν τῆς Μπαρταλιάν, ἕνα σπαθιστὴν, γὰ κλέψῃ τὴν Λουίζα καὶ νὰ τὴν κρατῇ κρυμμένην.

Τυφλωμένος ἀπὸ τὸ πάθος ὁ ἀνέμιος ἀδελφὸς καταργεῖ τὴν Ἰωάνναν μπροστὰ στὸν Φραγκίσκον πῶς ἴσχυεν ἀρχικῶς διὰ τὸν ἐρωτικόν. Τὰ δύο ἀδελφάρια μονομαροῦν ἀγρία, ὁ δὲ Ἐρρίκος πληγνόμενος βαρεῖται. Ὁ Φραγκίσκος δὲν θέλει νὰ ξαναδῇ τὴν ἑπιστῆ σὺζυγόν του καὶ φεύγει στὸ Παρίσι.

Ὁ ἱππὸς Μπαρταλιάν, πού ἔχει κατὰ βάθος εὐγενεὴ ψυχὴ καὶ γενναῖα αἰσθήματα, ἐπιστρέφει τὴν Λουίζα στὴ μητέρα της καὶ φεύγει ὁ ἴδιος μακριά, γὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν ὀργὴν τοῦ Ἐρρίκου.

Ἡ Ἰωάννα θέλει μὲ κάθε θυσία νὰ βρῇ τὸ σὺζυγόν της καὶ νὰ τοῦ ἱπποδύῃ τὴν ἀδωότητά της. Μεταβαίνει στὸ Παρίσι, ἀντὶ τοῦ Φραγκίσκου ὅμως συναντᾷ τὸν Κοντοστάυλον, πού τὴν ἀνακαλεῖται νὰ ὑπογράψῃ μίαν αἰτήσιν διαζυγίου.

Πεννὸν δεκάξην χρόνια. Ἡ Λουίζα μεγαλώνει σ' ἕνα φτωχικὸ σπίτι, κοντὰ στὴ μητέρα της, πού δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ ξεχάσῃ τὸν Φραγκίσκον, τὴν πρώτη καὶ μοναδικὴ ἀγάπη της.

Ὁ νεαρὸς ἱππὸς Παῦλος Μπαρταλιάν, γιὰς τοῦ γέρο-ἱπποῦ Μπαρταλιάν, εἶναι ἐρωτευμένος μὲ τὴν κόρη τῆς «Κυρίας» μὲ τὰ Μαῦρα—ἐστὶ ὀνομαζομένη τὴν Ἰωάννα—τὴν Λουίζα. Αὐτὸ γίνεται ἀρρομὴ νὰ συμπλακῇ κάποιον βράδυ μὲ τὸν δόικα Ἀνζού, ἀδελφὸν τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Καρόλου 9ου.

Μία μέρα ὁ Παῦλος σώζει τὴν βασίλισσα τῆς Νοβόρρας ἀπὸ βέβαιο θάνατον. Κατόπιν αὐτοῦ ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, ἀντιπαλὸς της, ζητεῖ ἀπὸ τὸν ἱππὸν νὰ τεθῇ στὴν ὑπο-

ΜΙΚΑΗΛ ΖΕΒΕΛΑΚΟ

Τὸ τέλος τοῦ ἱπποῦ Μπαρταλιάν

ρεσία της. Ὁ ἱππὸς ἀρνεῖται καὶ ἡ Αἰκατερίνη δὲν ξεχνᾷ τὴν προσβολὴν αὐτῇ.

Ἡ βασίλισσα τῆς Νοβόρρας ἀνακαλεῖται τὴν προσοσίαν τῆς ἐπιστοῦν τῆς Ἀλίκης ντὲ Λουῖς καὶ τὴν δίδωκε ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν της, γιὰ τὴν Ἀλίκη εἶναι ὄργανον τῆς δολίης Αἰκατερίνης. Ἡ Ἀλίκη θέλει νὰ ἐξαγνοσηθῇ, γιὰ τὴν ἀγαπᾷ πραγματικὰ τὸν κόμητα Μαριγιάν, πρὸ στατεινόμενον τῆς βασιλείας τῆς Νοβόρρας.

Τὴν Ἰωάννα καὶ τὴν Λουίζα τῆς ἀτάγει ὁ στρατάρχης Ντανβίλ, Ἐρρίκος Μονμορανοῦ, σὺν μεγάρῳ του. Ὁ Παῦλος Μπαρταλιάν δὲ καπορθώνει νὰ συναντήσῃ τὸν Φραγκίσκον Μονμορανοῦ καὶ νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν, ὅτι δηλαδή ἡ Ἰωάννα ἦταν ἀδελφὴ.

Στὸ Πόν-ντ-Σέ, σ' ἕνα πανδοχεῖο, ὁ Ἐρρίκος Μονμορανοῦ ἀντιμωνεῖ τὸν γηραιὸν ἱππὸν Μπαρταλιάν, πού ζητεῖ δὲ νὰ μὴ στήν ὑπηρεσίαν του ἐναντὶ γενναίας ἀποζημιώσεως. Ὁ ἱππὸς πρόκειται νὰ ἐδώσῃ ἕνα χεῖρ στὴν ἀγαπῶν τὸν Καρόλου 9ου, βασιλέως τῆς Γαλλίας, πού σχεδιάζουν οἱ συννομῆται μὲ τὴν κεφαλὴν τὸν στρατάρχην Ντανβίλ.

Ὁ γέρο-κατεργάρης, πού ἦταν σὲ ἀθλία οἰκονομικῇ κατάστασι, δέχεται εὐχάριστος νὰ τεθῇ ὑπὸ τὴς διαταγὰς τοῦ Ἐρρίκου Μονμορανοῦ. Δὲν τὸν νοιάζει γιὰ τοὺς κινδύνους πού περιεκλείει ἡ ἀποστολὴ πού δὲν τοῦ ἀνταρτῇ. Τόσα χρόνια, τί ἄλλο ἔκανε ὁ ἱππὸς Μπαρταλιάν, ἀπ' τὸ νὰ προσφέρει τὴν ὑποσιγή τῆς σπάθης του σ' ἐκείνον πού κλέβει.

Ἄλλωστε, αὐτὸς εἶναι ἕνας τρόπος γιὰ νὰ ἐξυγιάνῃ τὰ οἰκονομικά του. Ὁ ἱππὸς θέτει τοὺς ὅρους του: ἐναντὶ τῆς συμβολῆς του, καὶ ἀν' ἀκόμη ἀποτύχῃ ἡ ἀποστολὴ, θὰ μετρηθῶν στὸν ἱππὸν Μπαρταλιάν υἱόν, ἐκατὸ χιλιάδες λίβρες. Ἄν ἐπιτύχῃ ὅμως, τότε ὁ υἱὸς Μπαρταλιάν θὰ δικαιούται ἐνὸς βαθμοῦ ἀξιωματικοῦ. Ὁ Μονμορανοῦ δὲν ἔχει καμμίαν ἀντίρρηση, γιὰ ἔχει πολὺ καλὰ

Καὶ οἱ μενιμάχοι ἀναγνωρίζονται στὸ σκοτάδι ὅτι εἶναι ὁ πατὴρ καὶ ὁ υἱὸς Μπαρταλιάν.

τὴν ἀξία καὶ τὴν ἀνδρεία τοῦ γηραιοῦ ἱπποῦ, μολοντὶ ὁ Μπαρταλιάν τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει κάπως ... ἀπότομα, πρὸ δεκάξην χρόνων.

Ὁ γέρο-ἱππὸς εἰσπράττει, γιὰ καλὴ ἀρχή, μίαν γενναῖα προκατοβολή, ἀναενώνει τὸ θεοτιμῆρόν του πού ἦταν σὲ ἐκείνην κατάστασιν καὶ ξεκινᾷ ἐπάνω στὸ κοκκαλιάρικο ὄλογο του γιὰ τὸ Παρίσι, ὅπου πρόκειται νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ὑπηρεσίαν του.

Στὶς ἀρχὲς Ἀπριλίου, μίαν μέρα ὁ στρατάρχης Ντανβίλ βρισκόταν σκεπτικῶς καὶ μελαγχολικῶς στὸ μέγαρό του. Ὁ ἀνέμιος ἀδελφὸς τοῦ Φραγκίσκου Μονμορανοῦ, μολοντὶ πέρασαν τόσα χρόνια ἀπ' τὸ ἐρωτικὸ ἐπεισόδιον πού τὸν ἔφερε ἀντιμέτωπον μὲ τὸν ἀδελφόν του δὲν μπορεῖ νὰ ξεχάσῃ τὴν θλιμμένη Ἰωάννα τῆς Πιέννης, τὴν σημερινὴ «Κυρία» μὲ τὰ Μαῦρα. Τώρα μάλιστα πού τὴν ἔχει κοντὰ του, φυλακισμένη στὸ μέγαρό του μαζί μὲ τὴν κόρη της, τὴ γοητευτικὴ Λουίζα, ὁ Ἐρρίκος Μονμορανοῦ νοιώθει νὰ ξαναζωντανεύῃ ὅλη ἡ παλὰ φλόγα, ὅλο τὸ ἀκατανίκητο πάθος, πού τὸν ἔκανε ἐπίογκο καὶ ἐγκληματία.

Ἐνας ἱπποκόμος τοῦ τὸν πληροφορεῖ πῶς ὁ ἀδελφὸς του, Φραγκίσκος Μονμορανοῦ βρισκεται στὸ Παρίσι. Ὁ Ἐρρίκος νοιώθει μεγάλη ἀνησυχία σ' αὐτὴ τὴν εἰδήσιν, γιὰ φοβάται μὴν ζητήσῃ νὰ τὸν συναντήσῃ ὁ ἀδελφός του καὶ ἀποκαλυφθῇ ὅτι ἡ Ἰωάννα καὶ ἡ Λουίζα βρισκονται φυλακισμένες στὸ μέγαρό τοῦ Μέρ.

Τὴν ἐθελοντὶα τῆς τύχης ἀλήθεια: ἀπ' τὸ ἕνα μέρος, ὁ Ἐρρίκος Μονμορανοῦ ἔχει ὑπὸ τὰς διαταγὰς του τὸν ἱππὸν Μπαρταλιάν πατέρα, ἐνῶ ἀπ' τὸ ἄλλο, ὁ Φραγκίσκος Μονμορανοῦ βοηθεῖται ἀπ' τὸν ἱππὸν Μπαρταλιάν, υἱόν!

Ὁ στρατάρχης Ντανβίλ μεταβαίνει τὴ νύχτα μετρωμένον στὸ σπίτι τῆς οἰκίας τῆς οἰκίας. Ἀς, ὅπου συναντᾷ τὴν γοητὴ Λουίζα. Σὲ λίγο ἐμφανίζεται καὶ ἡ Ἀλίκη ντὲ Λουῖς, παλὰ ἐρωμένη τοῦ Ἐρρίκου. Ὁ στρατάρχης ἔστην στὴν Ἀλίκη ὅτι ἔχει ἀπόλυτὴ ἀνάγκη τῶν ὑπηρεσιῶν της γιὰ μίαν λεπτὴν ἀπόθεσιν.

Ἡ ἀρετὴ ὅμως τοῦ κόμητος Μαριγιάν τοὺς διακόπτει. Ὁ Ἐρρίκος μόλις προλαβαίνει νὰ κρυφθῇ στὸ διπλὰν δωμάτιον ἀπ' ὅπου παρίσταται μάρτυς τῆς συνομιλίας τῶν. Ὁ κόμης, παρ' ὅλες τῆς προσπάθειες πού κάνει ἡ Ἀλίκη γιὰ νὰ σιωπήσῃ, τῆς ἀποκαλύπτει, ὅτι πρόκειται νὰ παρευρεθῇ σὲ μίαν συνεδρίασιν ἐκτάκτου συμβουλίου. Θὰ παρευρίσκονται καὶ πολλὰ ἐπίσημα πρόσωπα: ὁ Βασιλεὺς τῆς Νοβόρρας, ὁ ναύαρχος Κολινύ, ὁ πρίγκιψ Κονδὲ καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ στρατάρχης Μονμορανοῦ. Ἀκούγοντας τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ του μετὰ τῶν συννομῶν, ὁ Ἐρρίκος δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ τὴ χαρὰ του ἀπὸ ἐκεῖ πού εἶναι κρυμμένος. Ἐστὶ τοῦ εἶναι εὐκολο, ἂν θέλῃ, νὰ καταγγεῖλῃ τὸν Φραγκίσκον στὸ Βασίλειον Κάρολο ὡς συννομῆτη.

Πραγματικά, ο κόμης Μαριγιάν αποκάλυπτε ότι η συνωμοσία έχει ως σκοπό την απαγωγή του Καρόλου 9ου, στον όποιον, κατόπιν, οι συνωμότες θα επιβάλουν τους όρους των.

Εάν επιτύχουν, συμπεραίνει ο κόμης Μαριγιάν, θα καταστή δυνατόν ο γάμος του με την Άλίκη, και θα μπορούσαν να ζήσουν ευτυχισμένοι μακριά απ' της εδαιουργίες της Αύλης και τις συνωμοσίες.

Μετά την αναχώρηση του κόμητος, η Άλίκη αποφασίζει να δολοφονήσει τον στρατάρχη Ντανβίλ, για να αποφύγει την καταγγελία του στο βασίλειο της Γαλλίας. Οπλίζεται μ' ένα εγγειρίδιο και του ανοίγει την πόρτα του διπλανού δωματίου. Ο Έρρικος Μονμορανσού όμως έχει αντιληφθεί τους σκοπούς της και την συμβουλεύει να φανή λογική και να τους παράσχει της υπηρεσίες της έναντι της υποσχέσεως της σιωπής του.

Πρόκειται να μεταφέρει σπίτι της της δύο φυλακισμένες του μεγάρου Μέμ, για περισσότερη ασφάλεια. Ζητεί δε απ' την Άλίκη να είναι η δεσμοφύλαξ των δύο γυναικών, καθ' όλο το διάστημα της διαμονής των.

Η Άλίκη ντε Λουξ δεν έχει όμως καμμία εμπιστοσύνη στην υπόσχεση της σιωπής του στρατάρχη Ντανβίλ. Και για να της δώσει μια σθεναρή εγγύηση, ο Έρρικος της αποκάλυπτε ότι πρόκειται για την Ιωάννα της Πιέννης και πως η Ιωάννα ήταν πάντα άδωα του εγκλήματος που την κατηγορούσε ο ίδιος. Ο στρατάρχης Ντανβίλ προσθέτει ότι, αν αυτός δεν φανή συνεπής στο λόγο του, η Άλίκη μπορεί να επαναλάβει τις αποκάλυψεις στον αδελφό του, Φραγκίσκο Μονμορανσού.

Υστερα φεύγει με την υπόσχεση να στείλει την επομένη νύχτα της δύο φυλακισμένες.

Η Άλίκη ντε Λουξ πέφτει στα γόνατα, ψιθυρίζοντας με απόγνωση:

— Έχω φθάσει στο βάθος της ατιμίας... πούθεν θα μπόρεση να με σώσει απ' το αίσχος και την αμαρτία;

— Εγώ! λέγει μια φωνή και η αμαρτωλή βλέπει μπροστά της τον μοναχό Πανικαρόλα, τον πρώτο έραστή της και έχθρο των Ουγενότων.

Ο Ιππότης Μπαρνταλιάν πατέρας φθάνει στο Παρίσι άπενταρος, σπεύδει δε στο μέγαρο του Μέμ, για να αναζητήσει τα οικονομικά του. Εκεί τυγχάνει εξαιρετικής υποδοχής. Του δίνουν ένα δωμάτιο, όταν όμως κάνει να βγεί απ' το δωμάτιο αντίλαμβάνεται πως τον έχουν κλειδωμένο μέσα.

Ο Ιππότης κοιμάται με της πύδ άπαισιόδοξες σκέψεις. Το πρωί δε ξυπνά και συναντά τον στρατάρχη Ντανβίλ που έρχεται να τον επίσκεψι. Ο Έρρικος καθησυχάζει τον Ιππότη και του ζητεί να λάβει μέρος στη μεταφορά ενός θησαυρού, τη νύχτα. Ο Ιππότης Μπαρνταλιάν δεν έχει καμμία αντίρρηση, έφ' όσον δρίσκεται στην υπηρεσία του στρατάρχη. Ο Έρρικος τον διατάζει να μείνει κλεισμένος στο δωμάτιο ως την ώρα της μεταφοράς του θησαυρού. Υστερα θα είναι ελεύθερος να γυρίσει σ'όλο το μέγαρο και να πηγαίνει όπου θέλει.

Εν τώ μεταξύ ο θαλαμηπόλος που έχει αναλάβει την φρουρά του του φέρνει ένα πλουσιώτατο γεύμα και εξακόσια σκούδα, τον πρώτο μισθό του Ιππότη. Ο Ιππότης προσπαθεί να μεθύσει τον δεσμοφύλακα του, δεν κατορθώνει όμως τίποτε. Κι' όμως, πρέπει δίχως άλλο να κάνει καμμία βόλτα στο μέγαρο, γιατί καταλαβαίνει πως κρύβεται κάποιον μυστικό που άπρεπε να το μάθει.

Στην απόγνωσή του, ο Ιππότης κλείνει τον

υπηρετή στο δωμάτιο του και ντυμένος με στολή θαλαμηπόλου, γυρίζει τους διαδρόμους. Κατεβαίνει την κλίμακα και φθάνει στο πρώτο πάτωμα όπου είναι τα διαμερίσματα του στρατάρχη. Άκούει, πίσω από μια πόρτα, φωνές και τ'ονόμα του. Κρυφασκεται.

Την ώρα πάνω-κάτω που ο Ιππότης έφινε στη θέση του τον θαλαμηπόλο-δεσμοφύλακα Ντινιέ, ένα άμαξι σταματούσε μπροστά στο μέγαρο του Μέμ και κατέβαινε ο κύριος ντε Γκυταλέν, διοικητής της Βασιλλικής.

Ο Γκυταλέν αποκάλυπτε στον Ντανβίλ,

Η Άλίκη ντε Λουξ άνοιξε το δωμάτιον με σκοπόν να φρονήσει τον στρατάρχη.

Ότι ο Ιππότης Μπαρνταλιάν υιός γνωρίζει την συνωμοσία, γιατί παρευρέθηκε στη συνεδρίαση, στο πανδοχείο της «Μάντιδος». Ο Έρρικος λέγει, ότι έχει το μέσον να συλλάβει τον Μπαρνταλιάν και να τον αναγκάσει να σιωπήσει. Ο Γκυταλέν διηγείται, κατασπινόμενος, πως ο ίδιος του άνοιξε τις πόρτες της Βασιλλικής και τον άφησε να φύγει, για να μην καταγγελλή η συνωμοσία στον βασιλέα της Γαλλίας.

— Ηούχασε, του λέγει ο Μονμορανσού, θα σου φέρω αύριο τον νεαρό Μπαρνταλιάν δεμένο χειροπόδαρα στη Βασιλλική, για να τον φιλοξενήσεις σε κανένα μπουντερούμι, εκτός αν «κανονισθώ» αλλιότινα ή υπόθεσής του.

Όλη αυτή την συνομιλία την άκούει, άόρατος πίσω απ' την πόρτα ο Ιππότης Μπαρνταλιάν, πατέρας. Σπεύδει να ξαναγυρίσει στη θέση του, όπου εξαγοράζει, αντί εκατό σκούδων, την σιωπή του θαλαμηπόλου Ντινιέ.

Ο γέρο-Ιππότης είχε καταφουρισμένος που τολμού να τ'άβουν με το παιδί του, ετοιμάζεται δε να τρέξει στο πανδοχείο της «Μάντιδος» και να ειδοποιήσει τον υιό του, όταν εμφανίζεται ο στρατάρχης Ντανβίλ.

Ο Έρρικος, με άδιαφορία δήθεν, φέρνει τη συνομιλία στο ζήτημα του Μπαρνταλιάν υιού, και λέγει στον πατέρα να τον φέρει για να τειθ' κι' αυτός υπό της διαταγής του στρατάρχη. Ο Ιππότης συλλογίζεται πως με τον κατεργάρη, πρέπει κανείς να φανή δυο φορές κατεργάρης, και άπαντά ότι μπορεί να βασίζεται στη σιγή του υιού, όπως βασίζεται και στο πατέρα.

Στης δέκα τη νύχτα, ο Έρρικος Μονμορανσού είχε λάβει όλες τις προφυλάξεις του. Έστειλε τον Ιπποκόμο και έμπιστό του Ζιλ

στην αρχή της οδού 'Ας, για να επιβλέπει τα περίεξ και ο ύποκομος Άλφρεντ θά άόνη γούστε το άμάξι, κρατώντας τ'όλοα απ' το χαλινάρι, ως το σπίτι της Άλίκης ντε Λουξ. Ο Μπαρνταλιάν θ' άκολουθούσε πεζή, έτοιμος να βοηθήσει όταν παροστή άνάγκη. Ο ίδιος ο στρατάρχης Ντανβίλ προχωρούσε έπικεφαλής της συνοδείας.

Σ'ένα δρομάκι, ερχόταν ένας πυροβολισμός. Τό άμάξι τότε ξεκινά όλοταχώς κι' άκούγεται μια φωνή να ξεσχίζει το σκοτάδι της νύχτας:

— Άνανδροι! κλέφτες γυναικών! σταματήστε! σταματήστε!

Ο Μπαρνταλιάν πατέρας βλέπει μια σκιά να τρέχει πίσω απ' τ' άμάξι και σκέπτεται πως έφθασε ή ώρα να δώσει χείρα βοήθειας. Έφ' όσον τον πληρώνει ο στρατάρχης Ντανβίλ, πρέπει να ύποστηρίξει τα συμφέροντά του. Καταδιώκει τη σκιά, και σε λίγο την φθάνει. Μεσ' το 'βαθ' σκοτάδι της νύχτας άρχίζει μια φοβερή κι' άδυσωπτη μονομαχία, ένας άγών μέχρι θανάτου. Άκούγεται μονάχα ή κλαγγή των όπλων και ή λαχανιασμένη άνάσα των μαχητών.

Ο αντίπαλος όμως του Μπαρνταλιάν πατέρα ζητά να ξεφύγει, για να τρέξει εις καταδιώξιν του άμαξιού. Τό άμάξι, σε λίγο χάνεται στην καμψη του δρόμου. Άκούγονται δύο βλαστήμιες:

— Μα τον Πόντιο Πιλάτον.

— Μα τον Βαρραβθά!

Οι μονομάχοι άναγνωρίζονται, είναι άπλοστα, οι Μπαρνταλιάν, πατέρας και υιός.

Υστερ' απ' την πρώτη κατάπληξη, ο πατέρας, με θλίψη, κάνει την παρατήρηση στον υιόν του, ότι αντί ν' άκολουθήσει της συμβουλής που του είχε δώσει, ο ίδιος προτίμησε ν' άκολουθήσει δική του, αίσθηματική πολιτική. Γιατί ν' άνακατευθή σε ξένες ύποψεις και να βρεθή άντιμέτωπος με τον πατέρα του, την στιγμή που έπρεπε να κυτάξει τα δημιουργήματά ένα μέλλον; Γιατί να καταστήση σπαθιστής καταδικασμένος να γνωρίσει την δυστυχία υπό όλες της μορφές της, στην ύπηρεσία του δεινά ή του τάδε γελοίου, που αν δεν άξιζε τίποτε, είχε όμως χρήματα.

Ο γέρο-Ιππότης προσθέτει ότι δεν πρέπει ο υιός του να ξαναγυρίσει στο πανδοχείο της «Μάντιδος» γιατί θα του στήσουν ένεδρα και ή ζωή του βρίσκεται σε κίνδυνο. Και πηγαίνουν μαζί, πατέρας και υιός, στην ταβέρνα του «Σφριού που κοπανά», σε μιάν άπόμας συνοικία. Ο νεαρός Ιππότης διηγείται στον πατέρα του πως κατάρρωσε πένοντας φιλενάδα μια ύπηρετρία του μεγάρου του Μέμ να μπη στην κατοικία του στρατάρχη Ντανβίλ. Κρυμμένος σε μια ντουλάπα, άκουσε μια συνομιλία του έπιστάτου Ζιλ με την ύπηρετρία, όπου γινόταν λόγος για δυο φυλακισμένες. Η Ζανέτα, ή ύπηρετρία, του έλεπε, όταν ξαναβρεθόταν μόνι, πως είχε δυο γυναίκες στο μέγαρο, που δεν έχουν όρεξη να φάνε τίποτε και λιώνουν από μαράζι. Ο στρατάρχης θέλει να παντρέψη την πιο νέα με κάποιον, έκείνη όμως ούτε νάκούση μπορεί τέτοιο πράγμα!

Άνοίγουν άλλη μοτιέλλα κρασί κι' ο Ιππότης Μπαρνταλιάν υιός συνεχίζει τις αποκλίψεις του.

— Την ώρα που έπρόκειτο νάρθ ή ύποψή ψιός της, ή Ζανέτα μου έλεπε να φύγω, για να μην άνακαλυφθώ. Εγώ όμως της ζήτησα να με οδηγήσει στο μέρος όπου βρισκόταν ή δύο φυλακισμένες. Η ύπηρετρία, ηλιάρσα σαν όλες της ύπηρετρίες, άρνήθηκε, γιατί μου έλεπε πως ζητούσα να συναντήσω την νέα, την έποια άγαπούσα. Τό άρνήθηκα. Πώς θέ-

— Ο Ιππότης Μπαρνταλιάν υιός, άγρυπνεί όμως. Διακρίνει τον Έρρικο απ' τα πρώτα λόγια και του άπενθυμίζει το πανδοχείο της «Μάντιδος» στην όδ' Σαιν-Ντενί, όπου συνανθόριζονταν ήτοι πονηταί... που συζητούν... διασκεδάζουν... ένίοτε δε...

λες, της έλεπε, ένα άρχοντοκόριτσο που άρνείται την προξενιά του στρατάρχη Ντανβίλ, να καταδεχτή να κυτάξει έναν φουκαρά σαν κι' έμένα, χωρίς θέση και χωρίς περιουσία; Η Ζανέτα πείσθηκε και θα με άδηγούσε, αν δεν μου τύχαιναν ένα σωρά περιπέτειες μέσα στο μέγαρο, γιατί άνταμώνω τον άραβωνιστικό της. Κρύφτηκε στο άπόγειο που ήταν τα κρασιά, απ' όπου άργότερα ή φιλενάδα μου ήρθε και μ' έλευθέρωσε.

Ο νεαρός Ιππότης στο τέλος αποκάλυπτε στον πατέρα του, ότι έκείνη που άγαπά όνομαζόταν Λουίζα της Πιέννης, ή μάλλον Λουίζα Μονμορανσού, κι' είναι το μωρό που έλεχεν έλλοτε κλέψει ο Μπαρνταλιάν πατέρας.

Ο γέρο-Ιππότης καταλαβαίνει την δύναμη του περσμένου. Διηγείται κι' αυτός στον υιό του πως βρίσκεται στο Παρίσι. Οι δυο μαζί άποφασίζουν τα έξης: ο πατέρας να έπιστρέψη στο μέγαρο του Μέμ, όπου θα εξακολουθή να ύπηρετρή πιστά τον στρατάρχη Ντανβίλ, για να πληροφορηθή και που είχαν ώδηγηθή ή φυλακισμένες.

Εν τώ μεταξύ, ο νεαρός Ιππότης θα πάρη τον σκύλο του Φλογέρα απ' το πανδοχείο της «Μάντιδος», για να έγκατασταθή όριστικά στο «Σφρι που κοπανά».

Άφου κοιμήθηκε καλά, ο Ιππότης Μπαρνταλιάν υιός μεταβαίνει στο μέγαρο του Μονμορανσού και διηγείται στον Φραγκίσκο, που είχε φοβερά καταβεβλημένος απ' της συγκινήσεις των τελευταίων ήμερών, τα διαδραματιζόμενα γεγονότα. Άποφεύγει ν' αναφέρει ώρισμένες λεπτομέρειες που άφορούν τον πατέρα του.

Ο Φραγκίσκος Μονμορανσού άποφασίζει να έθελσε στον βασιλέα Κάρολο 9ο την κατάσπαση και να τον θέσει κριτή της διαφοράς των δυο αδελφών. Άν όμως ο βασιλεύς άρνηθή να κρίνη, τότε ο Φραγκίσκος σκέπτεται να προκαλέση τον αδελφό του σε μονομαχία.

Ο Φραγκίσκος Μονμορανσού μαζί με τον Ιππότη Μπαρνταλιάν, υιό, μεταβαίνουν στο Λούβρο, όπου οι διάφοροι αλβικοί, περιστοιχίζον τον Κάρολο 9ο.

Ο Φραγκίσκος ζητεί ιδιαίτερη άκράση απ' τον βασιλέα, στην όποια να παρευρίσκει και ο Ιππότης. Τότε οι αλβικοί φεύγαν και μένουν μόνοι τους οι τρεις. Ο Φραγκίσκος έκθέτει όλα τα γεγονότα στον βασιλέα, αποκάλυπτε την έπείσχυνη διαγωγή του άναξίου αδελφού του—τον όποιον έν τώ μεταξύ εκάλει στον άνάκτορα ο βασιλεύς διά του κ. ντε Νανό—και ζητεί να του άπονεμθή δικαιοσύνη.

Ενώπιον του βασιλέως της Γαλλίας, γίνεται ή συνάντηση των δυο αδελφών, που είχαν δεκαετία χρόνια να ιδωθούν, απ' τη μέρα της μονομαχίας των. Τί φοβερό βλέμμα μίσους διασταυρώνουν οι δυο αδελφοί, που ξαναβλέπονται ύστερ' από τόσα χρόνια!

Στης κατηγορίας του Φραγκίσκου, ο Έρρικος σκέπτεται ν' άπαντήσει, φανερώνοντας την συνομοσίαν στην όποια είχε άνακατεμένος ο αδελφός του. Έτοιμάζεται ν' άποκαλύψη στον βασιλέα όλα τα παρασκήνια της συνομοσίας, ότι άκουσε στο σπίτι της Άλίκης ντε Λουξ.

Ο Ιππότης Μπαρνταλιάν υιός, άγρυπνεί όμως. Διακρίνει τον Έρρικο απ' τα πρώτα λόγια και του άπενθυμίζει το πανδοχείο της «Μάντιδος» στην όδ' Σαιν-Ντενί, όπου συνανθόριζονταν ήτοι πονηταί... που συζητούν... διασκεδάζουν... ένίοτε δε...

Ο στρατάρχης Ντανβίλ δεν είχε κουτόδες

άνθρωπος. Καταλαβαίνει τον σιωπηλό έκδιασμό. Και με μια ματιά, την ίδια ματιά μίσους που διασταυρώνουν, οι δυο αδελφοί ύπογράφουν μια μυστική συμφωνία: θα σωπάσουν σ' αυτό το ζήτημα.

Ο Φραγκίσκος Μονμορανσού ζητεί απ' τον βασιλέα να του άποδοθούν και οι δυο γυναίκες της όποιες είχε φυλακίσει ο στρατάρχης Ντανβίλ στο μέγαρο του Μέμ, και της όποιες έκρυψε άλλου κατόπιν.

Ο Έρρικος όμως καταλαβαίνει ότι το καλλίτερο που έχει να κάνει σ' αυτήν την περίπτωση, είναι ν' άρνηθή τα γεγονότα, άρνείται όλα όσα λέγει ο αδελφός του, άποδίδοντας τις κατηγορίες στο μίσος που τους γωρίζει.

Έπembeίνει και πάλιν ο Ιππότης Μπαρντα-

Ο πατέρας Μπαρνταλιάν άφου έδεσε τον θαλαμηπόλον, έφέρσε τα ρούχα του και...

λιάν: ή κατάσταση είχε πολλή κρίσιμη για τον Έρρικο που δεν έβλεπε πως να γλυτώσει απ' τις άποδείξεις και τα πειστήρια που κατέχει ο Ιππότης.

Την στιγμή έκείνη όμως εμφανίζεται ή Αλκατερίνη των Μεδίκων, με όλη την απαγόρευση του Καρόλου 9ου να τους άνησυχήσουν. Κατηγορεί τον Ιππότη Μπαρνταλιάν, ότι έπετέθη έναντίον του δούκου Άνζού, αδελφού του βασιλέως, ότι τον πρόσβαλε, ότι πρόσβαλε κι' αυτήν άκόμα την βασίλισσα. Ο Βασιλεύς διατάζει να τον συλλάβη.

Όλοι οι αλβικοί επιτίθενται έναντίον του Ιππότη Μπαρνταλιάν, που περιμένα όμως τη μόρα, απ' τη στιγμή που είδε την Αλκατερίνη να μπαίνει. Γίνεται όμηρικη μάχη, κατά την όποια ο άτόρητος Ιππότης κρατεί σε άπόστασι όλους τους μαζεμένους εύγενείς. Κατορθώνει να πλησιάση προς το παρθέρο και την στιγμή που πρόκειται να τον συλλάβουν πηδά. Κατορθώνει με το πήδημα να περπάτη στην αντίπεραν όχθη της τάφρου και να εξαφανισθή, ένθ οι αλβικοί τον πυροβολούν εις μάτην.

Στους αλβικούς κύκλους, μετά την δραπέτευση του Μπαρνταλιάν, επικρατεί θυσλώδης άτιμόσφαιρα. Η Αλκατερίνη των Μεδίκων διατάζει τον Μωρεβέρ ν' άναζητήσει παντού τον Ιππότη Μπαρνταλιάν και να τον συλλάβη άμέσως. Ο δε βασιλεύς ύπόσχεται ν' άρχισή ή δίκη του μόλις συλληφθή.

Ο Φραγκίσκος επιμένει να του άπονεμηθή δικαιοσύνη. Αναφέρει το γεγονός, ότι μια άμαξα με δυο γυναίκες έστάλη από τον

στρατάρχη Ντανβίλ την περασμένη νύχτα σε άγνωστη διεύθυνση. Ζητεί να του άποδοθούν ή δυο φυλακισμένες γυναίκες.

Ο Έρρικος δεν το άρνείται, ίσχυρίζεται μόνον ότι ή δυο γυναίκες ήταν των αλβικών κύκλων και δεν μπορούσε ναποκαλυφθή τ'ονόμα τους. Ο αδελφός του καταλαβαίνει ότι, αυτήν την φορά τούλάχιστον είχε νικημένος. Και φεύγει, λέγοντας αυτά τα λόγια στον κακούργο στρατάρχη:

— Σ' άφήνω να σκεφθής: να έξερς μόνο πως την ήμέρα που θα παρουσιασθώ στο μέγαρο του Μέμ, θα μου άποδώσεις της φυλακισμένες. Άν όχι, όπου σε συναντήσω, σπίτι σου, στο Λούβρο, στο δρόμο, παντού, θα σε σκοτώσω! Περιμένέ με!

— Θα σε περιμένω! άπαντά ο Έρρικος.

Δυο μέρες πριν στο μοναστήρι των Καρμουλιτών που βρισκόταν στο βουνό Σαιν-Ζενεβιέ, ο μοναχός Πανικαρόλα είχε στο κελλί του μαζί μένα μοναχοπαίδι, τον Ζάκ Κλεμάν, στο όποιον διδάσκει την προσευχή. Το παιδί αυτό είχε το παιδί τους, το παιδί της Άλίκης ντε Λουξ, και το δικό του! Κι' όμως ο μικρός δεν μπορεί ν' άφοσιωθή στην προσευχή: βλέπει όλο σαν λευκή ύπαρσία την μητέρα του που δεν γνώρισε και που λαχταρά να γυρίσει.

Άπό την ήμέρα που πήγε να έξομολογηθή σ' αυτόν ή Άλίκη, ο μοναχός Πανικαρόλα ένοιωσε όλο το παληό πάθος να τον κυριεύη, να ξαναγίνεται ο ίδιος ο μαρκήσιος Πάνι-Γκαρόλα, ο άσωτος, ο γλεντιζέ, ο έκφυλος.

Ο Πανικαρόλα ήταν επιφορτισμένος να γυρίσει στο Παρίσι τη νύχτα, φωνάζοντας πένθημα και χτυπώντας μια καμπάνισα: — Προσευχθήτε για τους πεθαμένους!

Έκείνο το βράδυ όμως, ο μοναχός δεν άκολουθεί το συνήθειό του, δρομολογεί του. Πηγαίνει προς την όδ' Άς με την πρόθεση να συναντήσει την Άλίκη ντε Λουξ για να της φωνάξη κατ'όνομα, την περιφρόνησή του.

Στο σκοτάδι, έξω απ' το σπίτι της άκούει ένα, φιλι και διακρίνει τον κόμητα Μαριγιάν που φεύγει από μέσα. Ο μοναχός μπαίνει, επιβάλλει σιωπή στη γρηά Λάουρα και άκούγοντας τα λόγια της αμαρτωλής, άπαντά: — Εγώ!

Ο Πανικαρόλα ζητά να μάθ' το όνομα έκείνου που έφυγε και ή Άλίκη αποκάλυπτε τον στρατάρχη Ντανβίλ. Οι δυο πρώην έραστές έχουν μια τραγική συνομιλία, στην όποια ο μοναχός ζητά να της ξαναφέρει την παλιά φλόγα. Για να το κατορθώσει της μιλά για το παιδί τους, που ζητά επιμόνως να δει ή μητέρα του. Ο ίδιος βασανίζεται καίθιη μητέρα του. Τί το βλέπει χωρίς να μπορεί να του φανερώσει πως αυτός είναι πατέρας του.

Η Άλίκη ντε Λουξ, που λαχταρά τόσα χρόνια να δει το παιδί της, ίκεται τον μαρκήσιο να την οδηγήσει εκεί όπου είναι κρυμμένο. Τότε ο Πανικαρόλα, χωρίς να μπορεί να πείσει πια τη φωνή της καρδιάς του, της άποκαλύπτει ότι ποτέ δεν έπαψε να την αγαπά κι' έννοει να την σώσει απ' τον δούλο της ατιμίας όπου βυθίζεται. Της προτείνει να φύγουν μαζί με το παιδί τους στην 'Ιταλία, την χώρα του έρωτος και του όνείρου. Θα έχασουν όλα τα περασμένα δάσανά τους και τις άπογοητεύσεις. Εκεί θα ξαναγίνει ο μαρκήσιος Πάνι-Γκαρόλα που είχε πολλο πλούσιος και θα ζήσουν ευτυχισμένοι.

(Η συνέχεια εις το προσεχές)

ΔΩΔΕΚΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΟΛΙΒΕΡ ΡΕΪΤΟΡ

ΕΝΤΓΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

Ο ΑΞΙΟΤΙΜΟΣ Κ. ΛΕΝ ΟΥΪΤΛΟΝ

(Συνέχεια και τέλος)

Ο Σίμφον εδασάνισε το μυαλό του, προσπαθώντας να θυμηθεί τα γεγονότα και τις μισοκοιμήμενες φράσεις που αντηλλάγησαν κατά την συνομιλία των με την νύαν.

— Τό μόνο, είπε, που μπορώ να θυμηθώ καλά είναι ότι την ώρα που έβλαιο και θυγογύσεις έκνιταζε πάντα το μπρασέλε-ρολόι της.

Ενωρίς, ένα πρωί, εις τόν κόλπον του Μπισκαίη, ένα άγγλικό καταδρομικό ξεφύτρωσε στόν όρίζοντα πίσω από το θαυδνκίνητο άτμολοίο «Εμιλ» και παρήγγειλε στόν πλοίαρχόν του να σταματήσει.

Είχε αναχωρήσει από το Λονδίνο τα μεσάνυκτα της ίδιας νυκτός που είχε διαπραχθή ή κλοπή και μια μικρή άγγλοισπανίδα που είχε γίνη ήδη ή ώραία χαϊδεμένη του θαυροιοϋ είχε επιβιβασθή του «Εμιλ». Η μίς Αβιλέξ διεμαρτυρήθη ζωηρότατα για τη σύλληψή της—μαντεύει ή άναγνώστης τί συνέβη—άν και προσεπάθησε να πετάξη ένα πακετάκι στη θάλασσα—άσφαλώς από ιδιοτροπία της γιατί το πακετάκι περιείχε δεκαπτά σμαράγδους.

Τήν επομένην τό πρωί, τα άγγλικά φύλλα έδημοσίευσαν τό κατωτέρω άνακοινωθέν, τό όποιον είχε συνταχθή από τόν ίδιον τόν κ. Ρέιτορ.

«Μέρος τών κλοπιμαίων εκ της παρὰ την Μπάρφορντ Σκονέιτ οικίας άνευρέθησαν διά της συλλήψεως μίας γυναίκας καλουμένης 'Ινέξ' Αβιλέξ. Φαίνεται, ότι ή άρχηγός της συμμορίας, ήτις διέπραξε την καλώς οργανωθεισαν ληστείαν, ένθ' έλαβε όλα τα μέτρα διά να προσυλλάξη τό πενσί του, έστειλε την συνένοχόν του εις ένα δρόμον που ήτο εύκολώτατον να ληνηλατηθή — και δεν άποκλείεται ότι την άφισαν ως δώλωμα διά να ασχοληθή ή άστοννομία μαζί της και να μείνη αυτής άνευρόχλητος διά να φθάση εις τόν προορισμόν του».

Ο κ. Λέν Ουίτλον είχε ένα λαμπρόν σύντροφον ένα κ. Τζών Στίμμιγκς, ό όποιος είχε καταφθάσει προσκληθείς έπειγόντως εις τό Αίξ.

— Πολύ κακά μαντάτα για την 'Ινέξ! είπεν ό κ. Στίμμιγκς μόλις μπήκε στοϋ Λέν Ουίτλον και έκλεισε την πόρτα. Στοιχηματίζω πώς αυτός ό διαβολο-Ρέιτορ κάτι σκάρωσε πάλι.

— Αυτός ό διαβολο-Ρέιτορ δεν μπορεί να μάς κάνει τίποτε, έφώναξε ό Λέν

Επ'ήρθε δυό άποκόμματα έφημερίδων και τα έδειξε στόν έπισκέπτη του :

— Δεν μπόρεσε να βρή τίποτε έναντίον μου. 'Η Ασφάλεια ήλθε την επομένην τό πρωί και με όρμη κοιμώμενον μακαρίως εις την έναλιν μου του 'Ωτέιν.

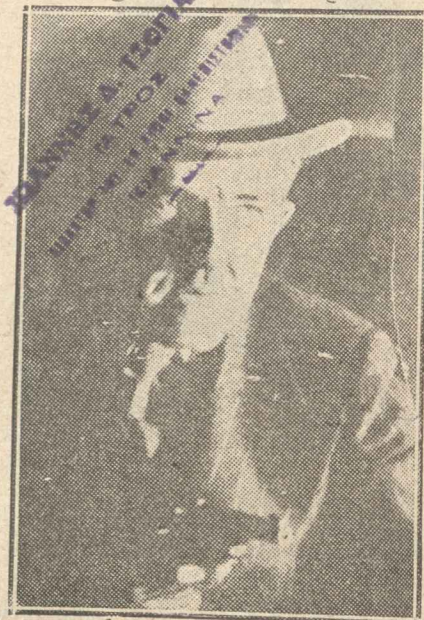
— Στο Παρίσι είπεν ό Τζών Στίμμιγκς, λένε πώς θα σέ παρακαλέσουν να εγκαταλείψης τη Γαλλία.

— Άνοήσιες. Σαίρουν καλά πώς στη Γαλλία δεν θα άγγιξα ούτε φτερό. Άλλά θα πάω στο Λονδίον για να άναμετρηθώ με τό φίλο μας τόν Ρέιτορ.

Ο κ. Στίμμιγκς τόν έκνιταζε άπορώνας. — Έμένα μη με λογαριάζεις. Πάς να σκάψης τόν λάκκο σου.

Μετά μια δδομάδα είχε φθάσει εις τό Λονδίον ένας ήλικιωμένος Άγγλος ευγενής, ό όποιος είχε καταλύση εις ένα άριστοκρατικόν ξενοδοχείον υπό τό όνομα συνταγματάρχης Πέρσιν. Έμενεν εις τό Γουήτχαμ 'Ότέλ» που ήτο τό πιό μυστηριώδες αλλά και τό πιό άριστοκρατικό ξενοδοχείο του Λονδίνου.

Άλγες μέρες μετά την άφιξίν του, ό κ.Ρέιτορ έλαβε ένα μυρωμένο γράμμα. 'Η άπο-

στολεύς του ήτο μία κυρία ή όποία υπέγραφε «Μία που ξαίρει» και έγραφε:

«Έν έλέετε να μάθετε που ευρίσκονται τα ύπόλοιπα σμαράγδια του Περέλλο, δύναμαι να σάς πληροφορήσω.

Θά έλθω εις την Σκώτλαντ Γυάρντ εις τάς 8 μ.μ. του Σαββάτου. Θά έλθε εις τό γραφείον σας».

Ο 'Ορέιτορ διάβασε και ξαναδιάβασε τό γραμματάκι αυτό. Όπου ήσαν άνακατεμένες γυναίκες έπίστευεν εις τα θαύματα. Καί έν τούτοις ήτο ίκανοποιημένος με την ιδέαν, ότι τό γράμμα αυτό ώφέλειτο εις την έμπνευσίν του κ. Ουίτλον.

Εις την Σκώτλαντ Γυάρντ υπήρχε τότε κάποιος βοηθός του 'Αστυνομικού Διευθυντού, ό όποιος δεν έχόνεσε διόλου τόν 'Ορέιτορ. Ο 'Ορέιτορ Ντώλτον είχε κάμει την άστυνομικήν μαθητείαν του εις τάς 'Ινδίας. 'Ητο ένας άβεράπευτος θεωρητικός και είχε την άδυναμίαν να παρεμβάινη διαρκώς εις τα καθήκοντα της έκτελεστικής έξουσίας. Εφ'όσον έλοιπόν τόν 'Ορέιτορ εις τό γραφείον του.

— Έλάτε, έλάτε κύριε 'Ορέιτορ. Αυτό δεν μπορεί να μείνη έτσι. Ένα σωρό σμαράγδια τεραστίας αξίας έκλάπησαν κάτω από τα μάτια της 'Αστυνομίας άν και είχατε ρητήν έλτολήν να φρουρήτε τό μέγαρον του κατόχου των. Είδατε τίς πρωινές έφημερίδες ;

— Δεν μπορώ να διαβάξω έφημερίδες ό-ταν έχω δουλειά στο χέρι μου.

— Είπε σκάνδαλο κ. Ρέιτορ. Πράγματι,

ντρέπομαι που συναντώ τούς φίλους μου στη λέσχη. Με έρωτούν, διαρκώς γιατί δεν παίγγω ντετέκτιβ από έξω

— Δεν χρειάζεσθε ντετέκτιβ, χρειάζεσθε νοομάντιες για να τα βγάλετε πέτρα με τόν Λέν Ουίτλον, είπεν ό 'Ορέιτορ.

Έκείνο τό άπορεσήμερο του Σαββάτου ήταν πολύ ειρηνικό. 'Η ήμέρα ήταν θερμή.

Ο 'Επιθεωρητής Ρέιτορ έβγαλε τα γυαλιά του με ένα βαθύν άναστεναγμό, διέπλεσε τό χαρτάκι που διάβαζε και τό ξανάβλεπε στόν φάκελλό του. Έκνιταζε σκεπτικά από τό άνοικτό παράθυρο. Μιά δενζινικόνη φροτηγίδα σύροντας μια σειρά από δάρες άνέβαινε τό ποτάμι.

Έστρεψε τό κεφάλι του στην πόρτα που είχε άνοίξει και είδε τόν Μαίτζορ Ντώλτον. Στρώει να πη λέξει έδώ εις τό γράμμα που είχε λάβει στόν άνωτέρω του. Ο 'Ορέιτορ γρήγινισε.

Η μισή δουλειά της Σκώτλαντ Γυάρντ γίνεται με πληροφορητές? είπε. Καί έπειτα έ-χρησε τό θράσος να μιλάει για την τέχνη της άνιχνεύσεως τών εγκλημάτων, έπρόθεσσε με χονδροκαμωμένη ειρωνία. Θά ήθελα να ίδω και έγώ αυτήν την γυναίκα όταν θάρθη.

— Άν έλθω...είπεν ό 'Ορέιτορ.

— Πιστεύεις, ότι είναι φάρσα;

— Έκείνη δεν θα έλθω, αλλά αυτός θα έλθω.

— Ο Ουίτλον; Άνοήσιες. Αυτός είναι στη Γαλλία. Ο κακούργος αυτός δεν πρελάει να χώσει τη μύτη του στην Άγγλία, και έν τολμήση να πατήση τό πόδι του έξω από τές ένδειξεις εις θάρος που μπορούμε να τόν κατηγορήσουμε επί έκδιασμού και ήφ'όσον αύτοηγία εις πολλές ύποθέσεις. Θά είμαι έδώ στις 8 άπόψε.

Ο 'Ορέιτορ Ντώλτον, καθήμενος εις τό καρέκλαν του γραφείου του κ. Ρέιτορ, σμήθηκε.

— Σέ κοροϊδεύει! είπε.

— Σας είπα να μην έλθετε! είπεν ό κ. Ρέιτορ.

Ο 'Ορέιτορ κύτταξε τό ρολόγι του.

— Σας δίνω άκόμη ένα τέταρτο...

— Βέζετε !

Κάτι σύριξε πάνω άπ' τ' άφτί του. Άκούσε τό έλαφρό σύριγμα και γύρισε τό κεφάλι του ξαφνισμένος. Ταυτοχρόνως τό γυαλί μ' άς φωτογραφίας έγινε θρόμβια. Δεν είχε άκουσθή όσ'όσο κανένας πυροβολισμός.

Τινάχθηκε άμέσως και έσπευσε στο παράθυρο.

Κάτι είχε κτυπήση τό περδάζι που ήταν στηριγμένο τό χέρι του και γρατσούνισε την πέτρα και τό γυψο.

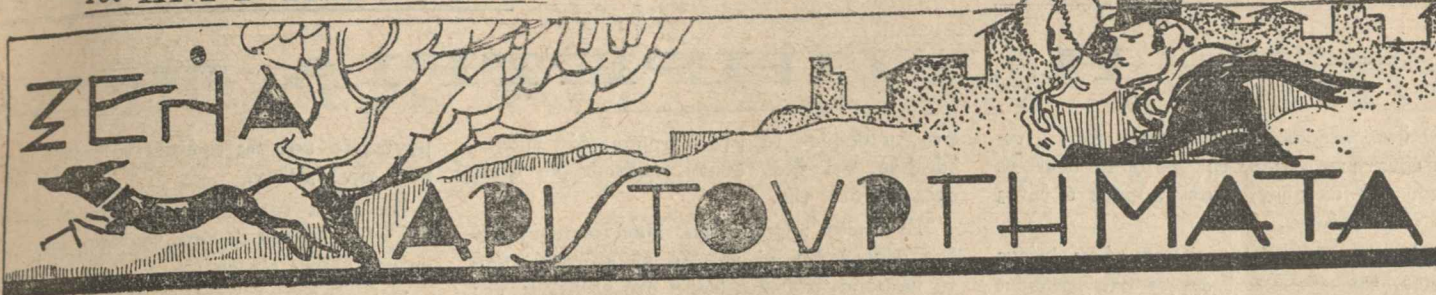
— Θά σάς συνεβούλευα να μη πλησιάζετε τό παράθυρο είπε ό 'Ορέιτορ ευγενώς. Μου λένε ότι είναι θαυμασίως σκοπευτής, αλλά θα-ρούσα, ότι θα έπροτιμούσε τό άπέναντι κτίριο...

— Η βάρκα ασφαλώς ήτο λαμπρά ιδέα.

— Έμένα θα πυροβολούσε λοιπόν ;

— Έμένα! είπεν ό 'Ορέιτορ σκεπτικά.

Του ΑΝΡΥ ΜΠΑΡΜΠΙΣ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

(Πλούσια κρεβατοκάμαρα. Δεξιά από τό βάθος στο κρεβάτι πάνω κεί-νεται ό 'Ιωάννης Ρόλαν, που φαίνεται πολύ έξαντλημένος και που σέ λίγο ξυ-νιάν από λήθαργο. Στρέφει τό βλέμ-μα του δεξιά, μπρός με κάποια άνησυ-χία. Έπειτα βγάει ένα υπόκοφο στε-ναγμό και συγκεκοιμένα άρχίζει να μρ-νολογή).

ΡΟΛΑΝ.—Έφυγαν όλοι !... Φαίνεται δεν θέλουν να με κάνουν να υπομείνω τίποτα !... Είν, άλήθεια λίγες ώρες ζωής μου μένουν ά-κόμη... (Κι ένθ' καρφώνει κάπου τό βλέμμα του, σάν κάποιον όραμα να τόν τραβή). Καί-μένη γυναίκα ! Χρυσή Ζανέττα, δέ θα σέ ξα-ναδώ πιά, και, σέ λίγο σβήνω από την ζωή ! Είμαι στην έξορία !... Τό ξέρω, υποσείρεις ά-πό τότ' που παράλυσος έπεσα στο κρεβάτι. Μά ζούσε άνετα τότε. Δεν στενοχωρήθηκες για τίποτα... Καί τώρα !... Πηλό γρήγορα θά κλείσω τα μάτια μου κα' άλλομονο !... Πώς θα σέ συντηρήση ; (Σάν κάποια λάμψη να πέρασε από τό νοϋ του, έξακολουθεί σέ τό-νο σταθερό). Α ! όχι, πρέπει ν' άποκαλύψω τό μυστικό αυτό τό τόσο καλά φυλαγμένο ό-ντιμα... Ναι, έχω καθίρον... Άμέσως μάλι-στα ! ένθ' στρέφει τό βλέμμα του τριγύ-ρω). Μά πού ; σέ ποιόν ; Δεν είναι κανείς έ-δώ !... Ζωή δεν φαίνεται καμιά ! Πού τη-γαν ; Α ! πρέπει να φωνάξω, (Συγκεντρώ-

Κατέβηκε προσπάθεια για να φωνάξη

διστάζω). Έμπρός ! Πές τε μου, χουσε μου μπαμπά...

ΡΟΛΑΝ (με κουρασμένη φωνή).—Πρέπει. ΡΙΤΑ (διακόπτει).—Μά πώς είναι ό τίτλος, μπαμπά ;

ΡΟΛΑΝ (στόν ίδιο τόνο).—Εξομολόγησις. ΡΙΤΑ (σάνει στην πλάκα και χαλάει με κεφαλαία γράμματα τη λέξη, ένθ' μουρμουρι-ζει).—Εξομολόγησις...

ΡΟΛΑΝ (με φωνή πολύ ήρεμη σάν από τό βάθος κάποιας γυναικός).—Πρέπει να μιλήσω. (Η Ρίτα γράφει). Ζητώ συγγνώμην από έ-κείνην στην όποιαν άπευθύνεται ή ύψιστη αυ-τή παράκληση, από την όντη κα' άγγελική με-σάζουσα.

ΡΟΛΑΝ (στόν ίδιο τόνο).—Ας διαφυλα-χθή άπ' αυτήν, από την άφορητά της, και άς διαβιβάζω τό μυστικό χωρίς να θυχθή από αυτό.

ΡΙΤΑ (γράφει γρήγορα).—Ω ! είναι με-γάλες φράσεις αυτές, μπαμπά. Άλλά δεν πει-ράζει. (Γράφει). Έπειτα ;

ΡΟΛΑΝ.—Υπάρχει μέσα στη ζωή μου μια φτωχή γυναίκα, άξιολάτρη, πολύ άξια ένδια-φέροντος. Είναι πολλές καιρός που έπαψε ή δυ-στυχισμένη αυτή να είναι όραία, ζαίνεα. Ήταν πριν παντρευτώ. (Σκέπτεται λίγο κα' ύστερα σι-γά-σιγά). Μη τό γράφης αυτό Ρίτα. Γράψε αό-τό. Θά ήταν άδικία να την κατηγορήση κα-νείς... Δεν άξίζει καμιαδήποτε μωρητί, άπεινα-τία... Βάλε, παιδί μου, μια γραμμή κάτω ά-πό της τελευταίες αυτές λέξεις.

ΡΙΤΑ (μ' άπορία).—Γιατί, μπαμπά ; ΓΟΛΑΝ.—Πά να καταλάβουν καλά τί θέ-λουν να πούν.

ΡΟΛΑΝ.— Έκτός από μένα δεν ή-πάχει κανένας άλλος που να ενδιαφέρεται γι' αυτήν. Πρέπει... θα πρέπει να της δίνετε τό απαιτούμενο για να ζή. (Ο έτοιμοθάνατος άναπνέεται και νοιώθει πόνο άπ' τη θύμηση της).

— Τί να σάς πώ! Νομίζω όμως ότι δεν θα τόν έμπόδιζε !

ΤΕΛΟΣ

ΡΙΤΑ (σπρώχνει τό κεφάλια της και κυ-τάζει τόν πατέρα της).— Έπειτα ;

ΡΟΛΑΝ (άφηρημένα).—Έπειτα... (Σά να συνήλθε). Στάσου, Ρίτα παιδί μου, ήμουν ά-φηρημένος... Γράψε, σέ παρακαλώ. (Σέ τόνο βραχνό). Θάπρεπε ιδίως να μη την κάνουν να άσθανθή. (Σέ λίγο). Ύαύρα...

ΡΙΤΑ (διακόπτει έπαναλαμβάνοντας).—Νά μη την κάνουν να άσθανθή τί ; 'Η φράσις δεν έτελειωσε.

ΡΟΛΑΝ (στόν ίδιο τόνο).—Άλλοι, παιδί μου, θά την τελειώσουν... Γράψε. (Η Ρίτα σάνει στην πλάκα έτοιμη να γράφει). Γιατί κα' από την άρχή άκόμα δεν ήταν σφάλμα δι-κό της... Είναι πολλά χρόνια που έτελειώσαν όλα... και ποτέ δεν είχα ούτε την άνανδρία να την εγκαταλείψω, ούτε τό θάρρος να όμολο-γώσω

ΡΙΤΑ (άφου τόγραψε σπρώχνει τό κεφάλια της και μουρμουρίζει).—Πφ ! Τί γελώ αὐ-τή ή ιστορία

ΡΟΛΑΝ (κάνει σάν να μην άκουσε τα λό-για αυτά).—Πρέπει να γράφης τό όνομα και τη διεύθυνση. (Κάνει πώς σκέπτεται και ψε-λάζει). Είπε...

ΡΙΤΑ (άνυπομονει).—Είπε ; ΡΟΛΑΝ (τρεμουλιαστά).—Τέλος βάλε ένα όποιοδήποτε όνομα... Νά, παραδείγματος χά-ριν 'Ιωάννα... ναι, ναι, καρία 'Ιωάννα (ύστε-ρα από λίγο). Καί μια δόδ, άς πούμε μια δόδ του Παρισιού... Νά (Με προσοχή ή ά-φέλειο). Όδός Μπλάνς, ναι, όδός Μπλάνς...

ΡΙΤΑ (που γράφει έπαναλαμβάνοντας).—Μπλάνς. (Κι' άφου τό έγραψε). Μά χρειάζε-ται άκόμα κα' ένας αριθμός.

ΡΟΛΑΝ (με φωνή που μόλις άκούγεται και προσοχή ή άφέλειο).—Αριθμός 25.

ΡΙΤΑ (τόν κυττάζει φοβισμένη).—Τί έχε-τε, μπαμπά ; Αισθάνεσθε τόν θάνατόν σας χει-ρότερα ;

ΡΟΛΑΝ (τεμνώνει τό λαμό του λίγο και κάνει ν' άκούσθ' μια φωνή πού άδύναται, πού καθυστερητική).—Όχι, παιδί μου. Κοντεύω να μην ύποφέρω πιά !... Γράψε άκόμη : συ-γγνώμην, συγγνώμην, συγγνώμην...

ΡΙΤΑ (μ' άπορία).—Μά, μπαμπά, τρέξε πο-ρές μπορούμε να επαναλάβουμε την ίδια λέξη.

ΡΟΛΑΝ (σταθερά).—Έγώ μπορώ ! Αυτό ήταν, τελείωσε !

ΡΙΤΑ (σπρώχνει κα' άφου υποθέτουμε την πλάκα της, χτυπά τό ένα με τ' άλλο τό κερά-μα της για να φωνή ή σκηνή του κοιμημένου της και έπειτα σάν να διαλογόγεται).—Δεν έχανα και χονδρά λάθη, μπαμπά !... Πολύ μικρά, έ ; Θέλεις να σου δείξω τό γράμμα που για να ιδής ;

ΡΟΛΑΝ.—Όχι. (Υστερ' από λίγο). Άλ-λά δείξε τό στη μαιμίδα σου !

ΡΙΤΑ (ψάχνει στο τραπέζι τα άσπρατα).—Ναι, καί, μείνετε ήσυχος !

ΡΟΛΑΝ.—Τώρα άρσέ με, Ρίτα !... Πή-γανε σάν κάποιον να αν' έλεις. (Κλείνει τα μά-τια άναστενάζοντας κα' ύστερ' από λίγο άνοί-γει τα μάτια και βλέπει τη Ρίτα, που δεν έ-παψε άκούμ, αλλά τόν κυττάζει φοβισμένη).

Πήγανε, μη με κυττάξεις, τρέξε να πείξης (Κι' ένθ' ή Ρίτα πάει να φωνή). Μά μην ξε-χάσες να πής στη μαμά σου να διαβάση.

ΡΙΤΑ (στέκεται στη μέση σάν κάποιον να ύ-πομείνεται).—Μά δεν θα τό πτες σέ ;

ΡΟΛΑΝ (μ' άγωνία, χαμηλά).—Ναι, μά πές της τό σ' άν δεν ελμ' έκεί ένθ'.

(Κι' έ-νθ' ή Ρίτα τρέχει προς τόν κήπο, ό έτοιμοθάνα-τος γέρνει τό κεφάλι άφίνοντας ένα άγκυμα-χητό).

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

Θα ήταν περασμένα μεσάνυχτα, όταν η τυφλή εξύπνησε. 'Απόλυτη ήσυχία βασιλευσε παντού και απόρησε, γιατί κόππηκε ο ύπνος της, τόσο πρόωρα.

'Από την ταραχή της προηγουμένης ημέρας θα είχε, εσκέφθηκε και έμεινε στο κρεβάτι της με την ιδέα να ξανακοιμηθί. 'Αρχισε όμως να φοβάται, γιατί έννοιωσε τον έαυτό της κατάνομο και άνυπεράσπιστο μέσα στο βαθύ σκοτάδι. Γύρω της δεν άκουγόταν, ούτε το παραμικρό και η ήσυχία αυτή, την έρεθιζε. 'Η ύπνερρία της μπορούσε, την ώρα εκείνη, να της κάνει κακό. Την έπιασαν αγωνία και έστρεψε σύσσωμη από το φόβο της.

Μόλις την προηγουμένη ημέρα είχε μάθει για την ύπνερρία της και το παρελθόν της. 'Ο πληρεξούσιος, ο οποίος εφρόντιζε για της υποθέσεις της, άφ' ότου είχε τυφλωθεί και εις τον όποιον είχε μεγάλην έμπιστοσύνην, την έπληροφόρησεν, ότι η ύπνερρία, που είχε πρὸ λίγου καιρού πάρει, ήταν γυναίκα πολύ κακής διαγωγής, ότι είχε πολλές φορές τιμωρηθῆ με φυλάκισι, γιὰ κλοπή και μάλλινα, μιὰ φορά είχε καθίσει στα κάτεργα. Τῆς είχε συστήσει να την διώξη παρευθὺς, αλλά η τυφλή ἀνέηθε με έπιμονή. 'Ηταν ευχαριστημένη πολύ από την ύπνερρία της, γιατί μόνον από αυτήν είχε νοιώσει περιποίηση και στοργή. 'Ηταν άξια και δούλευε με προθυμία και ενδιαφέρον, ὥστε έδίστασε να την διώξη. 'Από το σπῆτι της είχαν περάσει πολλές ύπνερριες, άφ' ότου είχε τυφλωθῆ, όλες όμως εφρόντιζαν γιὰ τὸν έαυτό τους και την άφιναν, χωρίς περιποίηση. 'Αγανακτούσε πάντοτε με κάθε νέα ύπνερρία, που έπαιρνε και μόνον η Λέλια ήταν η μοναδική ύπνερρία, που της έκανε.

Τώρα όμως μετανουόουσε, γιατί δεν άκουσε τὸν Σαβέλ, τὸν πληρεξούσιό της. Κατάμνη με μιὰ κακοῦργο! 'Ανατρίχιαζε μόνον με την σκέψη αὐτή και η καρδιά της χτυπούσε δυνατά από φόβο και αγωνία.

'Αξαφνα, τὸ δὲν αὐτί της, έπῆρε έναν έλαφρὸ θόρυβο, σὰν τὸν θόρυβο, που κάνουν δύο γυνὴ πόδια, όταν βαδίζουν έλαφρά επάνω στο πάτωμα. Πάλιν όμως έπεκράτησεν η συχία και ο θόρυβος έπαυσεν. 'Υστερα από λίγο ο θόρυβος άκούστηκε πάλι και άντελήφθηκε, ότι ο άνθρωπος που τὸν έκανε έπλησίαζε στὸν κοιτώνα της. 'Ησαν άσφαλώς τὰ θήματα της ύπνερρίας της, της Λουίζας, που είχε σηκωθεί.

'Η τυφλή έμεινε άκίνητη στο κρεβάτι της και ο φόβος της έμεγάλωνε περισσότερο. Χίλιες ιδέες περνούσαν άπ' τὸ μυαλό της κυνηγώντας η μία την άλλην. Θέλει να με κλέψῃ, εσκέπτετο. Χθές ετράθηξα από την Τράπεζα μέσα χιλιάδες δραχμές. Είπε ποσὸν αρκετά μεγάλο, ὥστε να κινήσῃ την έπιθυμία της Λίζας. Εύρίσκονται μέσα στο συρτάρι τοῦ γραφείου, στο διπλὸν δωμάτιο. Τὸ συρτάρι εἶνε κλειδωμένο και τὰ κλειδιά ευρίσκονται επάνω στο κάθισμα, εἰδὼ κοντά μου. Θα έλθῃ, βέβαια, να τὰ πάρῃ και εἰάν κινήθῳ, θα καταλάβῃ, ότι εἰμαι ξύπνια, ότι την βλέπω. Τότε μπορεί να με σκοτώσῃ...Κρῶς ἰδρῶς την περιέλουσε με την σκέψη αὐτή και η άναπνοή της έπιάσθηκε.

'Ο ήχος τὸν θημάτων έπλησίαζε. Τώρα ήταν μέσα στὸν κοιτώνα της, κοντά στο κρεβάτι της. Τὰ μέλη της τυφλῆς είχαν ξυλιάσει από την αγωνία. 'Η σκέψις, ότι η κλέ-

φτρα μπορούσε να την σκοτώσῃ, εἰάν έκαταλάβαινε, ότι ήταν ξυπνή, επάγωνε τὸ αἷμα στις φλέβες της.

'Εννοιωσε περισσότερο, παρὰ άκουγε, ότι ένα χέρι έπῆρε τὰ κλειδιά με προσοχή, από τὸ κάθισμα, που ἦτο δίπλα στο κρεβάτι της και τὸν θόρυβο τὸν γυνῶν ποδιῶν, που άπεμακρύνοντο. Τώρα έπερίμενε ν' άκούσῃ τὸ τρίξιμο τοῦ κλειδιοῦ μέσα στην κλειδαριά και τὸν κρότο τοῦ συρταριοῦ ἐνῶ θ' άνοιγε, αλλά γιὰ πολὺ ὥρα, δεν άκουσε τίποτα. Μόνον έναν ήχο έπῆρε τ' αὐτί της, ήχο που εδόννησε την ήρεμία της νύχτας. Μιὰ βαθειὰ άναπνοή, σὰν νά έβγαινεν από στήθη φαντάσματος και έφοιαζε με άναστεναγμό.

'Υστερα, έπέρασαν ὥρες, που μπορεί να ἦσαν και δευτερόλεπτα, όταν άκούσθησαν και πάλιν τὰ θήματα της ξεπόλητης να πλησιάζουν και μετά να πέρνουν τὸ δρόμο πρὸς τὸ δωμάτιον της ύπνερρίας.

'Αργὰ ήλαττώθησαν οἱ κτύποι της καρδιάς, που παρ' ὀλίγο να πνίξουν την τυφλή και υπεχώρησεν ο φόβος της. Εἰς τὸ δωμάτιον της ύπνερρίας ήταν ήσυχία. Με μεγάλη

Τῆς εἶπαν ὅτι η ύπνερρία της ήταν μιὰ κλέπτρα.

δυσκολία, η τυφλή κατάρθωνε να καταπνίγῃ την κραυγή, που έφθανε στα χεῖλή της, την κραυγή γιὰ δόθειαι, γιὰ ν' άπελευθερωθῇ από τὸν εφιάλτη, που την έπῆζε και ήταν φοβερός εφιάλτης να μένῃ κατάμνη με μίαν κακοῦργον.

Τὴν υπόλοιπη νύχτα έμεινεν άπνη και μόνον όταν άρχισε να ξεμερῶνῃ αισθανόταν τὸν έαυτό της έλευθερωμένο. Τώρα έπερίμενε ν' άκούσῃ τὴ Λίζα να φεύγῃ με τὰ κλοπιμαία, ἀλλ' αὐτὸ δεν έγινε. Τὴν άκουσε να σηκώνεται από τὸ κρεβάτι και ν' άρχίζει πῃ δουλιὰ της στο μαγειρείο. 'Απλῶς με τὴς χεῖς στο κάθισμα και έψαυσε τὰ κλειδιά. 'Ησαν εκεί επάνω, ὥπως πάντοτε.

'Εσκηώθηκε από τὸ κρεβάτι και άρχισε να ντύνεται μόνη, ὥπως πάντοτε, όταν δέ άκουσε την ύπνερρία της να της λέγῃ ότι πηγαίνει έξω γιὰ τὸ γάλα, έτρεξε στο παράθυρο. Παρακολούθησε με την άκοή τὰ θήματά της να προχωροῦν στο δρόμο και να άπομακρύνονται και τότε άκροάσθηκε της φωνῆς τὸν παιδιῶν, που περνούσαν πηγαίνοντας στο σχολεῖο. 'Ακουσε τὴ φωνή ενός μικροῦ γνωστοῦ της και τὸν παρεκάλεσε να πεταχθῇ και να εἰδοποιήσῃ τὸν δικηγόρο της γιατί έπρεπε να πάῃ να την ἰδῇ. 'Ο μικρός έφυγε τρέχοντας και σὲ λίγο άκουσε τὰ θήματα τοῦ Σαβέλ ν' αναβαίνουν τὴ σκάλα.

Τὸ διηγήθηκε τὰ διατρέξαντα και τὸν παρεκάλεσε να μετρήσῃ τὰ χρήματά της. Εύρέθησαν ὅλα σωστά.

'Ακριβῶς εκείνη τὴ στιγμή έγύριζε η ύπνερρία με τὸ γάλα. 'Ο Σαβέλ έπῆγεν εἰς τὸ

μαγειρείο και της εφώνασε να περάσῃ μέσα, που την ήθελεν.

'Η Λίζα έμπῆκε στο δωμάτιο με άσθενη και κλονιζόμενα θήματα. Φαινόταν τρομαγμένη και χωρίς έλπίδα.

'Η τυφλή την έρώτησε τί έξήτοσε την περασμένη νύχτα στο δωμάτιό της και στο γραφεῖο και της συνέστησε να ελπῇ την αλήθεια.

Τῆς μίλουσε με σκληρότητα, γιατί η άποστορή της γιὰ τὴν κακοῦργο ήταν πολὺ μεγάλη, ἀλλ' ἐνῶ μίλουσε η φωνή της έμάλωκε και στο τέλος την έπιασε ο φόβος γιὰ τὴν δυστυχισμένην.

'Η Λίζα άκουμποῦσε στὸν τοῖχο και έτρεμε σὰν κατηγορούμενος που περιμένει τὴν καταδικαστικὴν απόφασιν. Τὸ χρώμα της είχε φύγει από τὸ πρόσωπο και τὰ μάτια της ἦσαν ὅμοια με τὰ μάτια τοῦ άγριέμένου θηρίου που ζητάει ν' άποφύγῃ τὸν κυνηγό.

Μὲ φωνή, που έτρεμε και κοβόταν, η Λίζα ὡμολόγησεν, ότι ήθελε να κλέψῃ τὰ χρήματά της να φύγῃ ἐκεῖνο τὸ πρωί. Εἶπεν, ότι είχε μαντεύσει, ότι η κυρία της ήξευρεν από χθές τὸ παρελθόν της και ήταν βέβαιη, ότι θα την έδιωχνε, γιατί κανένα σπῆτι δεν την εκάρτησε όταν έμαθε τὸ παρελθόν της. Τὰ χρήματά της εχρειάζοντο γιὰ νὰ πάρῃ ψεύτικα πιστοποιητικά και με αὐτὰ να εὔρῃ νέα θέσι, γιατί χωρίς δουλειά, δεν μπορούσε να ζήσῃ. Τὴν τελευταίαν ὥμως στιγμήν μετενόησε, πρόσθεσε γιατί έδωρθε να κρύβεται. Θα την κυνηγοῦν πάντα, να την πιάσουν και να την κλείνουν στη φυλακή, σὰν άγριο ζῶο. Εἶπε ὡραίο, εἶπε, να ζῇ κανεὶς ελεύθερος, ὥπως οἱ ἄλλοι άνθρωποι, να εἶχῃ τὸ κεφάλι ψηλὰ και να κυττάῃ άφοβα ὅλους τοὺς ἄλλους. Αὐτὰ εσκέφθηκα, χθές τὴν νύχτα, όταν ήμουνα έτοιμη ν' άνοιξῶ τὸ γραφεῖο και η σκέψη αὐτή ήταν δυνατότερη από κάθε ἄλλη σκέψη και με έκανε να αισθάνομαι άποτροπήν γιὰ τὴν πράξιν, που ήμουνα έτοιμη να κάνω. Εἰν' δεν εἶνε δυνατόν ν' άρχίσω ἄλλη ζωή, τότε καλλίτερα έχω να πάω να πνιγῶ, γιατί σπῆ φυλακή δεν θέλω να ξαναμῶ.

Μίλαγε ελεύθερα. 'Η δειλία της είχε έξφανισθῇ. Τώρα ήταν ἕνα πλάσμα με μαυρισμένο μάτι, έτοιμον ν' άντιπάλαιε κατὰ τοῦ περρωμένου του. 'Αφοῦ ετελείωσε εστῆριζε τὸ βλέμμα της στο κενό. 'Η τυφλή και ο Σαβέλ εσώπασαν ἐπίσης.

Μετά ὀλίγα δευτερόλεπτα σιωπῆς, η τυφλή της εἶπεν, σὰν να μην είχε συμβῆ τίποτα, ότι έπρεπε να πάῃ στη δουλιὰ της, στο μαγειρείο, γιατί έπρεπε να βάλῃ τὸ φαί.

'Η Λίζα όταν την ήκουσε, άνοιξε τὰ μάτια της σὰν μὴν έννοούσε. 'Υστερα έπρόσχωρσε πρὸς τὴν έξοδο, στήριζοντας τὰ χέρια της στὸν τοῖχο, σὰν νά είχε τυφλωθῇ, ὥπως η κυρία της.

ΜΑΡΙΑ ΧΟΥΤΤΕΝ

ΜΑΡΙΑ ΧΟΥΤΤΕΝ

Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ Μ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Μια γυναίκα που είδε τα παιδιά της να βασιλεύουν.—'Ο γάμος της με τον δικηγόρο Βοναπάρτην.—'Ο μέγας Ναπολέων όταν ήτο μικρός.—'Ο φάρος και η άγάπη πρὸς τὴν μητέρα του.—Μια μητέρα ένδξων τέκνων.

Οἱ μεγάλοι άνδρες εγενήθησαν από μεγάλους γονεῖς η ή μοῖρα τοὺς εδῶθησε να γίνουν μεγάλοι ; Αὐτὸ εἶνε ἕνα ζήτημα που παρουσιάζεται συχνά εἰς τὴν 'Ιστορίαν από τὴς εποχῆς της μητέρας τὸν Γράχων Κορνήλιος και φέρε σὲ σκέψεις και συζητήσεις τοὺς ανθρώπους. 'Αλλὰ μεγαλύτερη τύχη μητέρας εἶνε ἀναμφιδόλως η μοῖρα της Λετίσιας Ραμολίνο, της Κορσικανῆς, η ὁποία έφερεν εἰς τὸν Κόσμον τὴν πλέον δυνατὴν μεγαλοφυάν.

Δεν έχηρισεν εἰς τὸν κόσμον ἕνα και μόνον μεγαλοφυή υἱόν, ἀλλὰ ἕνα γένος ὀλόκληρον από ήρωας και Ταντάλους, εἶδε τὰ μέτωπα τὸν υἱόν της να κοσμοῦνται από τέμματα βασιλικά, έφερε δὲ και η ἰδία, ὡς πολυτιμώτατον στέμμα, ὡς τὸν ὑψηλότερον τιμητικὸν τίτλον εἰς ὀλόκληρον τὴν Εὐρώπην, τὸν τίτλον της βασιλομήτορος.

Ρώμη, η αἰώνια πόλις. 'Εμπροσθεν ένὸς άνακτόρου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου πῖπτουν σκοτεινά και συμβολικά αἱ μεγάλαι σκιαι τοῦ Καπιτωλίου, ἴσταιται καθ' ἐκάστην, μεταξύ της 1—2 ὥρας, μιὰ κλειστή άμαξα και φεύγει κατόπιν έξω της πόλεως πρὸς τὰ χωράφια. 'Εκεί καταβαίνει από τὴν άμαξαν μιάν γυναίκα λεπτή, μικροῦ ἀναστήματος, τυλιγμένη πάντοτε σὲ μιὰ ρόμπα από μαῦρο μεριδὸ και φέρουσα εἰς τὸ κεφάλι ἕνα τουλπάνι εἰς Μόδαν Empire. Εἰς τὸ πρόσωπόν της, που μπορεί κανεὶς να τὸ παρομοιάσῃ πρὸς τὸ πρόσωπον της 'Αγγελίνας σπινθηροβολοῦν δύο κατάρματα κορσικανικά μάτια. 'Η γυναίκα αὐτή δηματίζει ὀλομόναχῃ επάνω και κάτω, ἐπὶ μακρὸν και αὐστηρὸς ὠριμένον χρόνον. Μίαν μόνον φορὰν συντηρήσῃ με ἕναν άνθρωπον με τὸν ὁποῖον ὠμίλησε φιλικώτατα. 'Ο άνθρωπος αὐτὸς ήτο ο Πάπας Πίος οVII και η γηρὰ με τὸ τουρπάνι και τὸ πρόσωπον της 'Αγγελίνας εἶνε η 'Μητέρα τὸν Βασιλέων, εἶνε η Βασιλομήτωρ.

'Η γυναίκα αὐτή, η πονετική αὐτή μητέρα δεν ήταν καμμιὰ τυχαία γυναίκα, ἀλλὰ κατήγετο από παλαιὰν εὐγενή οικογένειαν της Κορσικῆς. 'Η Λετίσια Ραμολίνο έχασε τὸν πατέρα της πολὺ ένωρίς, δὲ θε ήτο μόλις 7 ἐτῶν η μητέρα της 'Αγγελία, Μαρία, Πιέτρα Σάντα ένυμφεύθη ἐκ νέου ἕναν 'Ελβετὸν ἀνθρωπολογὸν ὀνομαζόμενον Φές. Τὸ μητρικὸν της ένστικτον και τὸ άνεπτυγμένον συναισθημα της οικογενειακῆς ὑποχρέωσης την έφεραν εἰς θέσιν, ὥστε μετὰ τὸν θάνατον της μητέρας και τοῦ θετοῦ πατρός της, ἂν και η ἰδία ήτο ἀκόμη ἕνα παιδί, να αναλάβῃ τὴν άνατροφὴν τὸν έτεροθαλὸν ἀδελφόν της. 'Ο έτεροθαλὴς ἀδελφός της Φές, ὅστις άργότερον έγινε Καρδινάλιος και ο ὁποῖος ήτο μεγαλύτερος κατὰ πέντε ἔτη από τὸν πρωτότοκόν της Λετίσιας, διετέλεσεν εἰς ὀλόκληρον τὴν ζωὴν του συμβουλός της και εἰς μερικάς περιπτώσεις άντικαθίστα τὸν ἀποθανόντα σύζυγόν της.

'Η Λετίσια Ραμολίνο είχε τὴν φήμην χαριτωμένης και ὡραίας γυναικός. Εἶχεν ἀνάστημα ὕψους πέντε ποδῶν και θαρραλέας κινήσεις. 'Ολόκληρον τὸ σῶμά της ήτο άρμονικὸν και μπορούσε να χρησιμεύσῃ εἰς ἕνα γλάττην ὡς πρότυπον.

'Η ὠραιότατη Λετίσια ένυμφεύθη εἰς ἡλικίαν 16 ἐτῶν τὸν δικηγόρον Κάρολον Μα-

Λετίσια Ραμολίνο, η μητέρα τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος (Κατὰ παλαιὰν χαλκογραφίαν)

άπελευθερώσιν της εἰς τοὺς ὁποίους ὀλόκληρος η οικογένειά της έλαβε μέρος.

Κάποτε τὸ ζεύγος Βοναπάρτου εἰρίσκειτο εἰς τὴν εκστρατείαν και η Λετίσια έφερεν εἰς τὰς άγκάλας της τὸν πρωτότοκόν της Περνούσαν ἕνα παιδιόν, ὅτε τὸ ἄλγος της Λετίσιας, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου επέβαιναν, έχασε τὸ έδαφος ὑπὸ τοὺς πόδας του. 'Η στιγμή ήτο φοβερά. Καί από τὰς δύο ὄχθας τοῦ ποταμοῦ οἱ συναναγινισταὶ της εφώνασαν να άφισπεύσῃ και να ριφθῇ εἰς τὸν ποταμὸν διὰ νὰ σωθῇ, ἀλλ' αὐτὴ εκάρτησῃ με αξιοθαύμαστον δύναμιν ἐπὶ της σέλας, έφερε τὸ ἄλγος εἰς τὴν αντίπεραν ὄχθην κρατοῦσα πάντοτε εἰς τὰς άγκάλας της τὸν υἱόν της και οὕτως ερώθη. Τὸ παιδί, που κατὰ τὴν διάκριαν δύο εκστρατεῖων έφερεν εἰς τὰς άγκάλας της οὐδέποτε άπεισιώπησε τὴν ήρώϊκην αὐτὴν πράξιν της μητρός του, ὀλίγον δέ έπειτα από αὐτὴν εγέννησεν ἐπὶ ένδς τάπητος, τὸν ὁποῖον εκόσμων σκηναί ἐκ της 'Πιάδος τοῦ 'Ομήρου, τὸν δεύτερον υἱόν της, τὸν Ναπολέοντα. 'Ηταν ἕνα άσθενικὸ παιδί με πολὺ μεγάλο κεφάλι και πολὺ γρήγορα εξέδηλωσεν δυνατὴν ἰσχυρογνωμοσύνην. Μ' ὅλα ταῦτα ήτο γι' αὐτὴν τὸ πλέον ἀγαπημένο παιδί της ἂν και κατὰ τὴν γέννησιν του είχαν υποφέρει πολὺ.

'Η Λετίσια δεν ήτο μόνον η μητέρα τοῦ ένδς τοῦ Μεγάλου, ήτο και μητέρα ὀκτώ παιδιῶν, τὰ ὁποία είχαν τὰ χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου της και ὁμοιάζον ἐπίσης εἰς τὸν ὀπερήφανον, εὐγενικὸν και ανεξάρτητον χαρα-

κτήρα της, τὸν γεννημένον διὰ νὰ διατάσῃ. Καί ακριβῶς ὑπὸ τὴν εὐτυχὴ αὐτὴν ἰδιότητα τοῦ χαρακτήρος της επέρχεται η τραγικότης της πτώσεως. 'Ο ἕνας από τὰ παιδιά της, ο παντοῦνιμος Ναπολέων θέλει να κυριαρχῇ και να διατάσῃ. 'Αναβιβάζει τοὺς άξιους ἀδελφούς του εἰς θρόνους βασιλέων και ήγεμόνων, ἀλλὰ και αὐτοὶ ἐπίσης έπιθυμοῦν να κυβερνοῦν ὡς πραγματικοὶ και ανεξάρτητοι ήγεμόνες και ὅχι ὡς ὑποτελεῖς εἰς τὸν ἀδελφόν των. Εἰς τὴν δυστυχίαν ὅμως ἀποκαλύπτεται ο ἀδαμάντινος χαρακτήρ τὸν ἂν δελφῶν. 'Αλλοτε κατὰ τὸ μεσουράνημα της δόξης τοῦ Ναπολέοντος, οἱ ἀδελφοὶ του εἶνε ἀντίπαλοί του, ἀλλὰ εἰς τὴν δυστυχίαν του εἶνε πιστοί, πρόθυμοι να θυσιασθῶν, άφοσιούνται εἰς τὴν υπεράσπισιν της υποθέσεως τοῦ ἀδελφοῦ των και ζητοῦν να συμμερισθῶν μαζί του τὴν έξορίαν.

'Εξαιρετικὴ εἶνε η τύχη της Βασιλομήτορος από τὸν Ναπολέοντα και τὰ ἄλλα ἐπὶ τὰ παιδιά της! 'Ο πρωτότοκός της, ο 'Ιωσήφ ήτο φιλόσοφος και ο διπλωμάτης της οικογενείας, εἰς τὸ διπλωματικόν του δὲ τάκτ εφείλεται η ὑπογραφή τεσσάρων έπιτυχῶν συνθηκῶν. Κατόπιν εγένετο Βασιλεὺς της Νεαπόλεως, μετὰ ταῦτα δὲ κατὰ διαταγὴν τοῦ ἀδελφοῦ του εγένετο βασιλεὺς της 'Ισπανίας. 'Επὶ δύο δεκαετηρίδας ζῇ πέραν εἰς τὴν 'Αμερικὴν, ὅτε δὲ τέλος ο έξόριστος επιστρέφει, δεν τοῦ επιτρέπουν να μεταβῇ εἰς τὴν Ρώμην και να ἰδῇ τὴν θνησκουσάν μητέρα του.

'Ο Λουκιανὸς εἶνε τὸ τρίτο παιδί της, ἕνας άκραφνῆς δημοκρατικὸς, ὅστις σὺδέποτε εδέχθη να βεῖσῃ εἰς τὴν κεφαλὴν του ήγεμονικὸν στέμμα.

'Από τὰς θυγατέρας της η 'Ελίζα έχει τὸν χαρακτήρα τοῦ ἀδελφοῦ της και θέλησιν άνδρικήν. 'Ενυμφεύθη τὸν συνταγματάρχην Βασιλίκου και έλαβε τὸν τίτλον της ήγεμονίδος τοῦ Λούκα, κατόπιν της προκήρυξης της Τσιόσνας. 'Η διακυβερνήσις της εἶνε λαμπρὰ και εἰς δειλία να εἰσῇ εἰς προτοριάς με τὸν Ναπολέοντα, ὅστις την έπαινε ὡς ἄδνατὴν ψυχὴν, τὴν ὁποίαν δεν καταβάλλει οὐδὲν δυστόχημα.

Μετὰ τὸν Λουκιανὸν και τὴν 'Ελίζαν, τὸ σκληροτράχηλο παιδί, από τὰ ὁποία η μητέρα των έδούκμασε πολλὰς στενοχωρίας, εἶνε ο άσθενικὸς Λουδοβίκος, ἕνας σπουδαῖος ἐπιστήμων. 'Εξήναγκάσθη να δεχθῇ τὸ στέμμα της 'Ολλανδίας και άργότερον, αφοῦ δεν ή δυνατό να εἶνε ανεξάρτητος βασιλεὺς ερχεται εἰς εἰrida με τὸν ἀδελφόν του και εγνατίζεται τὴν 'Ολλανδίαν.

'Η μόνη κόρη, η ὁποία δεν έδωκεν φροντίδας και στενοχωρίας εἰς τὴν μητέρα της ήτο η Καρολίνα, ήτις κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Ταλλεράνδου είχε τὴν κεφαλὴν τοῦ Κρόνδελ. 'Ενυμφεύθη τὸν στρατηγὸν Μαράτ Βασιλέα της Νεαπόλεως.

Τελευταία παιδιά της ήταν η Παυλίνα και ο 'Ιερώνυμος, παιδιά ὡραία, ἀλλὰ κακομαθημένα και ἐπιπόλαια. 'Η Καρολίνα έλαβεν τὸν τίτλον της πριγκηπίσσης Μοργκνέζε και ήτο καθὼς έλεγεν ο Ναπολέων η ὡραιότερα γυναίκα της εποχῆς της και μέχρι τοῦ θανάτου της τὸ ὡραιότερον πλάσμα.

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΤΟΥ ΑΛΗ ΠΑΣΣΑ

Ο Έλλην ιατρός του Άλη Πασσά Γεώργιος Θερεσιανός.—Η μεγάλη φιλοχρηματία του.—Πώς ο υιός του Άλη Βελή του παρέδωσε τὸν θησαυρὸν του.—Ο εμπαιγμός του Θερεσιανού από τους Άγγλους.—Αντί της αμειψίας του διαρσίθη καθηγητῆς τῆς ιατρικῆς.—Η ἐγκατάστασίς του εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Ο Άλη Πασσάς συνείδηζε νὰ ἔχη Έλλην-νας ιατρούς. Μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν δύο Ζακύνθιοι, ὁ περίφημος Ταγιαπέρας καὶ ὁ Γεώργιος Θερεσιανός. Διὰ τὸν πρῶτον ὠμίλη-σαμεν ἄλλοτε.

Ο ἄλλος Ζακύνθιος ιατρός τοῦ Άλη Πασσά εἶναι ὁ Γεώργιος Θερεσιανός. Ἐσπούδασεν ἰατρικὴν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Πάδοβας. Κατόπιν μετέβη εἰς τὸ Παρίσι καὶ ἐτελειοποίηθη. Συνέγραψε πολλὰ ἐπιστημονικὰ ἔργα. Ἄλλ' ἦτο φοδερὰ φιλοχρηματίας. Διὰ τοῦτο εὐχαρίστως ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν τοῦ Άλη Πασσά. Διωρίσθη ἀρχίατρός του. Καὶ ἀπέκτισεν ἀμέσως ἐξαιρετικὴν φήμην, θεραπεύσας τὸν ἴδιον τὸν Άλην, ἰδίως δὲ τὸν υἱόν τοῦ Βελή ἀπὸ σοβαρωτάτης ἀσθένειας. Μεταξὺ τῶν Μουσουλμάνων ἐγένετο πλέον διάσημος. Ἐθεράπευσε τὸν Χουροῖτ Πασσάν ἀπὸ τὴν ἀτροφίαν, τὴν ὁποίαν ἐπάσχε καὶ ἄλλους Πασσάδες καὶ Βεζήριδες.

Τὸ νὰ εἶναι κανεὶς ιατρός τοῦ Άλη Πασσά δὲν ἦτο πρᾶγμα πάντοτε εὐχάριστον. Ο σύγχρονός του συγγραφεὺς Φιλητᾶς γράφει περὶ τοῦ προκειμένου:

«Ὡς σημειώσωμεν, ὅτι οἱ ραγιαδες ἐπιστάται τῆς ὑγείας τοῦ Άλη Πασσά τὸν ἐπιλησίων τρέμοντες, ἀσθενοῦντα, διότι τοὺς ἤτο γνωστὸν, ὅτι αὐτοὺς πρῶτον ἐμελλον νὰ θανατώσων, ἂν τυχὸν ἤθελεν ἐκείνος τελευτήσῃ ἐπὶ τὴν θεράπευσιν».

Μαζὺ ὅμως με τοὺς κινδύνους ἀπῆλθον ἐξαιρετικὸν προνομίον. Οὕτω ἐξακολουθεῖ ὁ Φιλητᾶς:

«Τιμὴν ἔχον... νὰ ἐνδύωνται ποικιλόχρωμα ἱμάτια, νὰ φέρουν ὠλεξιβρόχιον, νὰ σοβῶσι καθάλαραι ἄνω καὶ κάτω, νὰ λαμβάνωσι τὸ συνειδημένον ταγιίνιον».

Ο Θερεσιανός, ἐπιδέξιος, κατώρθωσε νὰ παραμείνῃ εἰς τὴν Αὐλὴν τοῦ Άλη Πασσά καὶ νὰ ἀπολαύσῃ ἐξαιρετικῆς τιμᾶς. Ἄλλ' ἐφθασαν αἱ δυστυχεῖς ἡμέραι διὰ τὸν τῶσάνον. Ἡ Ὑψηλὴ Πύλη με στενογοῖαν ἐβλεπε τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἰσχύος του καὶ ἀπεφάσισε νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν ἀλαζονίαν τοῦ ὑποτελοῦς τῆς τοῦτο. Ο υἱός τοῦ Άλη, Βελή Πασσάς, διοικητῆς Ναυπάκτου, ἐπολιόρχηθη ἀπὸ τὰ αὐτοκρατορικὰ τουρκικὰ στρατεύματα εἰς τὴν Πρέβεζαν κατὰ τὸ 1819. Μετὰ ἄνισον ἀγῶνα ὁ υἱός τοῦ Άλη Πασσά ἠττήθη, συνελήφθη, ἐστάλη, μαζὺ με τὸ χαρμὶ του, εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπου βραδύτερον ἀπεκεφαλίσθη μαζὺ με τὸν ἀδελφόν του Μουχτάρ.

Ο Βελής ἦτο πλουσιώτατος, χάρις εἰς τὰς διαρπαγὰς τῶν ἀνυῶν ὑπκόων του. Τὸ ἐτήσιον εἰσοδήμα του, κατὰ τοὺς συγχρόνους περιηγητὰς, ἀνῆρχετο τοῦλάχιστον εἰς εἴκοσι ἑκατομμύρια γρόσια. Βλέπων, ὅτι δὲν ἤδύνατο νὰ νικήσῃ τὰ τουρκικὰ στρατεύματα ὁ Βελής ἐκάλεσε τὸν φίλον καὶ ἱατρὸν τὸν Θερεσιανόν καὶ τοῦ ἐνεπιστεύθη δώδεκα κιβώτια περιέχοντα ὅσους ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς του ἠδυνήθη νὰ συλλέξῃ προχειρῶς κατὰ τὴν ἀγωνιᾶν ἐκείνην στιγμήν, ἥτοι χρυσόν, ἄργυρον, κοσμήματα καὶ ἄλλα πολυτίμη ἀντικείμενα.

Ο Θερεσιανός ἐπέβη πλοίου, τὸ ὁποῖον τοῦ διέθεσεν ὁ Βελή, καὶ ἐπῆρε τὸν θησαυρόν. Εὐρίσκόμενος ὅμως εἰς τὸν κόλπον τῆς Πρεβέζης, ἀντελήφθη ἀπὸ μακρὰν ἐρχόμενον τὸν

τουρκικὸν στόλον, ὁ ὁποῖος ἐπολιόρχει τὸν Βελήν Πασσάν. Ο Θερεσιανός τότε ἐσκέφθη νὰ τεθῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἀγγλίας, δεδομένου ὅτι κάθε Ἑπτανήσιος ἦτο Ἀγγλος ὑπήκοος.

Κατὰ καλὴν τὴν τύχην τὴν στιγμήν ἐκείνην εὐρέθη ἐκεῖ πλησίον μία ἀγγλικὴ φρεγάτα, ἡ ὁποία ἀναμφιβόλως θὰ μετέβη ἐκεῖ διὰ νὰ προστατεύσῃ τὰ ἀγγλικά καὶ ἐπτανησιακά συμφέροντα εἰς τὴν Πρέβεζαν, ἡ ὁποία κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἶχεν ἀρκετὸν ἐμπόριον, ἰδίως με τὴν γειτονικὴν Ἑπτανήσον. Ο Θερεσιανός τότε ἐζήτησε τὴν προστασίαν τοῦ Ἀγγλοῦ πλοίαρχου. Ἐπὶ τοῦ Ἀγγλικοῦ πολεμικοῦ εὐρίσκειτο καὶ ὁ ἐν Πρεβέζῃ Ἀγγλος Πρόξενος Μάγερ. Ο Θερεσιανός φυσικὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποκρίνῃ τὴν προέλευσιν τοῦ θησαυροῦ τοῦ περιεχομένου εἰς τὰ δώδεκα κιβώτια. Δὲν ἤθελε νὰ ἐκληφθῇ ὡς κλεπτής καὶ ἀφῆλθῃ ὅλην τὴν ἀληθινὴν ἱστορίαν, παρέδωσε δὲ τὸν θησαυρὸν τοῦ Βελή Πασσά πρὸς τὸν Ἀγγλόν πλοίαρχον, ὁ ὁποῖος μαζὺ με τὸν πρόξενον Πρεβέζης, τοῦ υπέγραψε χρεωστικὸν ἔγγραφο, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἐλάμβανε τριακοσίας χιλιάδας γρόσια, ὡς ἀποζημίωσιν διὰ τὰ προσφερθέντα κιβώτια. Τὸ ἀγγλικὸν πολεμικὸν ἀπέπλευσε κατευθυνόμενον εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου καὶ παρέδωσε τὸν θησαυρόν. Ο Θερεσιανός βλέπων, ὅτι δὲν τοῦ ἐμετροῦντο τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα τοῦ εἶχον ὑποσχεθῇ διὰ τῆς ἐγγράφου των ὁμολογίας ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ πρόξενος, μετέβη εἰς τὸ Λονδίνον καὶ παρουσιάσθη εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν καὶ ἐξήτησεν ὅπως τοῦ ἐπιστραφῶν τὰ δώδεκα κιβώτια, τὰ ὁποῖα παρέδωκεν εἰς τὸν πλοίαρχον τῆς ἀγγλικῆς φρεγάτας, χωρὶς νὰ λάβῃ καμίαν ἀπολύτως ἀμοιβήν.

Βλέπων, ὅτι αἱ διαμαρτυρίαι του δὲν συνεκινούν τὴν Κυβέρνησιν, ἐφθασε μέχρι τοῦ Κοινοβουλίου, ὑποβαλὼν εἰς τὴν Βουλὴν τὸν Κοινοτῆτων διαμαρτυρίαν. Ἄλλ' οὔτε καὶ ἐ-

ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟΝ

—Ὡστε λές ὅτι ὑπηρετήσας σὸ σπῖτι τῆς κυρίας Α. ;

—Μάλιστα.

—Ἐχεις πιστοποιητικὰ μαζὺ σου;

—Ἐχω στήν βαλίτσα μου ἓνα ρολοὶ ἀπὸ τὸ σπῖτι τῆς κυρίας Α.

ΕΞΙΛΕΩΣΙΣ

Περαιτούσαμε με τὸν καθηγητὴ Νταρτουὰ σὸν κῆρον τοῦ Λουξεμβούργου. Ἦταν ἓνα φθινοπωρινὸ ἀπόγευμα ποὺ ἔσθινε σιγά-σιγά. Τὸ ἀεράκι μάζεψε τὰ σκόρπια φύλλα γύρω ἀπὸ τὰ βάζα τῶν ἀγαλμάτων καὶ τραγοῦδοῦσε ἓνα μελαγχολικὸ σκοπὸ μέσα ἀπὸ τὰ γυμὰ κλαδιά τῶν δένδρων.

Προχωροῦσαμε χωρὶς νὰ μιλοῦμε. Σάφην στήν στροφήν μιάς ἀλλέας θρεθήκαμε ἐμπρὸς σὲ δύο καλογρηές, ἀδελφές τοῦ ἐλέους ποὺ περπατοῦσαν σὰν σκιὲς μέσα σὲ τὸ σῶμα. Ἡ ἄσπρη κορινθίτις τοὺς φαίνεται σὰν δύο μεγάλα περὰ ποὺ ἔλαμπαν μέσα στήν σκιά. Ὅταν πέρασαν πλάι ὁ Νταρτουὰ ὑπεκλίθη καὶ τὰς χαιρέτησε.

—Τίς γνωρίζεις; τὸν ρώτησε μηχανικῶς.

—Ὁχι, ἀλλὰ τίς χαιρετὸ ὄλες...

Καὶ μπρὸς τὴν ἀπορία ποὺ ἐξεδήλωνε τὸ βλέμμα μου χαμογέλασε μελαγχολικὰ καὶ εἶπε :

—Εἶνε μία ὁλόκληρη ἱστορία, θέλεις νὰ τὴν ἀκούσῃς ; Εἶνε λυπητερὴ, τρομερὰ λυπητερὴ, γιατί εἶνε ἡ ποὺ θλιβερὴ ἀνάμνησις τῆς σταδιοδρομίας μου.

Καὶ μέσα στήν σιγὴ ἐκείνου τοῦ δειλινοῦ ἤρχισε νὰ μοῦ διηγηταί :

—Πέρασαν εἰκοσι χρόνια ἀπὸ τότε. Ἡ μου ἀσάντα πέντε ἐτῶν. Ἀπὸ καιρὸν ἤδη εἶχα εἰδικεθῇ εἰς τὰ στήθια νοσήματα καὶ ἤμουν μόνος τότε τεσσάρων ἐτῶν γιὰ τὸς, ὅταν κατόρθωσα νὰ διορισθῶ καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου με κάποιον μελέτη ποὺ εἶχα κάμει γιὰ τὴν καλλύουσα φυματίων, ἡ ὁποία ἔκαμε ἀρκετὸν πάταγον.

Ἐνα πρωὶ ποὺ ἐδεχόμην σὸ γραφεῖο μου, με ἐπισκέψθη ἓνας πελάτης. Κάθισε στήν θέσι ποὺ τοῦ ὑπέδειξε καὶ μοῦ ἔτεινε μία συστατικὴ ἐπιστολὴ ἀπὸ κάποιον παλαιὸν μαθητὴν μου, τὸν Λουὶ Μπρεσσὺρ, ὁ ὁποῖος με παρακαλοῦσε νὰ ἐξετάσω ἐπισταμένους τὸν ἀσθενή του. Ἐθυσίμουνα πραγματικῶς ἀπὸ τὸν μαθητὴν μου, ποὺ ἐξυπνο παιδί με μεγάλῃν ἰλίαν πρὸς τὸ ἐπάγγελμά του, παιδί γιὰ τὸ ὁποῖον εἶχαμε ὅλοι πολλὰς ἐλπίδας, ὅτι θὰ διατρέψῃ σὸν κλάδο του. Τὰ ἐνθυμοῦμαι ὅλα αὐτὰ, ἀλλὰ δὲν μποροῦσα νὰ ἐπαναφέρω εἰς τὴν μνήμην μου τὴν φυσιογνωμίαν του. Ο πελάτης μου ὅμως ἔδωκε καὶ σπρώχθηκα νὰ τὸν ἐξετάσω.

Ἐνῶ τὸν στηθοσκοποῦσα τὸν ῥώτησα γιὰ τὸν Μπρεσσὺρ καὶ ἔμαθα με εὐχαρίστησιν, ὅτι εἶχε προδεύσει. Εἶχε τώρα μία πολὺ καλὴ πελατεια καὶ ἐπρόκειτο νὰ πανδρευθῇ προσχῶς με μιά νέα ὁρμὴν, ὥραία καὶ πολὺ πλουσία, ἡ ὁποία ὀνομάζετο Κλὼντ Λυντιέ-Βερνέιγ.

Ἀφοῦ τελείωσε ἡ ἐξέτασις γύρισα σὸ γραφεῖο μου, ἔγραψα μιά συνταγὴ τοῦ τῆν ἔδωσα καὶ τὸν ἀπέβγαλα με μερικὰ παρήγορα καὶ ἐνθαρρυντικὰ λόγια.

Ὅταν ἔμεινα μόνος σκέφθηκα μιά στιγμή. Ἡ διεύθυνσις τοῦ Μπρεσσὺρ ἦταν τυπωμένη ἐπάνω σὸ γράμμα του.

Ἀπεφάσισα νὰ τοῦ γράψω γιὰ νὰ τοῦ ἐκθέσω τὴν κατάστασιν τοῦ ἀσθενοῦς ποὺ μοῦ εἶχε στείλει. Τὸ γράμμα μου ἔχο σὲντομο, τρομερὸ σὰν καταδίχη. Νὰ τί τοῦ ἔγραφα :

«Ἀγαπητὴ Μπρεσσὺρ,

Ἐξήτασα τὸν πελάτη σου. Φαίνεται ὅτι εἶνε συνάμα καὶ φίλος σου, γι' αὐτὸ πρέπει νὰ σοῦ γράψω ὅλην τὴν ἀλήθειαν. Τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν ποὺ ἀναγκάσθηκα νὰ τοῦ τὴν ἀποκρύψω ἀπὸ ἐπαγγελματικὸν καθήκον. Εἶνε καταδικασμένος. Ἡ ἀσθένεια του βρίσκεται εἰς τὸ τελευταῖον στάδιον ἂν καὶ κανένα φανερό σύμπτωμα δὲν μπορεῖ νὰ τὸν κάμῃ νὰ ὑποθέσῃ τὴν σοβαρότητα τῆς θέσεώς του.

«Εἶναι αἰτίες τῆς δυστυχίας του

Μόλις μπορεῖ νὰ ζήσῃ ἀκόμη τρεῖς μῆνες.»

Ἐνας μῆνας εἶχε περάσει χωρὶς νὰ πάρω καμίαν ἀπάντησιν καὶ εἶχα ἐντελῶς λησμονήσῃ αὐτὴν τὴν ἱστορίαν ὅταν, ἓνα βράδυ ποὺ ἐπέστρεψα ἀπὸ τὴν κλινικὴν μου βλέπω τὸν ὑπηρετὴ μου νὰ με περιμένῃ στενοχωρημένος.

—Εἶνε μία κυρία, μοῦ λέγει, ποὺ θέλει νὰ σὰς ἰδῇ. Παρ' ὅλα ὅσα τῆς εἶπα μοῦ ἐδήλωσε ὅτι δὲν ἐννοεῖ νὰ φύγῃ ἂν δὲν δῇ τὸν κύριον καθηγητὴν...

—Καλὰ...ἐπὶ τῆς νὰ περάσῃ.

Καὶ ἀφοῦ ἔδωκα τὸ παλτό μου πέρασα σὸ γραφεῖο μου. Ἐκεῖ βρέθηκα πρὸς μιάς νέας εἰκοσι περίπου ἐτῶν, ἡ ὁποία μόνος ἐπλησίασε σήκωσε τὸ κεφάλι τῆς. Τὰ βλέμματά της συναντήθηκαν καὶ σὸ βλέμμα ποὺ ἔβριζε ἐπάνω μου διάβασα ὅλον τὸν πόνο. Τὴν ἀπέλπισα, τὸν θυμὸ ποὺ μπορεῖ νὰ ἀσθανθῇ μία γυναίκα...

Προχώρησε πρὸς ἐμὲ καὶ με μιά φωνὴ ποὺ ὁ κάθε της παλμός ἦταν καὶ ἓνας πνιγμένος λιγμός με ρώτησε:

—Εἰσθε ὁ καθηγητῆς Νταρτουὰ ;

Κοῦνησα τὸ κεφάλι μου γιατί δὲν μποροῦσα νὰ εὗρω λέξεις νὰ τῆς μιλήσω.

—Θέλησα νὰ ἔλθω γιὰ νὰ σὰς πῶ ὅτι εἶσθε ἓνας δολοφόνος...ἓνας δολοφόνος τ' ἀκούτε; Ὅριστε διαβάστε :

Μοῦ πέταξε ἓνα γράμμα κατὰμουτρα καὶ ἔφυγε.

Ἐκαμα μερικὰ λεπτὰ γιὰ νὰ συνέλθω. Ὑστερὰ διὰ μιάς ὅλη αὐτὴ ἡ σιγὴ ἔναζων.

τάνεφε ἐμπρὸς μου καὶ ἄρπαξα τὸν ἥκελλο ποὺ εὐρίσκειτο χάμω σὸ χαλί.

Διάβασα τὴν διεύθυνσιν.

«Δεσποινίς: Κλὼντ Λυντιέ-Βερνέιγ»

Μέσα ὑπῆρχαν δύο γράμματα τὸ ἓνα ἦτο ἐκεῖνο ποὺ εἶχα γράψῃ πρὸς μὴνός σὸν Μπρεσσὺρ καὶ διευθύνετο σ' αὐτὴν τὴν νέα στήν ἀραβωνιαστικὰ του.

Τῆς ἔγραφε ὅτι ἤλθε νὰ με συμβουλευθῇ γιὰ μιά θρογγίτιδα ποὺ εἶχε ἀρπάξῃ πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια καὶ τῆς ὁποίας αἱ συχναὶ μεταπτώσεις τὸν ἔκαμαν ν' ἀνησυχῇ. Τῆς διηγεῖτο ὅτι, γιὰ νὰ μάθῃ ὅλην τὴν ἀλήθειαν τὴν ὁποία ἐμεῖς συνήθως ἀποκρύπτουμε ἀπὸ τοὺς πελάτας μας, εἶχε μεταχειρισθῇ ἓνα μέσον. Ἐγράψεν ὁ ἴδιος μιά συστατικὴν ἐπιστολὴν καὶ παρουσιάσθη σὰν ἄλλος πελάτης.

Ἐξέρω ὅτι θὰ τοῦ ἔγραφε κατόπιν ἂν ἡ σύμπτωσις τοῦ ἦτο σοβαρὰ. Τὸ τέχνασμα ἐπέτυχε καὶ τὴν ἐπομένην τῆς ἐπισκέψεώς του σὲ μένα ἐλάμβανε τὴν σημειώσιν μου, τὴν ὁποῖαν τῆς ἐσώκλειε. Ἡ τελευταία γράμμη, γραμμένη με νευρικότητα ἦταν ἓνας ἀποχαιρετισμός ποὺ ἔστειλε στήν ζωὴν στήν εὐτυχία καὶ σ' ἐκείνην ποὺ ἀγαποῦσε.

Διάβασα αὐτὸ τὸ γράμμα σὰν ἀποβλακωμένος... Ἐπαῖζα μ' ἓνα κοπιτῆρα καὶ εἶχα μπρὸς σὰ μάτια μου τὴν εἰκόνα τοῦ Μπρεσσὺρ ποὺ γλωμῶς, καταβεβλημένος διάβαζε τὶς ὀλίγες ἐκείνες σειρὰς ποὺ τοῦ ἔγραφα προλόγοντας τὸν θάνατό του. Ἐρρίψα ἀκόμη ἓνα βλέμμα ἐπάνω σὸ γράμμα ποὺ ἦτο ἀπλωμένο ἐπάνω σὸ γραφεῖο μου καὶ ἐνοιόμην ἓνα τρομὸ ἀνεξήγητο νευρικὸ νὰ με βαστάσῃ ἀπὸ τὸν λαιμό. Κάτω ἀπὸ τὴν ὑπογραφήν, τρεῖς σειρὰς γραμμένες με μολύβι, ἔλεγαν :

«Πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν ὁ Λουὶ Μπρεσσὺρ καταδικασμένος ἀπὸ τὸν διδασκαλὸν του, καθηγητὴν Νταρτουὰ, ἠτυοκτόνησε με μιά σφαῖρα σὸ κεφάλι.

Ο Θεὸς ἄς τοὺς συγχωρήσῃ καὶ τοὺς δύο, γιατί ἀπὸψε 23 Ἰανουαρίου 1893 ἡ Κλὼντ Λυντιέ Βερνέιγ μπαίνει σὸ μοναστήρι γιὰ νὰ λησμονήσῃ».

Πέρασα ὅλη μου τὴν νύκτα προσπαθώντας νὰ γράψω ἓνα γράμμα σ' αὐτὴν τὴν νέα γιὰ νὰ τῆς πῶ ὅλην μου τὴν ἀπελπισία. Ὅταν τελείωσα εἶχε ἡμερῶσει. Δὲν πῆρα ποτὲ ἀπάντησιν καὶ παρ' ὅλας μου τὰς προσπάθει-ας δὲν κατόρθωσα νὰ μάθω τίποτε γιὰ ἐκείνην.

Δὲν θυμοῦμαι τὴν φυσιογνωμίαν τῆς, ἀλλ' ἐκεῖνο ποὺ θυμοῦμαι πάντα με πόνο εἶνε ὅτι σὲ κάποιον μοναστήρι βρίσκεται μιά γυναίκα τῆς ὁποίας κατέστρεψε τὴν ζωὴν χωρὶς νὰ θέλω. Μιά γυναίκα ποὺ θὰ μπορούσε νὰ ἔχῃ μερικὸς μῆνας εὐτυχίας καὶ ποτὸς ἔξω. ἴσως θὰ μπορούσε νὰ σώσῃ τὸν ἀνδρα ποὺ ἀγαποῦσε με πολλὰς περιποιήσεις καὶ με μεγάλην ἀφοσίωσιν. Ο ἔρως κάμνει τέτοια θαύματα ἐνῶστε.

Νὰ τί σκέπτομαι συχνά...καὶ τώρα καταλαβαίνεις τὸν λόγον γιὰ τὸν ὁποῖον χαιρετὸ πάντα με σεβασμὸ τῆς καλογρηῆς ποὺ συνάντῃ. Ποιὸς ξέρει, ἴσως κάτω ἀπὸ τὸ ἐνδυμα αὐτῆς τῆς μοναχῆς νὰ βρίσκεται ἐκείνη ποὺ ἐβλάφη τόσον καὶ τὴν ὁποῖαν σκέπτομαι διαρκῶς.

JEAN D'ESME

Ἡ «Μις Ἑλλάς» δις Ρόδη καὶ ἡ «Μις Τσεχία» Νοχέντ Σαφέντ Χανούμ εἰς μίαν φωτογραφίαν τῶν ληφθεισῶν τὴν ἑσπέραν τῆς ἐκλογῆς τῆς «Μις Εὐρώπης» εἰδικῶς διὰ τὸ «Τικ - Τάκ»

Ἡ γνωστὴ ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Τζέννη Χούγκο, ἡ ὁποία παίζει εἰς τὰς ταινίας τῆς Οὐφα, ἔχει τὴν σωσίαν τῆς. Εἶνε ἡ ἀνωτέρω δεσποινίς, ἡ ὁποία εἶνε ὑπηρετρία εἰς ἕνα σπίτι στὸ Βερολίνου καὶ ἡ ὁποία πρόκειται νὰ παίξῃ εἰς τὸν κινηματογράφον.

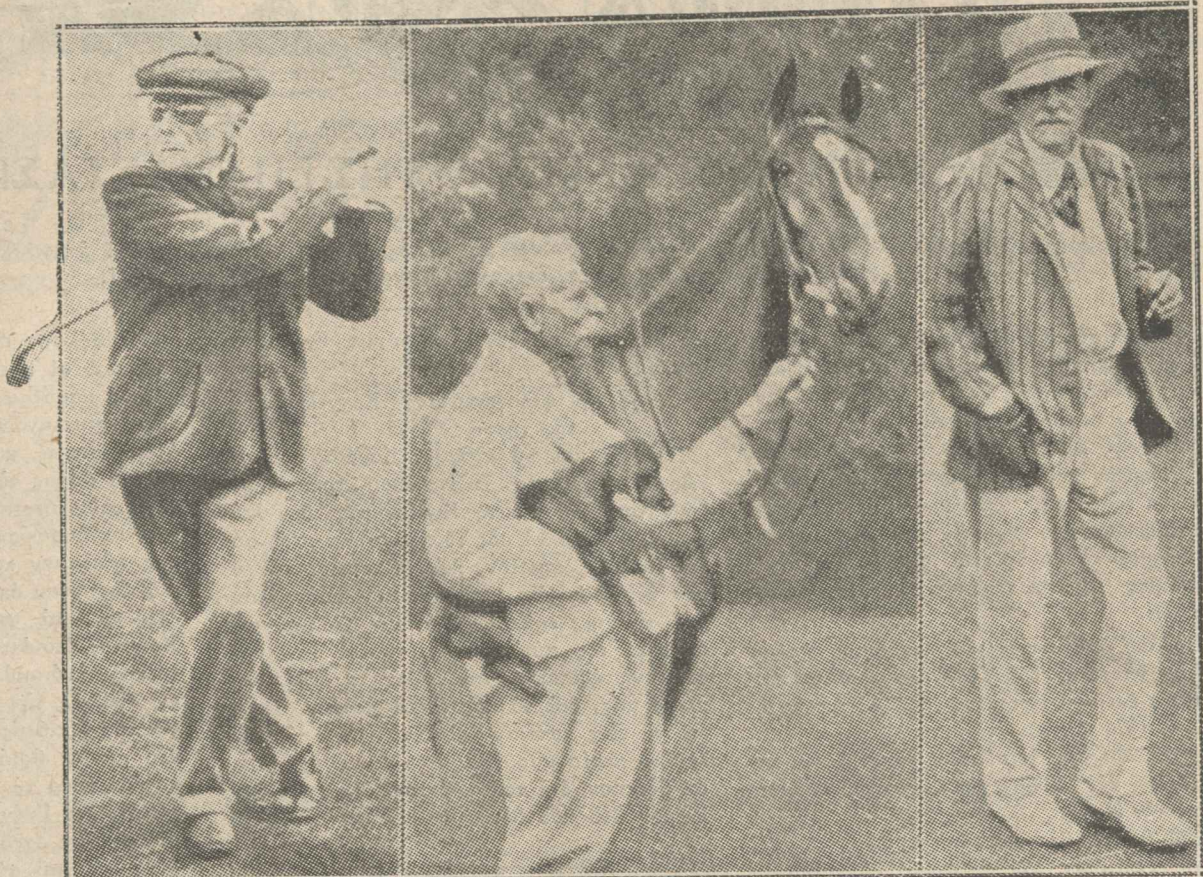

Αἱ γυναῖκες τῆς νήσου Νουνιόα, πλησίον τῆς Σιθέριας (Ἑσκιμῶσι) στολίζουσιν κατὰ τὸν περίεργον αὐτὸν τρόπον τὰ πρόσωπά των, διὰ νὰ φαίνονται ὠραῖαι. Ὅπως βλέπει κανεὶς αἱ γυναῖκες ἐκεῖ περὺν ἀκουλαρίκια καὶ στὴ μύτη.

ΚΟΣΜΙΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΑΝΩ : Ἡ «Μις Πολωνία» καὶ ἡ «Μις Ἀγγλία» Μπέττυ Μάσσον.
ΚΑΤΩ : Ἡ «Μις Λίλ» Σίλμπεργκ καὶ ἡ «Μις Γερμανία» Κατίνα Σούμπαν.

1) Ὁ βασιλεὺς τῶν πετρελαίων Ροκφέλλερ, ὁ ὁποῖος παρὰ τὰ 92 χρόνια του, εἶνε μανιώδης παίκτης γκολφ. 2) Ὁ πολυκατομμυριεὺς Τεπερλόσι, μανιώδης φίλιππος, 89 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος διατηρεῖ τὸν πλεσιώτερον σταῦλον ἵππων δι' ἵπποδρομίας. 3) Ὁ λόρδος Χάρρις, 79 ἐτῶν, μανιώδης παίκτης κρίκετ.

«Μις Οὐγγαρία» δις Μαρία ντέ Τασσαντὺ Φεκελέ καὶ ἡ «Μις Αὐστρία» δις Χέρτα φὸν Χαίνσεν.
Ἡ «Μις Γερμανία» δις Ἰνγκριντ Ρίχαρντ καὶ ἡ «Μις Τσεχία» Νασίντ Σαφέντ

Ἡ «Μις Γαλλία» (ἀριστερά) καὶ ἡ «Μις Ἑλλάς», ἔχουσιν εἰς τὸ μέσον τὸν κ. Μωρίς ντέ Βαλέφ, φωτογραφιζόμεναι διὰ τὸ «Τικ - Τάκ» ἐλίγον μετὰ τὴν ἀνακήρυξιν τῆς πρώτης εἰς «Μις Εὐρώπην».

ΥΔΡΑ, Η ΜΙΚΡΑ ΑΓΓΛΙΑ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Η επιδρομή του Μεχμέτ 'Αλή έναντιον της 'Υδρας.—Η καχυελαρία των ναυτικῶν.—Αι επικλήσεις πρὸς βοήθειαν τῶν ἄλλων νήσων.—'Αγνωστα ἱστορικά ἔγγραφα τῆς ἐποχῆς 1821.

Ἡ πραγματικὴ θαλασσία δύναμις, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐστηρίχθη κυρίως ὁ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάς. Ἀνεξαρτησίας ἀγών, ἦταν τὸ ἐμπορικὸν ναυτικὸν τῶν διαφόρων νήσων τοῦ Αἰγαίου, πρὸ πάντων δὲ τῆς 'Υδρας, τῶν Σπετσῶν, τῶν Ψαρρῶν καὶ τῆς Κάσου. Ἀπὸ τοῦ Α' μάλιστα ἐτους τῆς Ἐπαναστάσεως, μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν Ψαρρῶν καὶ τῆς Κάσου, ὡς κύρια καὶ μοναδικὰ βάσεις τοῦ Ναυτικοῦ μας Ἀγώνος ἀπέμεινε ἡ 'Υδρα καὶ αἱ Σπέτσαι.

Πρῶτος ὁ φοβερός καὶ δαιμόνιος Μεχμέτ 'Αλῆς, ὑποτέλης τοῦ Σουλτάνου, ἀλλὰ ισχυρότερος ἐκείνου σαράφης τῆς Αἰγύπτου, ὅταν τὸ 1824 ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγίαν τῶν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐπιχειρήσεων ἐσκέφθη νὰ καταστρέψῃ τὴν 'Υδραν τὴν «μικρὰν Ἀγγλίαν» ὅπως τὴν ἔλεγε.

Καὶ θὰ τὸ ἐπραγματοποιεῖ κατὰ τὸ 1827 ὅταν ἐξέπεμψεν τὸν φοβερὸν Αἰγυπτιακὸν Στόλον ἐναντίον τῆς, ἐάν δὲν ἡγρύπνει ὁ φιλέλληνας γενναῖος ναύαρχος Κόρδινκτον, ὁ ὁποῖος ἐμάταιωσε τὰ σχέδια τοῦ πονηροῦ Μεχμέτ-Ἀλῆ.

Ἡ καταστροφὴ τότε τῆς 'Υδρας θὰ ἐσήμαινε τὴν καταδίηκν τοῦ ὅλου Ἀγώνος καὶ θὰ ἐπέφερε τὸ ἄδοξον τέλος τῆς Ἐπαναστάσεως.

Ἀπὸ τοῦ 1774, διὰ τῆς συνθήκης τοῦ Κιουτσούκ-Καϊναρτζή εἶχεν ἐπιτραπῇ εἰς τὰ Ἑλληνικὰ πλοία νὰ φέρωσι καὶ τὴν Ρωσικὴν σημαίαν καὶμποροῦσαν ἐλευθέρως νὰ πλέουν εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουνάβεως, νὰ ἐισδύνουν εἰς τὴν Ἀζοφικὴν Θάλασσαν, συγχρόνως δὲ νὰ διατρέχουν εἴτε ὑπὸ Ρωσικὴν, εἴτε ὑπὸ τουρκικὴν σημαίαν τὴν Ἀνατολικὴν λεκανὴν τῆς Μεσογείου, ἐξασφαλιζούσης τοιούτῳ ὅπως εἰς τοὺς κατόχους τῶν ὅλα τὰ κέρδη τῶν πλοίων μονοπωλίου τῶν σιτηρῶν ἀπὸ τὸν Εὐρῆιον μέχρι Αἰγύπτου.

Οἱ ἐκ τῶν κερδῶν τοῦτον συγκεντρωθέντες εἰς τὰς ναυτικὰς νήσους καὶ ἰδίως εἰς τὴν 'Υδραν θησαυροὶ ὑπῆρξαν αἱ οἰκονομικαὶ βάσεις τῆς ὁργανώσεως καὶ τῆς συντηρήσεως τοῦ Ναυτικοῦ μας κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς Ἐπαναστάσεως.

Χαρακτηριστικὸν τῆς ναυτικῆς ἀκμῆς τῆς 'Υδρας εἶνε τὸ ὑπὸ τοῦ Γάλλου ἱστορικοῦ ναυάρχου Ζυριέν ντε λα Γκραβιέρ ἀναφερόμενον ὅτι ὁ πληθυσμὸς τῆς 'Υδρας τῷ 1816 ἀνῆρχετο εἰς 20000 ψυχὰς ἐξ ὧν 10.000 ἦσαν ναυτικοί.

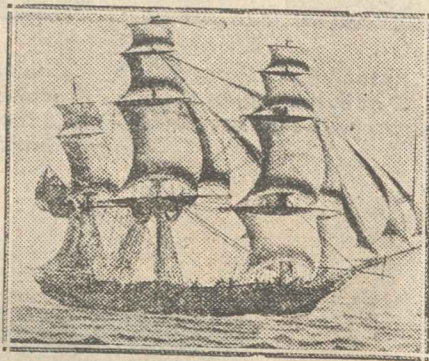
Ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς ἐπαναστατικῆς Ἑλλάδος κατέφθανον εἰς 'Υδραν αἱ τῆς ναυτικῆς ἐνισχύσεως καὶ προστασίας. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ 'Υδρα ἀπέβη ὁ γενναῖος Ναύσταθμος τοῦ Ἑλληνικοῦ Στόλου, ἡ δὲ Δημογεγονία τῆς Νήσου κατέστη ἓνα εἶδος Ναυαρχείου καὶ ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν.

Ἰδοὺ πὺς αἱ ἄλλαι νῆσοι ἀπυθύνοντο πρὸς τὴν 'Υδραν, ὡς αἰς ὁ φόβος τοῦ Τουρκικοῦ Στόλου καταλαμβάνει τοὺς ἄλλους νησιώτας. Παραθέτομεν τὸ ἔγγραφον τῆς αἰτήσε-

ως τῆς νήσου Κόθνου τηροῦντες τὴν ὀρθογραφίαν του :

«Πρὸς τὴν φιλογενεστάτην Καγγελαρίαν τῆς νήσου 'Υδρας»

Ἐπειδὴ καὶ τὰ ἐχθρικά Καράβια ἔχουν τώρα σχεδὸν τρεῖς ἡμέρας ὅπου περιτηρηγίζουν τριγύρου εἰς τὸ Νησίον μας, δὲν λείπομεν ἀπὸ τὸ νὰ σῶς ἰδοποιήσωμεν περὶ αὐτοῦ τούτου, πρῶτον, καὶ τελευταῖον τὸν ὅσον κίνδυνον μᾶς καταλαμβάνει παρακαλοῦμεν τὴν ἡμετέραν φιλογένειαν νὰ μὴν μᾶς ἀφίστετε εἰς αὐτὸν τὸν μέγιστον κίνδυνον, ἀλλὰ νὰ ἐξαποστείλετε πάλιν τὰ Ἑλληνικὰ πλοία μας, διὰ νὰ μᾶς ἐλευθερώσουν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε κατόπιν καὶ αὐτὰ ταῦτα τὰ Ἑλληνικὰ πλοία μας, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ δὲν εἴμεθα βέβαιοι, διὰ τοῦτο ἀποτολμῶμεν καὶ γράφομεν διὰ καὶ δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι δια-

Ἡ «Καλὴ Ἑλπίς» τοῦ 'Υδραίου πλοίαρχου Ἀναστάση Βέτση

πειρομένη ἀπὸ τὸν διακαέστατον ζήλον τῆς φιλογενείας, θέλει παραβλέψει κάθε παράλογον, καὶ ταῦτα μὲν ἐπὶ τοσούτων.

«μὲνουμεν δὲ

τῆς ἡμετέρας φιλογενείας «πρόθυμοι εἰς κάθε ἐπιταγὴν σας

«Οἱ ἔφοροι τῆς νήσου Θερμίων» Ἀπόδειξις, ὅτι εἰς τὴν 'Υδραν ἀπέβλεπον καὶ οἱ ἀπὸ ξηρᾶς παλαιοῦτες κατὰ τῶν Τούρκων Ἑλλήνες καὶ συνεταῦτιζον τὰς ἐνεργείας τῶν, ἀναφέροντες λεπτομερῶς τὰ κατ' αὐτάς, εἶνε καὶ ἡ κἀτωθὶ ἀναφορὰ τῶν κατὰ τὴν μάχην τῆς Γραβιάς.

«Ἀνδριότατοι 'Υδριῶται, Ἡρώες ἄνδρες ἀδελφοί, ὁμοίως Σπετσιῶται ἀπὸ Σάλωνα.

τῇ 16 Μαΐου 1821—

«Ἀπὸ τὸ γράμμα σας, ἀπὸ τὰ γράμματα τῶν ἀπεσταλμένων ἀνθρώπων μας καὶ ἀπὸ στόματος ἐνὸς ἀδελφοῦ Γαλαξιδιώτου ὁποῦ σήμερον εὐτυχῶς μᾶς ἔφτασεν ἀπ' αὐτοῦ, ἐβεβαιώθημεν τὸ στάσιμον εἰς τὸ μέρος μας τῶν καραβίων σας καὶ Σπετσιωτικῶν. Αὐτὰ ἕως τῆς ὥρας δὲν ἐφάνηκαν, καὶ ἐνόησαν οὐ μετρίαν δοκιμάζομεν ἀπὸ τρία καράβια ἐχθρικά ὅπου περιέχονται εἰς τὸν κόλπον μας διατὶ ἐξ αἰτίας τῶν εἰς τὰ παραθαλάσσια μας ἀπὸ Ἐπαχτο—εἰς Κόρινθον ἐμποδίζεται τὸ σὺν στρατεύμα ἀπὸ φόβον μήπως καὶ οἱ ἐχθροὶ

προσεκβάλουν εἰς κανένα μέρος. Πρὸς τοῦτο καὶ οἱ γειτόνοι μας μὴ διέποντες τοῦ γένους καράβια ἀπιστοῦν νὰ εἶνε πάγκοις τῶν χριστιανῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας ἢ ἀποστασία, καὶ φοβούμενοι δὲν κινούνται καὶ τὸ βάρος τὸ ἐδικὸν μας μὲ τοὺς ὀλίγους γνωστὸς συναποστατήσαντας συμμάχους μας γίνεται δυσφόρητον τόσο, ὅπου πρὶν 15 ἡμέρας ἤθελαμεν κινδυνεύσει καιρίως, ἂν δὲν μᾶς ἔρχονταν ἀπὸ θείαν πρόνοιαν σύμμαχος ὁ Ἡρώας καὶ φρονιμώτατος Ὀδυσσεύς, ὁ Χρῆστος Σουλιάτης, καὶ τρία ἀδελφὰ Κατακοινογιαννόπουλα μὲ ἐκλεκτοὺς ἄνδρας, ὅλοι ὡς 800 εἰς τὴν μανιώδη καὶ αἱματοδοσάτην εἰς τῆς Γραβιάς τὸ χάνι μάχην μετὰ τοῦ Ὁμέρου πασσῶ θρίονι, ὅπου διήλθε κατ' ἐπῶμας μὲ ὑπὲρ τὰς 2 χιλιάδας Τούρκους, οἱ περισσότεροι Γκέγκιδες καὶ Ἀρβανίτες, οἱ μισοὶ σχεδὸν σχεδὸν καθολαρία ἰδοὺ καὶ ἡ περιγραφή τοῦ αὐτοῦ πολέμου.

«Ὁ καπετὰν Ὀδυσσεύς μὲ τοὺς ῥηθέντας Σουλιάτας καὶ Κατακοινογιαννόπουλα καὶ μετὰ τοὺς τὰ παλληκάρια καθῶς καὶ ὁ καπετάνιανουγιᾶς καὶ Διοβουνιώτης μὲ τὰ ἐδικὰ τοὺς παλληκάρια, ὅλοι ὅμοι συμποσούμενοι ὡς 155, αὐτοὶ ὅλοι εὐρισκόμενοι εἰς τὸ Χάνι τῆς Γραβιάς εἰς τις 5 τρέχοντες, ἔμεινον οἱ ῥηθέντες ἐχθροὶ ἔρχονται κατ' ἐπῶμας τοὺς, τότε ὁ μὲν Ὀδυσσεύς μὲ 130 ἄνδρας (20 ἡντὶν τοῦ παλληκάρια, 15 ἡντὶν τοῦ πανουργιᾶ καὶ Διοβουνιώτη καὶ οἱ λοιποὶ ἦσαν χωριάτες καὶ Γαλαξιδιώτες 30) ἐκλείσθημεν εἰς τὸ χάνι, καὶ εἰς ταῖς ῥάχαις, ὅπου παρασταῖνον ἔνα ἡμικύκλιον διαχωριζόμενον ἀπὸ ἓνα στενωπὸν δύσβατον δρόμον, τὸ μὲν δεξιὸν μέρος τὸ ἐπίασαν ὁ χεῖρος Σουλιάτης καὶ τρία Κατακοινογιαννόπουλα μὲ τοὺς ἐδικούς τοὺς 60 ἄνδρας καὶ μέρος χωριάταις τὸ δὲ ἀριστερὸν ὁ Πανουργιᾶς καὶ ὁ Διοβουνιώτης μὲ τοὺς ἐδικούς τοὺς 50 καὶ ὅμοιως μὲ χωριάταις καὶ οἱ ἐχθροὶ ἐμοῖσθησαν εἰς τρία μέρη προηγουμένῳ οἱ ἱππεῖς καὶ ἡμιόλοισιν οἱ πεζοὶ οὕτω παραταχθέντες ἀπὸ τὸ μεσθῆσαν τὴν μάχην, καὶ ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς ἐφρονεύθησαν ὑπὲρ τοὺς 300 καὶ ἐλαβώθησαν ὑπὲρ τοὺς 600 ὀλίγοι τοῦ ἐλαβώθησαν ἀπὸ τοὺς ἡμιόλους ἀπὸ δὲ τοὺς ἐδικούς μας ἐφρονεύθησαν τρεῖς, καὶ ἓνας λαβώθημεν. Μετὰ τὴν λύσιν ἐμάχοντο οἱ ἐχθροὶ, ὅπου πάντοτε ὁ ἐπόμενος ἐπατοῦσε τὸν πνεόντα προηγούμενον, καὶ ὁ μέγας σῶρος τῶν πεσόντων ἐχερσίζετο εἰς τοὺς ἐχθρούς μας διὰ προφύλαξιν ἐναντίον τῶν ἐδικῶν μας ἐκλείσθησαν, ὁ πόλεμος ἐστάθη συνεχὴς ἕως τὸ μεσάνυχτα καὶ πρὸς τὸ ξημέρωμα μὲ ἐφρόνησιν ἐφυγον οἱ ἐδικοί μας ἐγκλεισμένοι χωρὶς νὰ διαρῆθ' οὐτε ἓνας.»

«Ταῦτα καὶ ἀναγράφοντές σας σὺν τῇ μὲν σῶς εὐχόμεθα κράτος, νίκη, εὐρωστίαν καὶ ἐνότητα»

πέτρος Ἰωάννου

μίτρος λογοθέτης

Διὰ τοὺς ἐφόρους Σαλόνων δημήτριος σίμου

καὶ γιοργάκη παπασηπλιόπουλος

Ἀπὸ τὰ ἔγγραφα αὐτὰ καὶ ἀπὸ πληθὺν ἄ-

ΟΛΗ Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΠΑΛΗΑΣ ΑΘΗΝΑΣ ΓΡΑΜΜΕΝΗ ΑΠΟ ΠΑΛΑΙΟΝ ΓΛΕΝΤΖΕ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗΣ ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΡΙΤΚΙΠΟΣ ΜΟΝΡΟΝΖΗ

10ον

Πρὸ ἐνὸς ἢ δύο μηνῶν τὴν ἰδίαν διασκεδάσει, δηλαδὴ μὲ ἐπιπλέον εἰσβολὴν εἰς καφὲ σαντὰν εἶχε καίμει καὶ εἰς τὰς Πάτρας, ἐκεῖ δὲ εἶχε ἀνοίξει κάποιο μαγαζὶ πανικῶν καὶ εἶχεν ἀφαιρῆσαι δύο ὀλόκληρα τόπια τοῦλι, προσέφερε καὶ εἰς τις σαντέζες ἓνα ὀλόκληρο κάρρο λαχανικά.

Τὸ ἴδιο περὶτον ἔγινε καὶ τὸ βράδυ εἰς τοῦ Μανέα.

Τὸ παράφορο ἐκεῖνο γλέντι ἐξηκολούθησεν ὡς τὸ πρωί.

Ὁ Μουρούζης μὲ τοὺς δύο φίλους τοῦ ἔφυγεν ἡ μάλλον ἀπεκομίσθησαν ἀπὸ τὸ καφὲ σαντὰν ἡμιναίσθητοι, τὰ ἄλλα περελήφθησαν ἀπὸ τὸ Φρουραρχεῖον σὲ κακὸ χάλι καὶ τὸ καφὲ σαντὰν ἔμεινε εἰς οἰκτρὰν κατάστασιν ὡς εἶδος πεδίου πεισματώδους μάχης.

Τίποτε σχεδὸν δὲν εἶχε μείνει ἄθικτον ἀπὸ ἐπιπλοῦσιν, ὅλα ἦσαν ἄλλα σπασμένα, ἄλλα σπινόμενα καὶ ἄλλα σακατεμένα.

— Καταστροφή...καταστροφή... ἔλεγεν ὁ Μανέας εἰς τὸν ἀστυνόμον Συνανιότην ὁ ὁποῖος μετέβη νὰ συντάξῃ τὴν σχετικὴν ἐκθεση. Βλέπετε μόνος σας ὅτι μία μεγάλη περιουσία καὶ μία τῶσον ἐπικερδὴς καὶ ἐκπολιτιστικὴ ἐργασία κατεστράφη ἐντὸς ὀλίγων ὥρων.

Τὴν μεθεπομένην ὁ Μανέας ἀπεξημιοῦτο μετὰ εἰκοσι χιλιάδας φράγκα χρυσὰ διὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐκπολιτιστικὴν τοῦ ἐργασίαν, ὁ δὲ Μουρούζης καὶ οἱ δύο συνάδελφοί του ἐτιμωρήθησαν ἐπικεικῶς μὲ ἓνα μῆνα φυλάκιον.

Ἀλλὰ δὲν ἐφυλάκισθησαν καὶ οἱ τρεῖς μαζί οὐτε εἰς τὰς Ἀθήνας, οὐτε συνεπῶς εἰς τὰς ἰδίας φυλάκας.

Ὁ Μουρούζης διὰ νὰ σωφρονισθῇ ἐστάλη εἰς τὸ Ναύπλιον εἰς τὴν Ἀκροναυπλίαν καὶ ἐκ τῶν ἄλλων δύο ὁ ἓνας εἰς τὴν Λαρίσαν καὶ ὁ ἄλλος εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς τὰς φυλάκας τῶν ἀξιωματικῶν.

Εἰς τὸ Ναύπλιον ὁ Μανέας ἐβδόμη μετὰ τὴν ἐκεῖ φυλάκισιν τοῦ Μουρούζης ἄρχισε νὰ συμβαίνει ἓνα φοβερὸν γεγονός, τὸ ὁποῖον μπορούσε νὰ ὀνομασθῇ καὶ σκάνδαλον καὶ ὑπερφυσικὴ ἐκδήλωσις ὑπερκοσμίων δυνάμεων.

Εἶχε δηλαδὴ ἀρχίσῃ νὰ διαδίδεται μετὰ τῆς κοινωνίας τοῦ Ναυπλίου, ὅτι κάποιο φάντασμα ἐμφανίζεται μετὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ περιέρχεται ὀρισμένους δρόμους τῆς πόλεως.

Ὅταν πρόκειται περὶ φαντασμάτων αἱ διαδόσεις φουντώνουν συνήθως ὅπως ἡ φωνὴ ἱστορικῶν δοκιμμένων σωζομένων εἰς τὰ ἀρχαῖα τῆς νήσου, εἶνε εὐκόλον νὰ συμπεράνῃ κανεὶς τὴν κολοσιαιάν συμβολὴν εἰς τὸν Ἀγῶνα τῆς 'Υδρας, τῆς «μικρᾶς Ἀγγλίας», ὅπως προσφύστατα ἀπεκάλεσεν αὐτὴν ὁ καμπύρονος Μεχμέτ.

Κ. Η. Κ.

τιὰ, σὲ ἀχυραποθήκη.

Ἄλλοι διέδιδαν ὅτι τὸ φάντασμα εἶνε διπλάσιον ἀνθρωπίνου μεγέθους, ἄλλοι ὅτι εἶνε ἄσπρο, ἄλλοι ὅτι εἶνε μαῦρο, ἄλλοι ὅτι μουγκρίζει ἄλλοι ὅτι σφυρίζει καὶ ἀγκομαχᾷ καὶ μόνον εἰς ἓνα συμφωνοῦν ὅλοι, ὅτι τὸ φάντασμα ἔσπερνε μαζί του φοβερὰ καὶ τρομερὰ ἄλυσσιδες, ἡ ὁποῖες συνόμενες ἐκρότουν βαρεῖα ἐπάνω εἰς τὰ λιθόστρωτα καὶ τὰ σκαλοπάτια τῶν ἀνφορικῶν δρόμων τῆς Ἀκροναυπλίας.

Ἡ διὰ δόσεις ἐφούντωσε καὶ αἱ συζητήσεις μετὰ τῶν δυσιπτότων, τῶν προληπτικῶν, τῶν φοβιστῶν καὶ τῶν ψυχραίων ἐκαμαν ὥστε τὸ ζήτημα τοῦ φαντάσματος νὰ ἀποβῇ ἡ γενικὴ ὁμιλία εἰς ὅλο τὸ Ναύπλιον.

Ὑπῆρχον οἱ ὑποστηρίζοντες ὅτι εἶδαν τὸ φάντασμα μὲ τὰ μάτια τοὺς, ὅτι τὸ ἡπείλη-

«Ἐνα φάντασμα ἐνεφανίζετο καθὲς νύχτα

σαν, ὅτι τὸ ἐπιροβόλησαν καὶ ἐκεῖνο ὥρμησε ἐπάνω τῶν μὲ ὑψηλὰ τεράστια χεῖρᾶ καὶ ἐπίσειον φοβερὰς ἄλυσσιδες.

Ἦτο προφανές, ὅτι τὸ φοβερὸν φάντασμα ἐπέδωκε νὰ τοὺς ἄλυσσοδεσῇ.

Ἐσχηματίσθησαν μερικὲς παρέες ἀπὸ τοὺς πλέον ψυχραίους καὶ ἀφόδους, ἡ ὁποῖα ἀπεφάσισαν νὰ κατεφυλάκισθον, πράγματι δὲ ἐξενύχτησαν σὲ ὀρισμένα σημεία τῆς πόλεως, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐπρόκειτο νὰ διαβῇ ἡ εἶχε διαβῇ προηγουμένως τὸ φοβερὸν φάντασμα, ἀλλὰ ἐκαυροφυλάκισθησαν ματαίως ἐπὶ μίαν καὶ δύο νύχτας. Τὴν τρίτην ὅμως νύχτα τὸ φάντασμα ἐνεφανίσθη.

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἐσημειώθη ἀκριβῶς μὲ τὸν τελευταῖον κτύπον τοῦ ὥρολογιοῦ τῆς πόλεως πού ἐσήμαινε μεσονύχτιον.

(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀνατύπωσις)

Οἱ καιροφυλακτοῦντες δὲν κατόρθωσαν νὰ κρατήσουν τὴν ψυχραμίαν τῶν.

Οἱ δειλότεροι παρέσθραν τοὺς γενναίους καὶ ὅλοι ἐτράπησαν εἰς φυγὴν.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὅλο τὸ Ναύπλιον ἐπληροφόρειτο φοβερὰ καὶ τρομερὰ πράγματα.

Ὅτι ἐπρόκειτο περὶ γιγαντίου φαντάσματος, τὸ ὁποῖον εἶχε φοβερὸν μέγεθος, ἦτο λευκόχαιρον ἐξέπεμπε θρυχημοὺς τέρατος καὶ ἔσπερνε μαζί του ἄλυσσιδες χονδρὰς μακρῆς καὶ μεγάλης πού δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τῆς μετακινήσουν οὐτε τέσσαρα ὄλογα !

Πανικὸς ἐνέσκηψε εἰς τὴν πόλιν. Οἱ κάτοικοι καὶ οἱ πλέον ξενυχτίδες ἐμειδόντο στὰ σπῖτια τοὺς πρὸ τοῦ μεσονυχτιοῦ, ἡ δὲ ἀστυνομία τῆς ὁποίας ἐζητήθη ἡ ἐπέμβασις ἐδῆλωσε ἀφέλως, ὅτι δὲν ἀναμειγνύεται μὲ φαντάσματα.

Ἄλλως τε τὸ φάντασμα δὲν εἶχε θλάψει κανένα καὶ πρὸς ἐπιμέτρην ἡ ἐμφάνισις τοῦ συνέβαλε εἰς τὴν γελίην τῆς πόλεως, διότι κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ ἐμνηστῇ μετὰ τῆς μεσάνυχτας καὶ αὐτὲς ἡ ὀνομαστὲς ταδέρες ὅπου παρέμενον ἀργὰ οἱ μπεκροῦδες τῆς πόλεως ἐκλιναν ἀπὸ τῆς ἐνδοκμήσεως.

Εἶχε ὅμως καὶ ἰδιοτροπία τὸ φάντασμα ἐκεῖνο. Οὐδέποτε ἐνεφανίζετο διὰ νύχτας κατὰ σειρὰν καὶ ὡς αἰς ἐνεφανίζετο ἐτρέπετο πρὸς ὀριζήμενην ὁδὸν ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐξηφανίζετο.

Μία νύχτα τὸ ἐκαυροφυλάκισαν δύο ἀπὸ τοὺς ἐξοντας φήμεν παλληκάρων ἀστυνόμων ἀστυνομικοὶ κλητῆρες.

Ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς ἐστάθη εἰς φυγὴν, ὁ ἄλλος ἐστάθη καὶ τὸ ἐπεροβόλησεν.

Ἄλλ' εἶπε διότι τὸ φάντασμα ἦτο γενναῖον καὶ ἀρώτον, εἶπε διότι ὁ κλητὴρ ἐτρέμε, συνέβη νὰ ὀρμήσῃ ἐπάνω τοῦ φαντάσματος, καὶ ὁ ἄλλος κλητὴρ νὰ ὑποστῇ μίαν τραγικὴν λησθαικὴν λιποθυμίαν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκινδύνεον νὰ χάσῃ τὴν ζωὴν του, ὅπως ἔχασε ἀνεπιτρέπεται τὴν ὑπαρξίν του, διότι ἐξηκριβώθη ὅτι κατὰ τὴν ἐπίθεσιν τοῦ φαντάσματος περιέλουσε τὰ ἐσώρροχα τῶν κατὰ ἄκρων δι' ἀφθόνων θερμῶν ὕγρων.

Εἰς τὸ σκοτάδι τοῦ Ναυπλίου ὅπου ἐξηφανίζετο μυστηριωδῶς τὸ φοβερὸν φάντασμα κατοικοῦσε μία ὄραϊα καὶ μυσόκοπη χόρα γνωστοτάτη διὰ τὴν ὁμορφίαν τῆς καὶ τὴν σεμνότητά της εἰς ὅλην τὴν πόλιν.

Ἡ ὄραϊα χόρα δὲν ἐφωτίζετο εἰς τὸ Ναύπλιον μόνον γιὰ τὴν ὁμορφίαν τῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν περιστοιχίαν τῆς καὶ ἀκόμη διὰ τὴν ἀρετὴν τῆς, διότι καίτοι ὁ μακαρίτης σὺς γός της εἶχεν ἀποδημήσει εἰς Κύριον κατὰ τὴν φράσιν τοῦ σεβαστοῦ τερῶς Παπασταύρου πρὸ μίας πλήρους τετραετίας, ἀπέριπτον οἰανόποτε πρόσταιν ὅπως ἐπανεῖλθῃ εἰς τὰ ἀγαθὰ τοῦ οἰκονομικοῦ δίου καὶ ἐπέμενε νὰ ἐξακολουθῇ τὴν ζωὴν τῆς μονώσεως καὶ τῆς τραγικῆς διὰ μίαν ὥριμον γυναικα ἀγαμίας.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΕΝΑ ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΠΑΠΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΓΕΩΡΓΙΟΝ

Ἡ παρεξήγησις μεταξὺ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Ἰταλικῆς Αὐλῆς.—Ὁ Βασιλεὺς Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ ἤθελε νὰ νυμφεῖται τὴν πριγκίπισσαν Μαρίαν τῆς Ἑλλάδος.—Διατὶ ἀπερρίφη ἡ πρότασις του.—Ὁ Γεώργιος τὸ ἰνδαλμα τοῦ γυναικώμου τῆς Ρώμης.—Ὁ Βενέδικτος πού δὲν ἤθελε νὰ γίνῃ Πάπας.—Ἐνὰ εἰσιτήριο πού εἶχε σήμερὰ μεγάλην ἀξίαν.

Πρὸ εἰκοσι πέντε ἐτῶν περίπου ἐγγνώρισα εἰς τὴν Ρώμην τὸν τότε Βασιλέα τῆς Ἑλλάδος. Ἦμην ὁ μόνος ἀνταποκριτὴς ἑλληνικῆς ἐφημερίδος, ὅτε κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1906, ἦλθεν ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ρώμην, ὅπως ἐπισκεφθῇ τὸν Βασιλέα τῆς Ἰταλίας.

Ἡ ἐπίσκεψις αὕτη εἶχε σκοπὸν νὰ ἐξαλειφῇ μίαν ψυχρότητα, ἡ ὁποία ὑπῆρχε μεταξὺ τῶν δύο Αὐλῶν, καὶ ἡ ὁποία, κατὰ τὰς πληροφορίες πού μοῦ εἶχε δώσει τότε ὁ Αὐλάρχης μακαρίτης Μιχ. Παπαρηγόπουλος, ὠφείλετο εἰς αἰσθηματικούς λόγους.

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας, νεώτατος ἀκόμη, ποτισμένος μὲ τὰς ὁραίας ιδέας τοῦ θαυμασμοῦ τοῦ κλασικοῦ ἑλληνισμοῦ, ἠγάπα τὴν Ἑλλάδα. Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ συζητηθῇ ἡ ἐκλογή του ἐπὶ μίαν Ἑλληνίδα πριγκίπισσαν, τὴν κόρην τοῦ Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος Μαρίαν. Ὁ Βασιλεὺς ἐνθουσιωδῶς ἀπεδέχθη τοῦτο, τὸ ὁποῖον διὰ τρίτου προσώπου τοῦ ἀνεκινώθη, ἀλλὰ ἀτυχῶς ἀντέδρασαν ἡ Βασίλισσα Ὀλγα. Διότι θρησκὸς οὐσα δὲν ἤθελε κατ' οὐδέναν λόγον ἡ κόρη της νὰ ἀπαρνηθῇ τὴν ὀρθοδοξίαν καὶ γίνῃ καθολική, ὅπως ἐπέβαλεν τὸ Ἰταλικὸν Σύνταγμα. Εἰς μάτην ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ἐπέμενεν, ἀποδεικνύων μεταξὺ τῶν ἄλλων τὸ συμφέρον τοῦ ἔθνους ἀπὸ ἑνὰ τοιοῦτον γάμον. Ἡ Ὀλγα ἦτο ἀμετάπειστος. Καὶ οὕτω ὁ γάμος ἐματαιώθη. Μετὰ τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο δὲν ἐπῆλθε καμμία ἐπαφὴ μεταξὺ τῶν δύο Αὐλῶν ἐπὶ ἐννέα περίπου ἔτη. Τέλος ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ἦλθεν εἰς τὴν Ρώμην, ἀποδίδων οὕτω μίαν ἐπίσκεψιν, τὴν ὁποίαν εἶχε κάμει πρὸ πολλῶν ἐτῶν ὁ τότε Διάδοχος καὶ ἦδη Βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας, Βίκτωρ Ἐμμανουήλ.

δολοφονηθῇ ὁ Βασιλεὺς Οὐμβέρτος καὶ οἱ ἀναρχικοὶ ἦσαν οὐκ ὀλίγοι εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ἀλλ' ὁ Γεώργιος ἤθελε τὴν ἐλευθερίαν του. Ἦθελε νὰ γυρίσῃ τὴν Ρώμην καὶ καμαρώσῃ τὰ ὠραία κορίτσια της, χωρὶς νὰ ἔχη μάρτυρας. Καὶ ὅταν τὴν πρώτην ἡμέραν πού ἐβγῆκε περίπατο εἶδε τὸν ἀκολουθοῦν δύο μυστικοί, παρεκάλεσε τὸν Παπαρηγόπουλον νὰ

μενεῖν εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Πρεσβείαν. Ὁ Βασιλεὺς λοιπὸν Γεώργιος ἐξεκίνησεν ἀπὸ τὴν Πρεσβείαν μαζὺ μὲ τὴν κόρην του διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν φίλον του Πάπαν.

Ὁ Γεώργιος κατόπιν μοῦ ἀφηγήθη τὰ τῆς συναντήσεώς των. Ὁ Πάπας ἐδοκίμασεν ἐξαιρετικὴν εὐχαρίστησιν, διότι εἶδε τὸν πα-

Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος εἰς μίαν ἐπίσκεψιν του παρὰ τῷ Πάπᾳ Πίῳ.

τοὺς εὐχαρίστησεν καὶ τοὺς παρακάλεσεν νὰ μὴ τὸν ἀκολουθοῦν.

Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ἦτο πολὺ φίλος μὲ τότε Πάπαν Πίον δέκατον. Ὅταν ὁ τελευταῖος οὗτος ἦτο Πατριάρχης Βενετίας συχνὰ συνηγάτο μὲ τὸν Βασιλέα μας. Ὅσκις ὁ Γεώργιος ἐταξίδευε μὲ τὴν «Ἀμιγρίτην» διὰ τὴν Εὐρώπην (καὶ τοῦτο συνέβαινε τοῦλάχιστον ἅπαξ τοῦ ἔτους) προσήγγιζεν εἰς τὴν Βενετίαν καὶ ἐκεῖθεν ἐξηκολούθει σιδηροδρομικῶς τὸ ταξίδι του πρὸς τὸ ἀγαπημένον του Παρίσι.

Εἰς τὴν Βενετίαν συνεδέθη λοιπὸν μὲ τὸν Πατριάρχην καὶ κατόπιν Πάπαν. Μετὰ τὸν ὁποῖον μάλιστα ἐπαῖξε καμμίαν παρτίδα σκάκι. Ὅταν λοιπὸν ἔφθασεν εἰς τὴν Ρώμην ἤθελε νὰ ἰδῇ τὸν καλαὶὸν φίλον του, ὁ ὁποῖος εἶχε νῦν ἀνέλθει εἰς τὸ ὑπατον ἀξίωμα.

Σήμερον ἐπελθούσης συμπιλοῦσεως μεταθὺ Βασιλέως καὶ Πάπα, οὐδεμία δυσκολία παρουσιάζεται, ἀλλὰ τότε τῇ προσβολῇ κατὰ τοῦ Βασιλέως τῆς Ἰταλίας, ἂν εἰς Βασιλεὺς μεταθὰς πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Βασιλέως τῆς Ἰταλίας ἐπῆλθαι ἐπισήμως καὶ εἰς τὸν Πάπαν, ἐκινῶν ἀπὸ τὴν Πρεσβείαν του.

Ἐξενόρη λοιπὸν τότε μία εὐσχημος λύσις. Ἀπὸ τῆς αἰτίσεως τοῦ Γεωργίου εἶχε μεταθῇ εἰς τὴν Ρώμην καὶ ἡ κόρη του Μαρία, εὐρισκομένη εἰς τὴν Νίκαιαν τότε, καὶ διέ-

λαίων του φίλον καὶ γελῶν τοῦ εἶπεν, ὅτι λυπείται, διότι αἱ περιστάσεις δὲν τοῦ ἐπιτρέπουν πλέον νὰ παίξουν μαζὺ τὴν παρτίδα τοῦ σκακίου πού συνείδιζαν νὰ παίξουν ὁσάκις συνηγάντο ἄλλοτε.

Ὁ Γεώργιος ἀντέληφθη, ὅτι ὁ Πάπας ἐστενοχωρεῖτο διότι δὲν τοῦ ἐπιτρέπετο νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ Βατικανόν, κατὰ παλαιὰν συνήθειαν ἀπὸ τὴν ἐποχὴν πού ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας κατέλαβε τὴν Ρώμην, πρωτεύουσαν ἄλλοτε τοῦ Παπικοῦ κράτους. Καὶ ὅτι ἐνοσταλοῦσε τὴν ὠραίαν του Βενετίαν. Ὁ ἴδιος ὁ Πάπας τοῦ ἀφηγήθη, ὅτι δὲν ἐνυλλογίζετο κἀν, ὅτι θὰ ἐκλεγῇ Πάπας. Καὶ διὰ τὸν πεισὴν τοῦ παρουσίας τοῦ εἰσιτηρίου μετ' ἐπιστροφῆς, τὸ ὁποῖον εἶχε πάρει ὅταν ἔφθην ἀπὸ τὴν Βενετίαν διὰ νὰ μετασχηθῇ ὡς Καρδινάλιος, εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου Πάπα, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Βενεδίκτου ΙΓ'.

Ὁ Γεώργιος μόλις εἶδε τὸ εἰσιτήριο. Ἐπειδὴ ἦτο συλλέκτης περιέργων ἀντικειμένων ἐξήγησεν ἀπὸ τὸν Πάπαν νὰ τοῦ χαρίσῃ ὡς ἐνθύμιον, τὸ εἰσιτήριο. Καὶ ὁ γηραιὸς ἐγκαθίστατο μὲ τὴν ἡδονὴν καὶ ἀρνήθη εἰς ἕνα παλαιὸν φίλον του τὴν χάριν. Τί νὰ ἀπέγινε τάχα τὸ ἱστορικὸν αὐτοῦ εἰσιτήριο τοῦ Πίον Ι'; Ἀν τὸ εὗρισκε κανεὶς Ἀμερικανὸς ἐκτομυριοῦχος, πὼς ἤξευρε τί πούον δολαρίων θὰ προσέφερε δι' αὐτό;

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑΣ

Ὁ Κομιλέχιναι πού γράφουν

ΑΓΩΝΕΣ, ΕΙΠΤΥΧΙΕΣ ΚΑΙ ΦΑΡΣΕΣ

(Ὁ Φράντς Λέχαρ ἀφηγεῖται τῆς προσπάθειάς του καὶ τῆς ἀπογοτεύσεως του ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ σταδίου του).

Διὰ τὸ κοινόν, οἱ συνθέται ὀπερετῶν εἶνε πολὺ τυχεροὶ ἄνθρωποι. Ἀποτελεῖ ὅμως μέγα βάσανον ἡ εὕρεσις ἐνὸς καλοῦ λιμπρέττου. Ὅταν ἐπρόκειτο διὰ πρώτην φορὰν νὰ δοκιμάσω τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς ἐλαφρᾶς μουσικῆς, ἦμουν ἄγνωστος εἰς ὅλους καὶ ἴσως καὶ εἰς τὸν ἑαυτόν μου. Κατέφυγα τότε εἰς τὴν «Ἐσπέρην τῶν Συγγραφέων» τῆς Βορδαπέστης καὶ ἐξήτησα νὰ μοῦ γράψῃ ἕνα ἀπὸ τὰ μέλη ἕνα λιμπρέττο, μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ μοιρασθῇ μετὰ τὰ κέρδη.

Αἱ ἀπαντήσεις δὲν ἄρρησαν νὰ ἔλθουν, ἦσαν ὅμως ὅλαι ἀρνητικαί. Τότε ἀπεφάσισα νὰ κάμω μίαν μεγάλην θυσίαν: νὰ ἀγοράσω τὸ λιμπρέττο. Ὁ τίτλος ἦτο καλὸς: «Ἀραβέλλα ἡ Κουβανή». Ἐδοσα ἕνα ποσὸν σηπαντικὸν διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἀλλὰ ἐμεινε τὸ λιμπρέττο εἰς τὴν κατοχὴν μου διὰ τὴν ἐκμετάλλευσιν εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ὅσην προσπάθειαν ὅμως καὶ ἂν κατέβαλα γιὰ νὰ γράψω καλὰ τὴν «Ἀραβέλλαν», δὲν ἦλθαν νὰ τὴν ἀκούσουν παρὰ οἱ κάτοικοι τῆς συνοικίας.

Η ΜΑΓΙΚΗ ΡΑΒΔΟΣ

Ἡ περίοδος ἐκείνη ἦταν πολὺ ἄτυχη γιὰ μένα, ἀφοῦ οὔτε ὡς διευθυντὴς ὀρχήστρας δὲν κατόρθωσα νὰ σημειώσω ἐπιτυχίαν. Μία μουσικὴ λέσχη τῆς Βιέννης εἶχε προκηρύξει διαγωνισμὸν διὰ νὰ εὑρῇ τὸν καλὺτερον διευθυντὴν ὀρχήστρας. Ἐλάβα μέρος καὶ ἐγὼ καὶ ἐχώρισα τὸ πρόγραμμά μου εἰς δύο μέρη: τὸ πρῶτον μὲ κλασσικὴν μουσικὴν καὶ τὸ δεύτερον μὲ ἐλαφράν. Ἡ ἐπιτροπὴ, ἀφοῦ ἀκούσε ὅλον τὸ πρόγραμμα, ἐξέδωσε τὴν ἐξῆς ἀπόφασιν: «Ὁ κύριος Λέχαρ θὰ εἰσπράξῃ ἴσως νὰ γίνῃ καλὸς ἐρμηνευτὴς κλασσικῆς μουσικῆς, δυστυχῶς ὅμως δὲν θὰ κατορθώσῃ ποτὲ νὰ καταλάβῃ τὸ βάλσερ.»

Τότε, ἀπογοητευμένος, ἀποφάσισα νὰ ἐγκαταλείψω τὴν μαγικὴν ῥάβδον, ἡ ὁποία ὅμως ἀντεπροσώπευε γιὰ μένα τὴν μαγικὴν ῥάβδον πού μοῦ ἐπρομήθευε καθημερινῶς τὸ φαγητόν μου. Ἐξαιρουμένης λοιπὸν νὰ διευθύνω τὴν ὀρχήστραν ἐνὸς θεάτρου. Τέλος ὅμως ἦλθε ἕνα γεγονός πού μὲ ἀνάγκασε νὰ ἐγκαταλείψω τὸ θεάτρον.

Διευθυντὴς τοῦ θεάτρου Καρόλου ἦταν τότε ὁ Βίκτωρ Λεὼν, πού ἔκανε καὶ τὸν λιμπρέτισταν. Μοῦ ἔδωκε ἕνα λιμπρέττο τοῦ καὶ ἄρχισα ἀμέσως νὰ γράφω τὴν μουσικὴν μὲ ἐνθουσιασμό.

Ἀλλὰ ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου μου, ὅταν ἔμαθε τὴν συνεργασίαν μου μὲ τὸν ἀντίπαλόν του, μοῦ ἐπρότεινε ἡ νὰ ἐγκαταλείψω τὴν συνεργασίαν μου αὐτὴν ἡ νὰ ἐγκαταλείψω τὴν θέσιν μου. Δὲν ἐδίστασα καθόλου καὶ ἐπέταξα τὴν μακέταν γιὰ νὰ ἀφοσιωθῶ εἰς τὸ ἔργον τῆς συνθέσεως.

Ἐγραφα τὸ «Γυναικὲς τῆς Βιέννης», πού

ἐπαίχθηκε γιὰ πρώτην φορὰν ἀπὸ τὸ θεάτρον ἀκριβῶς πού μὲ εἶχεν ἀπολύσει. Ὁ διευθυντὴς, φυσικὰ, δὲν ἤθελε νὰ φανῇ εὐχαριστήμενος ἀπὸ τὴν μουσικὴν μου, καὶ ἄρχισε νὰ δοκιμάζῃ μαζὺ ἕνα ἄλλο ἔργον. Τὸ ἄλλο αὐτὸ

Ἀναγκάσθηκα νὰ ἀφίσω τὴν διευθύνει τῆς ὀρχήστρας.

Ἔργον ἐπαίχθηκε ἀμέσως μετὰ τὸ δικό μου, ἀλλὰ μετὰ δύο χρόνια.

Η ΓΝΩΜΗ ΕΝΟΣ ΦΙΛΟΥ

Ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν «Ἐθνημὴ χήρα» κανεὶς δὲν εἶχε ἐμπιστοσύνην. Ὅταν ἄρχισαν ἡ δοκιμὴς ὅλοι μὲ συνεβούλευσαν νὰ τὴν ἐγκαταλείψω. Ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου ἤθελε νὰ μὲ χρεώσῃ μὲ τὰ ἐξόδα τῆς σκηνοθεσίας, ἐπειδὴ ἦταν δέσμιος γιὰ τὴν ἀποτυχίαν. Καθε φορὰν πού μὲ ἐβλεπε, μοῦ εἶλεγε:

— Ἀγαπητέ μου Λέχαρ, ἀκούστε τὴν φιλικὴν μου γνώμην. Ἀφῆστε τὸ ἔργον αὐτὸ καὶ δὲν θὰ μετανοήσετε.

Φαντασθῆτε πὼς ἦμουν τὴν βραδυὰ, τῆς πρεμιέρας. Μοῦ ἔκαμε λοιπὸν μεγάλην ἐκπλήξιν ὅταν ἀκούσα τὸν ἴδιον διευθυντὴν νὰ μοῦ λέγῃ:

— Τί σὰς εἶχα πῇ; Ἦταν ἐντελὲς περιττὴ μία πλοῦσια σκηνοθεσία, πού χρησιμεύει μόνον ὅταν ἡ ὀπερέττα εἶνε φτωχή. Ὅταν ὅμως εἶνε πλοῦσια ὅπως αὕτη, δὲν χρειάζεται μεγάλη σκηνοθεσία.

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν «Ἐθνημὴ χήρα» δὲν μπόρῳ πεινὰ νὰ μιλήσω γιὰ ἀποτυχίες. Τοῦτο ὅμως δὲν ἐμποδίζει νὰ ἀναφέρω τὴν κλασσικὴν ἀποτυχίαν πού ἐσημείωσαν ἡ «Γυναικὲς τῆς Βιέννης» ἀποτυχία στὴν ὁποίαν δὲν ἐπαῖξε κανένα ρόλον τὸ κοινόν. Μερικὸι

φίλοι μου πού ἐγγώριζαν ὅτι ἐδιδάσκον νὰ μάθω τὴν ἔγγραφον ὁ τύπος, μ' ἐπῆραν σ' ἕνα καφενεῖον πού εἶχε τηλεφώνῳ μὲ δύο ἀκουστικά. Ἐκεῖ ἐκάλεσαν διάφορες ἐφημερίδες καὶ ἐξήτησαν τί θὰ ἔγραφον τὴν ἐπομένην γιὰ τὸ ἔργον μου. Ἐτοί λοιπὸν ἔμαθα ὅτι μία ἀπ' αὐτὰς θὰ ἔγραφε: «Ἀπὸ καιροῦ εἰχαμε ν' ἀκούσωμε τόσον ἀνιάρη καὶ ἀνόστη μουσικὴ. Ὁ συνθέτης θὰ ἔκανε πολὺ καλὰ ν' ἀλλάξῃ ἐπαγγελίαν. Μία ἄλλη θὰ ἔγραφε: «Κρίμα ὅτι τὸ θαυμάσιον λιμπρέττο ἐστολίστηκε μὲ τόσο πενιχρὴ μουσικὴ. Καὶ μὴ ἄλλη: Ἐνας ψευδοσυνθέτης παρουσιάσθηκε μὲ τὸ ὄνομα Λέχαρ, ἂν καὶ εἰς τὴν πραγματικότητά φαίνεται ὅτι ἔχει ἄλλο ὄνομα. Δὲν μπόρεσα νὰ συγκρατηθῶ πειὰ ν' ἐφώνασα: — Αὐτὸ εἶνε ψευδέστατον! Διαμαρτυροῦμαι!

Μονάχα ὅμως τότε ἐκατάλαβα ὅτι οἱ φίλοι μου δὲν μποροῦσαν νὰ κρατήσουν τὰ γέλια. Μοῦ εἶχαν παῖξῃ μὴν ἀρκετὰ δυσάρεστη φάρσα!

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἤθελα νὰ μείνω στὴν Βιέννη, τὴν ὁποίαν ὑπεραγαποῦσα, ὥστε πολλοὶ μὲ νομίζον ἀυστριακόν. Ἐρεῖνα ὅμως πάντα Οὐγγρος. Εἰς τὸ γραφεῖόν μου ἔχω πάντα μίαν χρυστάλληνη θήκη μὲ λίγο χρώμα τῆς πατρίδος μου, τοῦ Κολοστάρ, πού ἀνήκει τώρα στὴν Ρουμανίαν. Καὶ μοῦ ὑπενθυμίζει τὴν τεραστίαν ἐπιτυχίαν τοῦ «Κόμητος τοῦ Λουξεμβούργου» ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπεραντὴς πεδιάδας τῆς πατρίδος μου, τὴν μουσικὴν ψυχὴ τῶν συμπατριωτῶν μου.

FRANZ LEHAR

ΤΟ ΕΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΜΑ

Δὸς' τοῦ καλὲ μητέρα μου, δὸς' τοῦ τὸ δαχτυλίδι (χρυσίδι) νὰ τὸ κρεμάω μὲ τ' ἄλλα τοῦ κλειδίου. Μαλαματένιο δεύτερο νὰ φτίσῃ ἐν' ἀντικλειδί (κλειδί)

νὰ κρυφτανόξῃ καὶ ἄλλης καριδι.

Δὸς' τοῦ καλὲ μητέρα μου τὰ τζοβαῖρια πίσω στολίδια καὶ γιορτάνια τοῦ λαμοῦ. Καὶ σοῦ κρατᾶς τὸ λόγο μου πὼς θ' ἀπολη- (σμονήσω) καὶ αὐτόν καὶ τίς ἐγνοίεες τοῦ καϊμοῦ. Μ' ἀπ' ὅλα τὰ χαρίσματα, μαννοῦλα, πιδὸ πολλὸ —τόχω στὸ νοῦ καὶ βάρος μου περίσσο— Γιὰ κείνο τοῦ ἀρεθάρνα μας τὸ μοναχὸ φίλ. Πὼς νάταν βολετό...νὰ τοῦ γυρίσω;

Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ—ΔΑΥΡΑΣ

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ

Ο ΥΠΟΦΑΙΝΟΜΕΝΟΣ ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ

Η περιπέτεια ενός αστυνομικού με έμπιστευτικήν άποστολήν.—Μία ώραία γνωριμία στο τραίνο.—Η Δημητρώλα με την εξωμεν εσθήτα.—Ένα αϊφνίδιον κτύπημα.—Και η συνέχεια στο τμήμα...

Ένας αστυνομικός λοποδύτης ! Πώς ;... Μάλιστα, κύριοι μου, ο υποφαινόμενος, ένας από τους άσους της Αστυνομίας των Πόλεων, μετεβλήθη εντός λίγων λεπτών της ώρας εις ένα άσυν της λοποδυτικής επιστήμης, με τρείς δολώρες κατηγορίας εις βαθμόν πλημμελήματος στην καμπαρούλα μου !

Πρό όλων των μινών μία έμπιστευτική έπειγουσα διαταγή του ύπουργείου των Έσω Υποθέσεων με ήνταρξαζε την παραμονήν άφ' όλης της όνομαστικής μου έστως — δη δε κεμβρίου — να πάρο το τραίνο για τή Μακεδονική πρωτεύουσα. Η διαταγή, όπως μου έξήγησε ο άρχηγός της Αστυνομίας, ήτο άκρως έμπιστευτική, μου συνέδεσε δε ότι εις οιαδήποτε περιπτώσιν έπρεπε να τηρήσθ η σιωπή της εκεί άφ' όλης μου μυστικώς και από αυτές τας αρχάς άκοιμη. Μετα τας περί αίστησής της διαταγής, του άρχηγού της Αστυνομίας αντάσεις, ένα ταξί με έφερε στο αεροδρομικό σταθμό και σε λίγο έξαπλωμένος σ' ένα παρτί κάθισμα της άμαξοστοχίας άρχισα να σκέπτομαι την έκδοσιν της υποθέσεως, όταν μία γυναικεία γυναικεία φωνή μ' έκανε ν' αναταραχθώ όλος από την θέσι μου.

—Περύπου πού ώρα θα φθάση το τραίνο στη Σαλονίκη, κύριε ;

Με φοίτησε μία ώραία κοπέλλα που καθότανε δίπλα μου και που με την άφηρημάδα μου δεν άντελήφθη από την πρώτη στιγμή.

—Μα σε καμιά είκοσιάρια ώρες.

—Τόσον άργά ;

Μαζί με τα λόγια αυτά πρόσθεσα ότι η συνομιλήτρια μου ήτο ένα σπάνιο κριμάτι, άρκετά κοκκίνα και εύγενής εις τας έκφράσεις.

Άλλο λοιπόν δεν έμενε παρά να άρχισω μία συνομιλία μαζί της, περνώντας έτσι εύχάριστες λίγο της κοιραστικής ώρας του ταξιδιού.

—Μένετε σιη Θεσσαλονίκη, δεσποινίς ;

—Μάλιστα. Είμαι εκεί εγκατεστημένη μαζί με την αδελφήν μου και τον γαμβρόν μου.

—Όποτε είσθε Θεσσαλονικιά ;

—Όχι. Κατάγομαι από την Σμύρνη. Στη Θεσσαλονίκη έχω εγκατασταθή μετά την καταστροφή. Σεις μένετε στας Αθήνας ;

—Μάλιστα.

Με μία διαλογική σύζήτηση περιστρεφόμεν σε διάφορα θέματα, πέρασαν οι 20 ώρες του ταξιδιού και έτσι βρεθήκαμε στη Μακεδονική πρωτεύουσα.

Η ώραία συγκαταβιβάσά μου κατέβηκε, πήρε ένα ταξί και έτοιμάζετο να φύγη, αφού καί ένα χαμόγελο μου έστειλε το χέρι της και με άπεχαρέτισε.

—Χαίρετε, κ. Νίκο — σημειώτεον ότι είχαμε χαρίσθ ο εις εις τον άλλον το όνομά του — και θα μου μείνη άναμνηστικό το ταξίδι αυτό.

—Μά, δεσποινίς, θα παραμείνω άρκετώς ή μέρες στη Θεσσαλονίκη. Αν δεν παρεξηγήσώ, θα μπορούσα να σας ιδώ ;

—Αν σας ήτο δυνατόν, περνάτε από το σπίτι ;

—Πολύ εύχαρίστος, δεσποινίς. Αλλά πώς θα δικαιολογήσθ στην άδελφή σας ;

—Έξυγασα να σας πω ότι δεν βρίσκεται εδώ. Είπε στη Βέροια με τον γαμβρό μου και θά'ρθουν την Κυριακή.

—Όποτε αυτό θα ήταν εύτυχημα !

—Όποτε σας περιμένο αύριον στας 3 μ.μ.

Ηρήν φθάση η ώρα τρείς, ένα φρέσκο ξύσμα, κανονικό χτένισμα και ένα ταξί με έφερε στη διεύθυνση που είχα σημειώσει.

Κτύπησα το κουδούνι και έπεριμένα. Πέρα-

—Κλείδωσε τον στο κρατητήριο, χω ρεφύλακα !

σαν λίγα λεπτά και η πόρτα άνοιξε. Νά την ! Φρέσκια, καλοχτενισμένη, με μία όψη που ντεκολτέ και μ' ένα χαμόγελο στα χείλη...

—Χαίρετε, δεσποινίς Δημητρώ !

—Καλώς ήλθατε ! Βλέπω είσθε πολύ άκριβής στο ραντεβού σας.

—Έν τώ μεταξύ είχα κρεμάσει το καπέλλο μου και έξαπλωνόμην σ' έναν θαναμάσιον καναπέ.

—Θυμάσθε καθόλου το ώραίο μας ταξίδι, κύριε Νίκο ;

—Δεν θα το ξεχάσω ποτέ !

Λίγα γέλια έξερχαν που έκαναν το δωμάτιο να βουίξη. Έξελξη έξηφανίσθη, ενώ εγώ άνελογίζομην ότι εάν λίγο έλαφρό ήτο να μπω σ' ένα σπίτι που δεν ήξερα εκ των προτέρων τί ήτο.

Σε λίγο προσεκοιμήθη ένας διάκος περιέχων διάφορα φρονιάς και μερικά παπιά.

—Δεσποινίς, μετράτε σε φασαρίες.

—Δοκίμεισθε, κύριε Νίκο ;

—Ένα παρατεταμένο κτύπημα του κουδουνιού όμοιως την έκοιμη έπληρω την φράσιν της και να τρέξη με κάποια δυσφορία προς το παράθυρο.

—Α ! της έξερνε ένα ξεφωνητό. Ο κύριος !

—Αι ; πώς ; ποιος κύριος ;

—Ο κύριος. Σας παρακαλώ, κυνηγήτε κάποιον...

—Πού ; πώς ; Νά πάρη ο διάβολος, ύπηρέτρια είνε, έμψύχισα.

—Έν τώ μεταξύ το κουδούνι κτυπούσε δαιμονιακά. Σαγμάα κρύσιμα. Τι να γίνει ; Το καπέλλο μου, και προχωρόντας γρήγορα προς την κοίτην, έξαφανίζομαι κατακείμενος στη σκάλα της ύπηρεσίας, ενώ η Δημητρώ πετούσε την όψη με το άνοιχτο ντεκολτέ και φορούσε την...παδιά, σπείδουσα προς την πόρτα. Κατεβαίνοντας στη σκάλα της ύπηρεσίας βρέθηκα χωρίς να θέλω σ' ένα σκοτεινό διάδρομο, τον όποιον άφου ήρλούνησα, έφθασα κάτω από την σκάλα που οδηγούσε στο επάνω πάτωμα που σπατιού εις το όποιον πρό ό- λίγων στιγμών το σφάλμα έπεσαν το...γλ... μου. Έκει παρμένα 3)4 της ώρας σχεδόν, χωρίς όμοι να έλπίσω να ξεφύγω από την έκνοσία αυτή φυλακή. Τέλος άπεφάσισα να διαρρήξω τα δεσμά της φυλακής μου και ά-

ναπύξας όλον το θάρος μου, κατηντήθη προς την κυρία είσοδον που σπατιού, την όποιαν άφου άνοιξα ήτοιμάζομην να διασκελισω με την προδιαθέσιν για μη γνώσω να την έξαυδίσω.

Δεν είχα όμως τελειώσει τους ύπολογισμούς μου, όποτε ένα χέρι με άρπαξε από το στήθος.

—Κλέφτη ! Έξερνε μία άγρια φωνή.

—Κύριε... λάθος κάνετε, προσπαθήσα να δικαιολογηθώ.

—Τώρα θα σου δείξω εγώ τί είσαι ! ήιον ή άπάντησιν του τρομερού έκείνου ατόμου γήτου αστυνομικού, ο όποιος δεν ήτο άλλος, παρά ο...κύριος της έλκετικής μου !

Σε λίγο βρισκόμουν κακήν κακώς στο Β' αστυνομικόν Τμήμα, όπου παρεδόθην θραυθευτικώς σ' έναν άρεμάνιον ένομοτάχην ά- ξιαμοικόν της ύπηρεσίας.

—Πολύ καλά, κύριοι. Αύριο θα σας καλέσουμε στο πλημμελήμα, που θα τον οδηγήσουν με το βλάτι !

Αυτή ήτο ή άπάντησιν του ένομοτάχην προς τους συλλογόντας με πολίτας.

—Πώς όνομάσεσιν, κύριε λοποδύτης ; ήτο ή πρώτη ερώτησιν του περιέρχον ατόμου αστυνομικού όργάνου.

—Κύριε ένομοτάχην, είμαι αστυνομικός.

—Πώς ; που είνε τα χαρτιά σου ;

—Αλλά ένεθυμήθην μάς περί έχεμψείας συστάσεως του κ. άρχηγού και είπα :

—Όχι, δεν είμαι, κύριε ένομοτάχην, άστυνομικός. Άστυία σάς το είπα.

—Τί λές σέ ; Σκαράβββ ! άναψε ένα χα- στούρι από ένα παρακείμενον χωροφύλακα.

—Χωροφύλακα, κάνε του έρευνα !

—Τά χέρια σου ψηλά ! άναφαιό ο έπίσης άρεμάνιος χωροφύλαξ και άρχίζει την έρευνα, κατά την όποιαν, ως 'το έόπιμον, άνε- ρέθη το περιστροφόν μου.

—Κύριε ένομοτάχην, για βλέπε δώδ !

—Μπρέ ! αυτός είνε σπουδαίος κλέφτης !

Και δεύτερο χαστούκι συνεπλήρωσε τας πε- ρι σπουδαιότητός μου ως κλέπτον άντιλήψεις του ένομοτάχην.

—Κλείδωσε τον στο κρατητήριο. Κλειστή, παρόμοιος όλοοροκία και άντεπρήσιν της ά- ρχής. Ούτε λίγο, ούτε πολύ, κίνα δυο χρονάκια τα έχει στην πλάτη του, έμυολόγη ο έ- νομοτάχην, ενώ ο χωροφύλακας με άρπαξε από το χέρι και με τραβούσε για το κρατητήριο.

Την στιγμήν έκείνη άνελογίσθην ή αί περί έχεμψείας συστάσεως του κ. ύπουργού έ- πρεπε να πάνε περίπλοκο. Εύλο πάρες, έσα- γνείας προσηνύεται, τί να κάμω ; Άντίο λοι- πο έχαμύθηα ύπηρεσιακή, άφου ή...Δημητρώ το έπιβάλλει.

Στραφείς λοιπόν προς τον έπεξεργάζομε- νον με θαυμασμόν το περιστροφόν μου ένομο- τάχην, πόν ήρώθησα άν ήτο δυνατόν να ιδώ τον άστυνόμον του Τμήματος.

—Τί τον θέλεις, σέ, τον άστυνόμο ;

—Θέλω να κάμω μερικάς άποκαλύψεις σχε- τικώς με την κλοπή !

—Σάν το κατ'άλαβες, ότι άν μιλήσης θα είνε για το καλό σου... Πάει καλά. Χωροφύ- λακα, πήγαινε πον στον κ. άνθυπομάρκαρη.

Άνέθηκα μία σκάλα συνοδευόμενος πάντα από τον άρεμάνιον χωροφύλακα και βρέθηκα στην πόρτα του γραφείου του άστυνόμου.

—Τί... τί... ;

—Έμπρός ! άκούσπτε μια φωνή, σάν γνωστή. Άνοιξα την πόρτα και χωρίς να θέ- λω μπό έξερνε ένα :

—Τάχη !...

—Νίκο !...

—Υπήρξε ή άπάντησιν, και ένα άγκάλιασμα έκανε τον χωροφύλακα ν' άνοιξη το στόμα μια παθαί.

—Πώς έδω, Νίκο ;

Και στραφείς προς τον χωροφύλακα, τον

16' Ελληνικόν Πνεύμα

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΞΥΠΝΟΤΕΡΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ
ΒΡΑΒΕΙΑ 10.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ο ΝΤΟΥΝΤΟΥΓΙΑΝΝΗΣ

Ο Ντουμπουγιάννης ήταν ένας τύπος έξυ- που παρσίου, που ήξευρε να σφοδρά θυμη- διαν στις παρές που συναντούσε το βράδυ στις ταβέρνες και να τρώη και να πίνη κον- τά τους χωρίς να πληρώνη ποτέ, άφου άλλως- τε δεν είχε. Μία μέρα πεινούσε πολύ και κα- νένας δεν βρισκόταν να τον φωνάξη. Μπαίνει σ' ένα μαγαζάκι και άφου έφαγε καλά λέγει στην μάγισσα :

—Άρεντιό, βάζουμε ένα στοίχημα ;

—Ο μάγισσος που τον ήξερε, γέλασε και του λέγει :

—Έμπρός, Ντουμπουγιάννη.

Οι παρακείμενοι πελάται στοιμάτησαν το τραπέζι τους για ν' άκούσουν και να γελά- σουν. Και ο Ντουμπουγιάννης λέγει στην μά- γισσα :

—Θα σου πω τρία τραγούδια και άν δεν άρση κανένα θα πληρώσω. Άν όμως σου ά- ρση ένα, τότε δεν θα πληρώσω.

Ο μάγισσος δέχθηκε με την σκέψιν να πη- πώς δεν του ήθεσε κανένα. Ο Ντουμπουγιάν- νης λέει το πρώτο και έρωτ :

—Σ' άρεσε, άρεντιό ;

—Όχι, άρεντιό ξηρός ο μάγισσος.

Λέγει το δεύτερο. Η ίδια άπάντησιν του μάγισσος.

—Όχι, ούτε αυτό.

Έν τώ μεταξύ ο μάγισσος άναγκάστηκε τα χαρτιά του, μη δίδον προσοχήν εις τα τρα- γούδια. Ο Ντουμπουγιάννης τέλος λέγει και το τρίτον.

—Έφαγες, Ντουμπουγιάννη μου, γέμισες την κοιλία σου, πληρώσες σάν παλληκαράς και άμε στη δουλειά σου.

Και ο μάγισσος, χωρίς να καλοσκεφθή :

—Μάλιστα, πολύ ώραία !

—Ολοι γέλασαν. Και ο Ντουμπουγιάννης ει-

δέταξε να έξέλθ. Ο άστυνόος όμως φρου- ρός του καθήκοντος, όστις έφαντάζετο ότι ο πρόστάμενος του ύπηρες ήτο κάποιος πα- λιάς φίλος, παρατήρησεν ότι ο κ. είνε κρα- τούμενος !

—Τόν κακό σου τον κακό ! Ο κύριος είνε άστυνόμος Πόλεων...

—Μάλιστα, έπενέθην εγώ, είμαι κρατούμε- νος, Τάχη. Άς ήτήρη όμως ο χωροφύλαξ και θά σοι έξηγήσω.

Μετά συνομιλίας μιας ώρας έξηροχόμην με- τών του άστυνομικού γραφείου, παραλάβα- να το περιστροφόν μου, προς μεγάλην έκπλη- ξιν που ένομοτάχην και χωροφύλακος, και άπεχόμην του Τμήματος.

Την ίδια ημέρα με βραδυνό τραίνο άνεχό- ρουν διά τας Αθήνας, έπιτυχόν ούτω χωρίς εις την τυχαίαν αυτήν συνάντησιν του έξαδέ- φου μου ένομοτάχην και ηρησθόν και οι όροι της έχεμψείας, διά τους όποιους πόσον έλάττωτο ο κ. άρχηγός της άστυνομίας και οι όποιοι παρ' όλων να μου στοιχίσουν πολύ ά- κριβά.

Έκτοτε έπαινα ν' αναλαμβάνω έμπιστευ- τας υποθέσεις και άποκρίνο σινάμα και τα ταξείδια, ώλλα και της γνωριμίας με...Δημη- τρώ !...

ΜΥΣΤΕΡΧΑΟΥΖΕΝ

χε περδίζει το στοίχημα.

Αγγελος Σύριος

Ο ΑΔΙΚΗΜΕΝΟΣ

Μία φορά ένας άνθρωπος έβλεπε μίαν άγε- λάδα, συλλημθείς δέ έδικάσθη εις δήμιον φυ- λάσιν. Όταν μερικοί φίλοι του τον είδον εν- τός της φυλακής εις έλευτήν κατάστασιν, τον ήρώτησαν :

—Τί έκάμες ;

—Ό, τίποτα. Είδα στο δρόμο ένα πωλή- σιο και το πήρα.

—Αλλά είνε δυνατόν να σε τιμαρήςουν τό- σον άστυνόος διότι έπήρες ένα παλτόσκινο ά- πό την γην ;

—Νά σας πω την άλήθεια, είνε τότε ο φυ- λασμένος. Στην άρχη του σχολιού ήτο δαιμόνι- μιά άγγελάδα.

Τάσος Αθανασόπουλος

ΝΕΚΡΟ ΚΑΙ ΖΩΤΑΝΟ

Διό φρουτάρη φίλοι—ό ένας σήμερα είνε δι- καστής—έχαν την ίδια φιλενάδα. Χωρίς δέ να ήλπιούσιν, ήην συντηρούσαν μαζί, άπο- λαμβάνοντες και οι δύο τών τρυφεροτήτων της. Μία μέρα όμως η φιλενάδα τους τους ά- γεννώισεν ότι εύρίσκαται εις ένδιαφέροντα

κατάστασιν. Οι φίλοι τότε συνεφώνησαν να- λούν εξ ίσου τα έξοδα του ταξιδιού. Κα- τ' την ήμεραν όμως της γεννήσεως ο ένας ά- χι ο δικαστής—εύρίσκαται εις την πατρίδα του, όπου και έλαβε το κάπυθι τηλεγράφημα : «Διό. Ίδών μου νεκρόν, Ίδών σου ζών- τανόν»

Ε. Α. Κόζακος

Η ΣΥΝΤΑΓΗ ΤΟΥ ΜΠΑΚΑΛΙΑΡΟΥ

Ένας χωριάτης ήγγόρασε παρά πνος παν- τοπωλείου μπακαλιάρη και έξήτησε και την συνταγή πώς να τον μαγειρεύη. Τα πήρε ό- λα λοιπόν και έπληρωσεν στο χωριό. Καθό- δον όμως έκοναρή και δια τοίπα έλάσε να άναταυθί. Τότε κάποιος σάβλος διασχόμενος έβλεπεν εύρησε τον μπακαλιάρη, τον άρπαξε και έτρεχε ν' άπομακρυνθή. Καί ο χωριά- τας, χωρίς να στενωχωρηθί, του φωνάξει :

—Πού θα τον πές, μορέ. Εγώ έχω την συνταγή α' σου δεν έξέρεις πώς να τον φτιά- ρες να τον φας !...

Πέτρος

Γ. Χριστοδωπάτης

Ο ΛΗΣΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Κάποιος ληστής άπεφάσισε έπειτα από 30 έτών ληστευήν ζώνη να άρίση τα βουνά και να έπανέλθ εις την τμήσιν ζώνη. Κατέβηκε λοιπόν σε μία πόλη να κατοικήσθ. Έκει είνε- σιπέν άφ' όλης την πόλιν και κάποιος άνέλ- αβε να τον οδηγήσθ και την γυρίσιν. Άφου λοιπόν ήγγόριαν άρκετά, έφθασαν έξω από έ-

ναν κανηματογράφον. Ο ληστής περιέρχος ή- ρώτησε τον σύνδοόν του :

—Τί είνε εδώ μέσα ;

—Έμπα μέσα του λέει ο άλλος, και θα εύχαριστήσθ.

Έμπήσαν παράγωγι στον κανηματογράφο.

Έκείνη την στιγμήν επί της όδούς τέσσα- ρες άστυνομικοί περιέρχονταν τα περιτορρά- τους έναντιόν ενός ύποπτεμένου κακοποιού.

Ο ληστής, που έβλεπε πρώτην φοράν καμιά τογράφον, ένόμισεν ότι είχε πότη σε καγίδα και ότι οι άστυνομικοί έλυνήγούσαν αήτον. Χω- ρίς να χάση καιρόν λοιπόν και ο ληστής τρα- βή το δικό του περιστόμοφο, σημάδευσεν την ό- φονην και πυροβολεί. Ο κόσμος έτρώμισε και άδειασε την αήθυσαν. Κατά συμπτώσιν ο λη- στής ενώ έβγαλαν έξω, εύρέθη άντιμέτωπος ενός χωροφύλακος. Τραβάει λοιπόν πάλιν το περιστόμοφόν του και φωνάξει :

—Τέσσερις έσοκότωση μέσα κ' ένας έοι- πέντς !

Και άφου έσοκότωση και πόν πέμπτον, έερ- θησε πάλι για τα βουνά.

Καβάλλα

Δημ. Βαρσάνης

ΤΑ ΗΛΠΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ

Είς μίαν δόσην δι' ιεροσύλιαν του ναού του Αγίου Γερασίμου της Κεφαλληνίας μεταξυ των άλλων κατηγορουμένων ήτο και εις Κε- φαλήν, κατηγορούμενος διά την άπαράσιν των χανταποικιών υποδμήτων του Αγίου.

—Ταύτ έβλεπες, κατηγορούμενε, τα ύπο- δμήματα του Αγίου ; ήρώτησεν ο πρόεδρος.

—Μα σίμωτος ήτανε...διού του, κώ προέ- δρε ; Έμεις δεν του τα παγώνουμε κάθε χρόνο ;... άπήνησεν άπαθείς ο κατηγορούμε- νος.

Ε. Θ. Γιάδας

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΒΡΑΒΕΙΑ

Το «Τικ - Τάκ» έπροκήρυξεν από του Ιου- λίου του διαγωνισμόν προς συλλογήν έλλη- νικών άνεκδοτων, εις τών όποιον μπορούν να λάβουν μέρος όλοι οι άναγνώστες, άποτέ- λοντες τακτικά όσα περιέχονται εις γνήσιν των έξυπνα άνέκδοτα.

Όροι άπαραίτητοι :

1ον) Να είνε άγνωστα, δηλ. άδημοσίετα.

2ον) Να είνε καθαρώς έλληνικά και όχι έ- να έξελιγμένα, και

3ον) Να είνε γραμμένα εν συντομία, μέχρι 20-30 στίχων.

Ο διαγωνισμός θα διαρκήσθ επί τμήμον.

Τα λαμβανόμενα άνέκδοτα, μετά την σχετι- ζήν έκαθάρισιν, σύμφωνα με τους όρους του διαγωνισμού, θα δημοσιεύονται με την ύπο- γραφήν του άποστέλλοντος. Είς το τέλος του τμήμον εις πούς πέντε άναγνώστες των ό- ποιων θα έχον δημοσιευθί τα περισσοτέρα, ώριμότερα και πιο άγνωστα άνέκδοτα, θα ά- πονεμηθύν τα έξής κατά σειράν βραβεία :

Ο 1ος μίαν σιγάν των μέτρων τούδε έκο- δόντων 13 τόμων της Μεγάλης Έγκυκλοπα- ρείας του «Πηρύσι», άξίας 4.550 δραχμών.

Ο 2ος ένα κόμμημα της έκλογής του από το χωρογειόν του κ. Βαρσάνη, άξίας 3.000 δραχμών.

Ο 3ος ένα γραμμόφωνον μίρας «Κολούμ- πα», άξίας 2.000 δραχμών.

Ο 4ος είδη άνδρικής ή γυναικείας άμφε- σιως (φόρεμα, παλτό, καπέλλο, παπούτσια κλπ.) της έκλογής του από το κατάστημα Χρυσόπολιν άξίας 1.000 δραχμών.

Ο 5ος βιβλία της έκλογής των από το Βι- βλιοπωλείον Βασιλείου άξίας 500 δραχμών.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΜ

ΤΑ ΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Τα φωτογενή φίλια των αστέρων.—Πόσα αναλογούν σε κάθε ηθοποιόν.—Νοιώθουν έρωτική συγκίνηση οι φιλούμενοι ; Τί λέγει η Ντολорές Ντέλ Ρίο.

Η όθονή μας μεταφέρει φτερουγιστά στις χώρες της φαντασίας, της περιπέτειας και του έρωτα, αλλά φαίνεται πως ο έρωτας είναι το θέμα που προτιμούν για τα σενάρια τους οι συγγραφείς, γιατί αυτό πάντα συγκινεί τα πλήθη. Θαυμάζουμε βασίλισσες της δουδής τέχνης (1) και μαγεμένα βασίλεια που ν' ανταλλάσσουν στο φωτεινό πανί φωτογενή φίλια !

Πόση γοητεία έχουν οι όλο χάρη νεαροί καλλιτέχνες, που για την τέρψη των ματιών μας και την αγάληση της ψυχής μας διεργμηνεύουν στο κινηματογράφο έρωτικούς ρόλους. Λεγεώνες ολόκληρες θα αποτελούσαν, όπως χιλιάδες είναι και τα έργα που γυρίζουνε όλο νεύματα και φρεσκάδα.

«Τα νεύματα κι' ο έρωτας είναι το μόνο θέμα που δεν κουράζει στην όθονη. Είναι πάντα καινούργιο, είτε ένας μεγάλος Αμερικανός σκηνοθέτης, είναι το θέμα που άνοστα και άταραχα άνεψίζει το διάβα του χρόνου.

Στην όθονη οι νέοι θάνε πάντα νέοι. Κάθε γενιά τους φέρνει καινούργια καπρίτσια, πρωτότυπες ιδέες—προβλήματα για τον σκηνοθέτη καμιά φορά κουραστικά—κι' όμως ιδανικά θέματα για την βουβή τέχνη. Κάθε μέρα είναι και μια καινούργια εκπλήξη, στο τρόπο που διεργμηνεύεται η ζωή, στις συνθήκες της, στους άνεξαντλητους πόθους της με πάντα το νεανικό πνεύμα που ένσαρκώνεται στην άγαπη φτερουγίζει στην κάθε εποχή».

Αυτός ίσως είναι ο κυριότερος λόγος που τα κινηματογραφικά έργα με θέμα την αιώνα νεότητα γίνονται δημοφιλή και διατηρούν πάντα μια φρεσκάδα. Οι καλλίτερες κινηματογραφικές παραγωγές είναι εκείνες που πραγματεύονται ένα θέμα σ' όλους αντίληπτο, σ' όλους αισθητό. Ίσως πολλοί να μη ζήσανε ρομαντικά ή να μην είχανε περιπέτειες στη ζωή τους. Άλλοι τα έναντία. Περάσανε τραγικές στιγμές. Μά' όλοι άναντίρρητα υπήξαν νέοι.

Σ' όποια ηλικία κι' αν βρισκόμαστε ο νους μας συχνά μας φέρνει στα νεύματα. Τότε πρωτονοιώσαμε ν' έρωτικό ρίγος, μια άνείπωτη συγκίνηση, τον έρωτα που μας άνοίγει διάπλατα τις πόρτες της ζωής κι' άφίνει να διαφαινώνται οι χαρές κι' οι πόνοι, η εύτυχία κι' η θλίψη που άλλοτε ναι και άλλοτε όχι μας φέρνει ο χρόνος. Όσοι έχουν σκύψει υπό το βάρος του σάν βλέπουν τα νεύματα να τρέχουν με ταχύτητα ήλιγγιώδη άναρρωτιώνται θλιμμένα για το μέλλον της καινούργιας γενεάς. Μά' ένα ξαναγύρισμα της σκέψης που σ' ατλάει, τ' όδους πείθει πως η κατάσταση δεν είναι τόσο τρομαχτική όσο φαίνεται.

Τί κρίμα που τα νεύματα γοργοκυλούν άγύριστα κι' ίσως γι' αυτό ζήτουμε στην έφημερότητα τους να τάπολάσουμε, να τα ζήσουμε

(1) Δεν ξέρω γιατί ακόμη εξακολουθούμε να χρησιμοποιούμε τον όρον αυτόν μετά την εισαγωγή που όλοόιντος κινηματογράφου. Θά' νεωτερίζαμε αν καθιερώναμε τον όρον : όμολόγος τέχνη.

και κάτι ακόμη να τάχουμε πάντα μπρος στα μάτια μας.

Σάν πάτε στην όθονη και θαυμάζετε μια υπέροχη έρωτική σκηνή, σκεφθήκατε ποτέ τα αισθήματα που κυριαρχούν σ' εκείνους που την διεργμηνεύουν ;

Πολύ συχνά η βασίλισσα και το μαγεμένο πριγκιπάκι της όθονης μόλις πρωτογνωρίζονται τη στιγμή που πρόκειται να γυρίσουν. Κι' όμως χρειάστηκε να μιμηθούν το πάθος, να κυτταχθούν επίμονα στα μάτια

Η Πόλα Νέγκρι, η όποια τρέφει αντίπαθειαν εις τα κινηματογραφικά φίλια.

χωρίς το παραμικρό χαμόγελο και να φιλιούνται μ' όση μπορούνε περισσότερη έρωτική διάχυση.

Η Μαίη Μουρραϊν, που γυρίζει τόσο καιρό, ύπολογίζει ότι τα φίλια που έδωσε θα μπορούσαν να αποτελέσουν μια ατέλειωτη, να πούμε, άλυσίδα από την Ν. Υόρκη έως τον Άγιο Φραγκίσκο. Κι' όμως άρνείται πως έννοιωσε ποτέ της την παραμικρότερη έρωτική συγκίνηση.

Η Μπέττυ Μπάλφουρ, πως στο φίλι δεν προσθέτει τίποτε από τον εαυτόν της και πως δεν θυμάται ποτέ εκείνον που φίλησε.

Η Ντολорές Ντέλ Ρίο, πειδ ελικοκρινής, αλλά σάν να θέλη να δικαιολογηθή προσθέτει : «Πώς να μένη μια άναισθητη, άσυγκίνητη, όταν ένας όμορφος νέος σ' άγκαλιάζει με πάθος (έτσι και προσποιητά), όταν κολλάνε τα διψασμένα χείλη του στα δικά σας, όταν η μουσική σκορπάει μια θεία μελωδία ;»

Κι' όμως ο Ραμόν Νοβάρο, ο άνθρωπος που έπαιξε τις περισσότερες έρωτικές σκηνές, που έδωσε τα περισσότερα φίλια, έχει πάνω στο ζήτημα αυτό μια θετική γνώμη : Γι' αυτόν το φίλι στο κινηματογράφο έχει έναν έχθρο, την συγκίνηση, ένα φίλο, την

φαντασία ! Τα πειδ όμορφοδοσμένα φίλια στην όθονη είναι εκείνα, που όλιγότερα και ώθουνε εκείνοι που τα δίνουνε.

Μά' το κάθε τι έχει και την άναπόδ' του όψη. Ένας γιαιτρός στο Κολοράδο, ο Μάκ Κέλβεθ, κατετρόμαξε τις κομπές, τις κοκέτες και τους Δόν Ζουάν της όθονης, δηλώνοντας τους πως το φίλι είναι επικίνδυνο και φέρνει στην καταστροφή. Καί' όμως ο κόσμος των φίλων, που έχει πολύ μεγάλη πείρα πάνω στο κεφάλαιο αυτό, έχει όλος διδόν άνιθετη γνώμη. Οι προσωπικόητες της όθονης που όκτω ώρες την ήμέραν και έξη ήμέρες ενάσμιες την έβδομάδα γυμνάζονται στο φίλημα είναι πρόθυμες να όμολογήσουν πως η ύγεια τους δεν έπηρορράζεται καθόλου από αυτό. Τα περιφημότερα κινηματογραφικά ζευγάρια ξακουστά για την τέχνη τους στο φίλημα είναι ο Τζόν Τζιλμπερτ και η Μαίη Μουρραϊν, ο Ρομόν Νοβάρο και η Άλίκη Τέρρυ και φυσικά η γνώμη τους έχει βαρύτητα.

«Ίσως το φίλι να είνε επικίνδυνο, αλλά έως τα τώρα δεν έννοιωσα συμπτώματα γήρατος», λέγει ο Τζιλμπερτ, που άναμφιβόλως συγκαταλέγεται μεταξ' εκείνων, οι όποιοι άσφαλώς περισσότερο θα φίλησαν στο κόσμο. Οι Γάλλοι τ' όδους βαπτίσανε χαχατηριστικά με το όνομα «φιλμητάιες». «Αν το φίλι σκοτώνει, προσθέτει, θα το προτιμούσα παρά να καταλήξω στο ταξίδι για τ' άώνιους μονές τριώντας τη μύτη μου όπως κάνουν οι Έσκιμώοι».

Η Άλίκη Τέρρυ βεβαίονει πως ποτέ δεν φίλησε με δυσάρεσκειά κι' ότι όσον άφορή την μετάδοση των μικροβίων, έκαστο φίλι ίσως νάναι όλιγότερο επικίνδυνο από τ' μιές ώρας διαμονή μέσα σ' ήλεκτρικό σιδηρόδρομο κατάνεστο από κόσμο.

Ο Ζάκ Κατελαϊν, η κινηματογραφική δόξα της Γαλλίας, όμολογεί άποκαλύπτα πως αν ακόμη τα φίλια άγορδοηούνε στο θάνατο, είναι προδιαθεθειμένος να άποθάνη παρά να τα στερηθή.

«Η προειδοποίηση του γιαιτρού Μάκ Κέλβεθ φθάνει πολύ άργά. Έάν ο γιαιτρός λέγει άλήθεια θάπρεπε να πέθαινα έδώ και χρόνια, τώρα όμως πολύ άμφιβάλλω».

Η Ουγκέτ Ντυφλός, η σύντροφος του Ζάκ Κατελαϊν στον «Ιπότη με το ρόδο», έχει την γνώμη, πως η άνθρώπινη ζωή έχει άκατέρες χιλιετηρίδες ακόμη να ζήση παρά τις προεργήσεις του γιαιτρού Μάκ Κέλβεθ.

«Έάν ο γιαιτρός είχε δίκαιο, ο κινηματογράφος θα έπρεπε να έκλείψη. Είδετε ποτέ ταινία κινηματογραφική χωρίς το πατρικό έρადοτο φίλι ; Θά' ήταν ίσως πειδ όγιενό, αλλά χωρίς ενδιαφέρον, κι' έμεις ενδιαφερόμεθα προ πάντως να ίκανοποιούμε το κοινό».

ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΟΥΚΑΣ

(Γράφεται επί τη βάσει πολυτίμων άπομνημευμάτων πασιγνώστου αλλικού)

(Άπαγορεύεται η άνατύπωση)

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ Δ'

δον

Την άγαπούσε. Την άγαπούσε με το θετικό και μεγάλο έρωτα που αλχηματίζει τις ψυχές των ώριμων και θετικών άνδρων. Ήσθάνετο πως δεν μπορούσε να ζήσει χωρίς αυτήν, ούτε να την έχη πια ως σύζυγον έν' όλγε την άποδείξει, ότι ήτο έρωμένη ένδ' άλλου. Έάν ο έραστής δεν ήτο ο Βασίλειος ο Μ. θά έστρεφε μίαν όλεθριαν παγίδα, και ο θάνατος θα έθαπτε το μυστικό και των τριών. Τώρα όμως έσκέπτετο κάτι άλλο. Να θυσιάση τη γυναίκα του, διότι είχε πάρει την άπόφαση ότι έπρεπε να την θυσιάση, αλλά να θυσιασθή και αυτός μαζί της.

Όταν την ρώτησε πως πέρασε τις δυο μέρες που έλειψε η Λουκία άνιδη και χωρίς να έχη εις την ψυχήν της ούτε το παραμικρόν ίγνος ύποψίας τον έβεβαίωσεν ότι δεν άπεμαρτύρησεν από το σπύτι της, της Κατελλάς, ούτε από τα νερά του Φαλήρου, αλλά ότι και τις δυο μέρες, έπειδή ήσανε χαρούμε και ήλιόλουστες, άνοίχτηκε με το κόττερο, την μια μέρα ως της Φλέβας και την άλλη ως το Σαιν Ζορζ.

Τώρα μάθαινε ο δυστυχής ο Μ. ότι όχι μόνον την ήμέρα που την κατεσκοπούσεν αλλά και την επομένη έπανεληφθη το ραντεβού εις τον πύργον του Χασανί.

— Όραία, πολύ όραία, της είπεν, σ' ότ' ός της μέρες τώρα που άρχίζει και στρώνει ο μπάτης είνε άπόλαυσ' η δόλτες με το κόττερο στο Σαρονικό...Άγριο μεθαύριο αν αισθανθώ καλλίτερα θα πάμε μαζί να δολταλιάσουμε στα θαθεία νερά...

Δεν την ρώτησε αν ήγνε έντελώς μόνη της ούτε αν έπαισε πούθενά με το κόττερο από φόβο μήπως της δημουργήση καμιά ύπόνοια στην ψυχή της.

Πέρασαν τέσσερες πέντε μέρες από την δραδιά εκείνη.

Ο Μ. άπεκρίνετο διαρκώς τον άρωστο, αλλά δεν έπαυε να φέρεται στη γυναίκα του με καλωσύνη και εύγένεια. Παρ' όλην την άρρώστειά του δεν έδέχθη να προσκαλέσθ' κανέναν Ιατρόν και άνέθηκε έπανελημμένως εις τ'ς Άθήνας. Έφαινετο πολυάσχολος και πολύ συνεφισαμένος και άφηρημένος.

Ένα μεσημέρι που γύρισε από την Άθήνα η Λουκία του έδειξε ένα γράμμα.

Ήταν μία έπιστολή ένδ' γνωστού αλλικού της εποχής, ο όποιός της άνήγγελεν ότι άπεφασίσθη μία έφιππος έκδρομή προς την Πάρηθα ή την Πεντέλην δεν ήξερε ακόμη καλά, και ότι έπειτα από λίγες μέρες θα έλάμβανεν έπίσημον πρόσκλησιν από το Αύλαρχείον.

—Βεβαίως θα πάμε, είπε στον άνδρα της.

—Γιατί όχι, της άπήντησεν εκείνος, άφού αυτό σ' εύχαριστεί, άλλ' ως να άποφασισθή αυτή η έκδρομή θα μ' άσ' όδοη η εθκαιρία να κάνωμε την έλλην έκδρομήν που σου έλεγα οι δυο μας με το κόττερο.

—Τί μ' άποδίδει να πάμε και σήμερα με το κόττερο ; Ο καιρός είνε όμορφος και ο άέρας στρωτός....

Έκείνος όμως έμόρφασε ένα ώμο μορφαμένο γεμάτο από δισταγμό.

—Δεν έχω κέρι σήμερα άφασε για αύριο. Έπειτα αύριο, δεν θά' άνεθώ εις τ'ς Άθήνας, έλπίζω δε ότι θά'χωμε γερόν άέρα, διό-

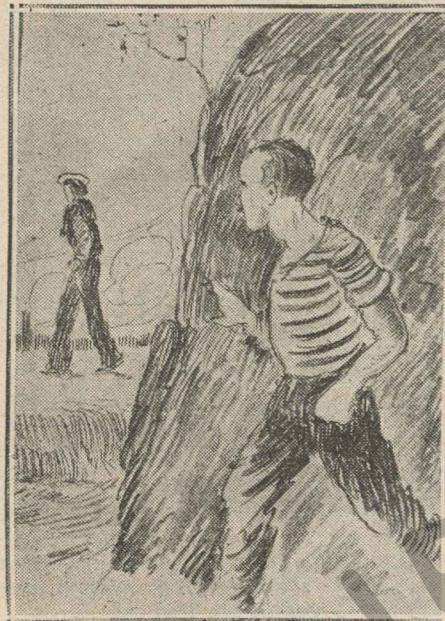
τι έπιθυμώ κάποια συγκίνηση όχι από τις συνειθισμένες.

—Θέλεις φορτούνε δηλαδή, τον ρώτησεν εκείνη με ένα χαριτωμένο γέλιο.

Ο Μ. έγέλασε και αυτός και προσέθεσε με κάποιο γέλιο που έμοιαζε με τραγικό καγχασμό :

—Ναι, ναι φορτούνε...

Και άπέφυγε να την κυττάξη στα μάτια από φόβο ίσως μη προδώση κάποια άγρια

Είδε τη γυναίκα του να πηγαιν' στον Πύργο του Χασανίου

συγκίνηση που είχε εισβάλει άπότομα στην ψυχή του, και της όποιος ήθελε να άσφαλισθ' το μυστικό.

Σηκώθηκε όρθιος, έπαιξε στο μεγάλο τζαμωτό της βεράντας και με σταυρωμένα χέρια έμπρός στο στήθος του δούσε τα μάτια του στη θάλασσα που άπλωνότανε άπέραντη γαληνεμένη ως το βάθος που την έκλινε το γαλάζιο χρώμα του ούρανο.

—Όμορφη θάλασσα, έψιθύρισε έπειτα από λίγα δευτερόλεπτα, πολύ όμορφη αλλά για μένα είνε σαχλή...Ο άέρας είνε λιγοστός και τα πανιά μόλις φουσκώνουν...Τα ψαροκάϊκα άντι να γλιστρούνε και να φεύγουνε σάν χέλια σέρνοντας θραειά και κομισμένα σάν παλποσραμαπάδες...Σαχλή πολύ σαχλή...συνεπέρανε χωρίς να μετακινήθ' από το τζαμωτό, δεν θά' άνοίξω ποτέ το πανί του κόττερου σ' ένα τέτοιο λιγοθυμισμένο και ψόφιο άέρα...

Της στιγμές εκείνες μήηκε μέσα στη βεράντα ο μικρός μουτσος.

Ο Μ. είδε να διαγράφεται το είδωλον του μέσα από το τζαμωτό. Ταράχτηκε και κάποιο κύμα όργης χύθηκε μέσα στη ψυχή του και έσφιξε άθελα τις γροθιές του. Αυτό το παιδί το μισούσε. Μόλις το είδε του ήλθεν έπιθυμία να το άρπάξη στα σιτιβαρά του χέρια και να το πνίξη.

Η σκέψη ότι το παιδί αυτό δεν έφταιγε σ' έτίποτα ύποχωρούσε και έχάνετο μέσα στο

κύμα της όργης και του μίσους που έπλημύριζε την ψυχήν του.

Κατόρθωσε να ψυχραιμήση, έμεινεν εκεί άνίητος στη θέσι του με γυρισμένες τις πλάτες προσεποιήθη ότι δεν άντελήφθη τίποτα και για να δείξη την άδιαφορίαν του άρχισε να σφυρίζη άνάλαφρα την όμορφη άρια του Έρνάνη που ήσανε τότε της μόδας, άλλ' όλη του η προσοχή και η άκοή του ήσανε έστραμμένα προς τον μικρόν μουτσον και την γυναίκα του.

«Άκουσε τον μικρόν μουτσον να λέγη εις την γυναίκα του πως το κόττερο ήσανε έτοιμο και η γυναίκα του να του άπαντά ότι δεν το χρειάζεται».

—Να ρωτήσης τον κύριον, του είπε.

Ο μικρός Κρανιδιώτης δεν έτόλμησε να προχωρήσ' από το κατώφλι της πόρτας, έμεινεν εκεί περιμένοντας διαταγήν του κυρίου του, ο όποιος εξακολούθει να μένη με τις πλάτες γυρισμένες.

Χαριτωμένη και γελαστή, με το γλυκό χαμόγελο που έδινε στην έμορφή της μια άκαταμάχητη γοητεία, η Λουκία, έσηκώθηκε και άνάλαφρα έπλησίασε από το πλάι τον άνδρα της που εξακολουθούσε να μένη άνίητος και σιωπηλός στο τζαμωτό με τα μάτια δυθισμένα στη θάλασσα.

—Μου έπιτρέπεις να διακόψω τη ρομάντσα σου, τον ρώτησε με φωνή γλυκεία και ήσγη.

—Τί θέλεις ; την ρώτησεν εκείνος με δισπασμένη άπάθειαν και ψυχραιμίαν.

—Ο Σταμάτης ρωτάει αν θα χρειαστούμε το κόττερο.

—Δεν είνε καιρός για δόλτες, τον άκουσε να της λέη χωρίς να την κυττάη...Ας μη φύγη ο Σταμάτης και αν σ' άρση νερά ο μπάτης μπορούμε να δολταλιάσουμε.

Έπειτα γύρισε άπότομα, έστρεψεν ένα μάτι άυτοηρό στο μουτσον και τον φώναξε σιμά του.

—Έλα δώ δρέ, του είπεν.

Ο μικρός έπλησίασε σάν πειθαρχημένο ναύτακι και στάθηκε προσοχή μπροστά του.

—Έχω να δώ το κόττερο άπάνω από δέκα μέρες, μπορεί αύριο μπορεί και σήμερα ναρθ' στο λιμανάκι, άλλ'όμω σου αν δεν το βρώ δελφίνι, θα σ' έδω στο κατάρτι είκοσι τέσσερες όρες...Πήγαινε.

Ο μικρός έφυγε με την ίδια τάξη που παρονοιάστηκε.

Καθμένος, τι άγρια που του μίλησε, τ'ό είπε η Λουκία, δεν ξέρεις τί πολύτιμο παιδί που είνε...

Αυτή η τελευταία φρόσις της Λουκίας, έκανε να εισβάλη εις την ψυχήν του δυστυχισμένου εκείνου ένδ' όδους, ο πόνος που τον έτυραννούσε και τον έσπάραιζε θαθεία και υυστικά, αλλά μια λ'έξ'ε του, μια άστοχία στην έκφρασή του και μόνο μπορούσαν να διανοίξη τ'όδους όφθαλμούς της Λουκίας στο δρόμο που έπαίχτο στο κύμα της ψυχής του.

Προσποιήθηκε ότι έγέλασε.

—Α, τον καθμένο τον μικρό, έψιθύρισε,

τόν τρόμαξα, και όμως έχεις δική σου πολύτιμο παιδί.

Όλην την ημέραν ως πού νύχτωσε ο καιρός δεν άλλαξε. Ο άερας έμεινε λιγοστός και η θάλασσα ήρεμη, μόνο κατά το σούρουπο έπηρε νοτιά, την νύχτα η νοτιά έδάκρυσε και είτανε προφανές ότι αν δεν έφευγε ως της πρωινής ώρας η αν δεν έφερνε βροχή, ο άερας θα φορτσάριζε πολύ κατά το μεσημέρι και το απομεσημέρο.

Ο Μ. δεν ανέθηκε το πρωί στην Αθήνα, αλλά δεν μπορούσε με όλην την δύναμιν πού κατέβαλε να φαίνεται γελαστός και ήσυχος.

Η Λουκία ένοιωσε καλά τώρα πως ο άνδρας της κάτι της έκρυβε, μακράν όμως από το να υποθέση η να συλλάβη την παραμικρή ύπνοια στην πραγματική αλήθεια πίστεψε με την τυφλότητα πού χαρακτηρίζει και της πιδ έξυπνες γυναίκες στις παρόμοιες περιπτώσεις πως θα έπρόκειτο για καμμία τζαναμπειτιά, γιατί ο Μ. ήταν από χαρακτηρός ολιγόλογος, συνήθως σκυθρωπός και καμμία φορά μελαγχολικός και άμιλτος.

Έτσι δεν απέδωσαν ιδιαίτεραν σημασίαν: «Θα το περάσω» έσκέπτετο.

Αλλά μέσα στην ψυχή του Μ. έτελειοποιείτο διαρκώς η επεξεργασία της φοβεράς αποφάσεως την οποίαν είχε λάβει.

Κατά το μεσημέρι η νοτιά είχε φορτσάριση δυνατά.

Από τόν διάδρομον του επάνω διαμερίσματος της δόλλας της Καστέλλας άκουσε η Λουκία να της φωνάζει ο άνδρας της.

— Λουκία ντύσου... Ο καιρός είναι καθώς τόν θέλουμε.

— Εκείνη έδειξε κάποιον δισταγμόν.

— Είναι φουρτουνιασμένος, τού είπε, και θα αγριέψη περισσότερον.

— Αυτό μάς έλειψε, της φώναξεν από πάνω, ένα ναυτάκι καθώς έσθ και ένας ναυτικός καθώς εγώ με ένα τέτοιο κόττερο αν τόν δικό μας να φοβούνται τους φουρτουνιασμένους καιρούς.

— Επιδέχεται: τόν ρώτησεν εκείνη.

— Ναί, τόν άκουσε να της άπαντά ξερω.

— Αφού θα σε εύχαριστήσω...

— Επειτα από κανένα τέταρτον της ώρας η Λουκία ντυμένη ναυτάκι συνόδευε εύθυμη και χαρωπή τόν άνδρα της εις τόν μικρό λιμανάκι πού ήταν άγκυροβολημένο τόν κόττερο.

Ανίδει η Λουκία πήγαινε χαρωπή εις τόν πλευρό του άνδρος της πού σε λίγο θα νύχτανε τραγικός δήμιος της ζωής της αλλά και της ιδιότητος του.

Ο μούτσος είχαν είδοποιηθή και ήταν έτοιμος άπάνω στην κουβέρτα. Είχε λύσει τόν πρημνήσιον και τόν κρατούσε με μιά δόλλα άπάνω τόν χοντρό μαδέρη της μικρής ξυλόσκας εις τρέπον ώστε άμα φτάνανε οι κύριοι του και πήδαν μέσα θα άπόλυσε στην στιγμή τόν σχολινί στό κεφαλόσκαλο και δεν θα είχε παρά να σέρη γρήγορα γρήγορα την άγκυρα της πλώρης, ώστε τόν κόττερο να φύγη άμέσως.

Η Λουκία πήδησε πρώτη με μιά έκτακτη τόλη και εύλιγισία άπάνω στην κουπαστή, ο Μ. κοντοστάθηκε λιγάκι. Κάποια σκέψις έτυράνησε για λίγα δευτερόλεπτα την ψυχήν του να πάρη η να μην πάρη μαζί του τόν μικρόν μούτσον.

Εκείνη η σκέψις ήταν για τόν μικρό Σταμάτη η ζωή του, η ο θάνατός του.

Ο μούτσος περίμενε κρατώντας τόν συρματένιο σχολινί έτοιμος να τ' άφήση μόλις πή-

δαγε ο άφεντικός του μέσα, αλλά ο Μ. αντί να πηδήση άμέσως μετά την γυναίκα του στάθηκε λίγα δευτερόλεπτα.

— Τί σκέπτεσαι; τού φώναξε η Λουκία, διστάζεις;

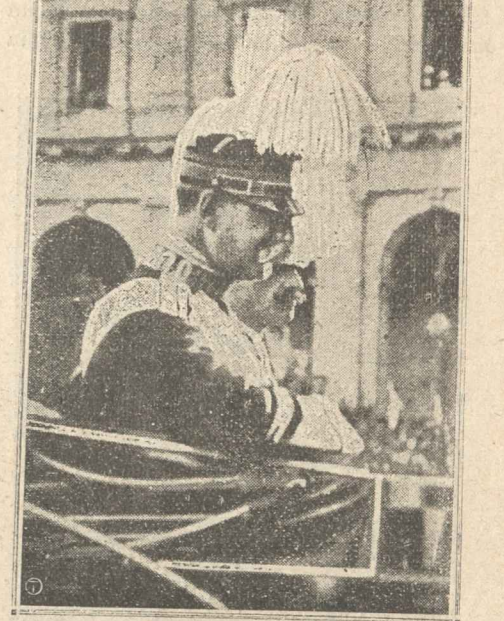
— Α, μπά, άπάντησεν εκείνος χωρίς να έξωτερικεύση την τραγικήν σκέψιν της καταδίκης του μικρού Σταμάτη.

Μιά στιγμή πήδησε αποφασιστικός μέσα.

— Τράβα την άγκυρα, διέταξε τόν μούτσο.

— Ήταν η στιγμή της καταδίκης του μικρού.

Θα πλήρωνε και αυτός με την ζωή του τόν μυστικό πού είχε άποφαι άμετάκλητο ο τρα-

Ο βασιλεύς Γεώργιος μετά του βασιλέως της Γαλλίας Βικτωρος Έμμανουήλ εις Ρώμην

γικός εκείνος σύζυγος να θάψη μέσα στό θυμό τόν θατιών νεράν του Σαρωνικού.

Ούτε η Λουκία ούτε ο μικρός Σταμάτης μπορούσαν ποτέ να φαντασθούν, ότι τόν όμορφο και γοργό κόττερο πού έφευγε άνάλαφρα πρὸς τόν στόμιον του λιμανιού, ήταν γι' αυτούς καθώς και για τόν καπετάνιο του τόν χαροκάικο πού τούς έφερνε σε βέβαιον πνιγμό.

Μόλις ξεπουκάρανε από τόν λιμανάκι η νοτιά τούς χτύπησε γερά στην μπάντα.

Αν είχαν άνοιγμένη την σκότα σίγουρα θα τούς πλάγιαζε, άλλ' ο Μ. πού είχε τόν σχέδιον του και ήξερε καλά τί έκανε, είχε διατάξει τόν Σταμάτη να λύση μόνο τόν φλόκο, και ο μικρός δυνατός και έξυπνος στή δουλειά του αφού άπλωσε τόν φλόκο, δεν τόν τένωσε, αλλά τόν έδεσε άνάλαφρα ώστε ο σφοδρός άερας να γλυστράη εις τόν άνοιγμα του πανιού του φλόκου πρὸς τόν μεγάλο κατάρτι.

Έτσι τόν κόττερο έγυρε λίγο στά πλάγια και με τόν όρημν του άνέμου πού έξεπρόβαλε με φορία πίσω από τόν μύτικα του Κουμουνδούρου έχυθη πρὸς τὰ νερά τού Σαρωνικού γοργό και άρχισε να σκαμπευόβη και να γλυστράη άπάνω από τὰ κύματα πού έρχόντουσαν άτελείωτα με ένα γρήγορο κυνηγητό από τὰ θαθεία νερά τού πελάγους.

— Όμορφα, πολύ όμορφα φώναξεν η Λουκία ένθουσιασμένη από την φουρτούνα πού σε λίγο θα βροσκόντουσαν μέσα στ' άνοικτά νερά. Η ψυχή της πού βάσταγε από δουλ' υυροάριες γενιές αίτα ανότανε κάποιο

αταβιστικό ξύπνημα μέσα στό πόλεμον τών κυμάτων και τών άνέμων.

Ο μούτσος ήτανε όρθιος μπροστά στό φλόκο και στεκότανε έχοντας άγκαλιασμένο τόν κατάρτι της σκότας, ο Μ. κρατούσε την μπροσύντινη λαγουδιέρα του τιμονιού και η Λουκία στό πλάι του, άκουμπισμένη στό πλευρό του έδειχνε μιά έξαιρετική εύχαριστοι στις συγκινήσεις τού φουρτουνιασμένου εκείνου μικροταξειδιού.

— Δε θα χρειασθούμε σκότα, τού είπε, θα πάμε θανμάσια μονάχα με τόν φλόκο.

— Θα τόν δώσω αυτό... μωρουδιόσεν ο Μ. χωρίς να την κυττάξη, αλλά με τὰ μάτια προσηλωμένα στό πέλαγος πού τούς έστέλλε όλο ένα πιδ μεγάλα και πιδ άφρισμένα κύματα.

Τότε μονάχα η Λουκία τόν κυττάζε με προσοχή και αισθάνθηκε μιά άληθινή άνησυχία.

Τόν είδε κίτρινο πολύ κίτρινο και της φάνηκε πως τὰ μάτια του πού ήτανε βυθισμένα στό πέλαγος, της φάνηκαν όχι μονάχα όλοσυχρά άλλ' άγρια με μιά έκφρασι πού ποτέ άλλοτε δεν είχε ιδη εις τόν άνδρα της.

(Η συνέχεια εις τόν προσεχές)

ΝΕΑ ΑΠΟ ΠΟΛΙΟΥ

—Εις την Ίαπωνίαν υπάρχουν 51 ήφισται εν δράσει.

—Η βιομηχανική πόλις του Μόμχαν παρσκεινάει τας καλλιτέρας χειροπέδας διά καταδίκους.

—Εις την Εύρωπην υπάρχουν ακόμη 15 μινάριων, ενώ πρόδερον, δημοκρατικόν έννοείται, υπάρχουν μόνον 14.

—Εις την βιομηχανίαν τωvων των κτην ματογράφων της Αμερικής άσολούνται 250.000 άνθρωποι.

—Εντός της άγγλικής Βουλής διαμένουν πάντοτε 200 άνθρωποι, μάγειροι, κλητήρες, πυροσβεσται κλπ.

—Εις τόν Δονδίνον ιδρύθη έταιρεία έναντίον των βενζινακάτων, διότι λερώνουν με τὰ λάδια τους τόν ποταμόν Τάμεσιον.

—Εις την Ίαπωνίαν υπάρχει η δεισδαμνία της τύχης των αριθμών. Ο αριθμός πού ύπόσχεται εύτυχίαν είναι τόν 8, ενώ τόν 22 είναι ο χειρότερος απ' τούς κακούς αριθμούς. Δι' αυτούς οι συνδρομηταί του τηλεφώνου δεν θέλουν αριθμούς πού συνίστανται από τόν 22 και ήναγκασθή η διεύθυνσις τών τηλεφώνων να δίνει τους άτυχους αυτούς αριθμούς εις της άστυνομίας.

—Κατά τόν μεσαίωνα εις τας βιβλιοθήκας τὰ βιβλία ήταν δεμένα με μίαν άλωσίδα από τόν ράφι τους διά να μη τὰ κλέβουν. Μία τού αυτή βιβλιοθήκη ύφίσταται και σήμερα εις τόν Χέρφορντ της Αγγλίας.

—Εις τόν Σαλόνιον επάνω εις ένα ούρανόστην έτοιποθετήθη ένας προβολεύς όρατός εις 1.500 χιλόμετρα άπόστασιν και 1.500 μέτρα ύψος. Έντάσεως δέ 8.000.000 κηρίων. Είχε πρὸς χρήση τών αεροπόρων. Όταν ένα αεροπλάνον φθάσει ακριβώς ύπεράνω του αεροδρομίου, τότε τόν φῶς του προβολεύς φαίνεται έρυθρόν και δύναται ο αεροπόρος να προσγειωθή. Ελήφθη έπίσης άπόφασις να ποσθετηθῖν φάροι εις τὰ βουνά πρὸς καθοδήγησιν των αεροπλάνων ίνα μη συγκρούονται στή κορυφογραμμές.

—Εις μίαν όρεινήν περιφέρειαν της Κορθης, όπου δεν έπάρησε ποδάρι κατακτητό οι κάτοικοι όρκίζονται άκόμη εις τόν Δία, τόν παλαιόν θεόν. Λέγουν π.χ. «Νή μά Ζιά σοι τόν λέγω και πιστιν έχω». Αυτός είναι ο φοβερότερος όρκος των και όταν τόν πέρουν λέγοντι πράγματι την αλήθειαν. Δεν ξεύρουν όμως τί σημαίνει αυτό.

(Συνέχεια εκ πὸς προηγούμενου)

—Όχι, Μίριελ, δεν έγεννήθηκε άπόψε. Είναι καμῶς τώρα πού τόν έχω αισθανθεί, αλλά άπόψε έθεθαώθηκα τόσο, ώστε δεν μπορώ να άμυθώ...

Η φωνή του δεν έδειχνε κανένα δισταγμό. Ήταν άπὸς πάντα σταθερή, η φωνή εκείνη, πού έπαγανε την Μίριελ και την έκανε να αίσθάνεται την άνάγκη της προστασίας του Ντάβιντ. Η άνάγκης τού μνηστήρος της την ένεψύχασε λίγο.

—Μά πού είναι ο Ντάβιντ, λοιπόν; άνέκραξε με την παρορμητική φωνήν της.

—Ο κύριος Κάιν χορεύει με την μίς Μόντ, άπάντησεν ο Κέντ, χωρίς ν' άλλάξη τόνον η φωνή του.

—Ω! χορεύει άκόμη... Γιατί μ' άφηνει τόσο πιδ μόνη μου...

—Ένοιαζε ότι η συμφορά μου θα σάς έκανε να μην αισθανθήτε τόσο πιδ την έλλειψή μου...

—Πάντα αισθάνομαι την έλλειψή σου...

Είπε της λέξεις αυτές γρήγορα - γρήγορα, αν νά ήμπούσε να πείση τόν έαυτό της γι' αυτά πού έλεγε.

Λίγο πιδ πέρα έστέκετο ο Ντάβιντ. Οσέθως, άκουμπισμένος σε μιά κολώνα, άκίνητος και με τόν χέρι στό σαγόνι του, έφαινετο βυθισμένος σε σκέψεις.

Μά άλλοιπὸς ταραχή έδοκίμαζε για πρώτη φορά. Έκαταλάβαινε άόριστα ότι η άγκωστη εκείνη, με την οποίαν πρὸ δλίγου είχε χορεύσει πιδ είχε φέρει την ταραχή εκείνην.

Νά ήταν άραγε η Μόντ; Ήθελε να τόν πείση, αλλά κατά βάθος δεν ήταν βέβαιος.

Εγνώριζε την Μόντ από της ώρας πού εις γάσονται μαζί, ήσυχη, μετρημένη, μάλλον μελαγχολική, και κάθε άλλο παρά εύθυμη. Εκείνη πού είχε χορεύει μαζί του πρὸ δλίγου είχε μεν τόν κομποστασία της Μόντ, είχε πιδ εύλιγιστο και κομψό σώμα της, αλλά είχε μιά ζοηρότητα και μιά λάμρι στα μάτια πού δεν μπορούσαν ν' άνήκουν στην Μόντ.

Αλλά ποια μ' αν ήτο η άγνωστη εκείνη, γιατί αυτός ήσθάνετο αυτό τόν ένδιαφέρον, πού έφτανε σχεδόν μέχρι πεισματος;

Επείταξε προσεκτικά σ' όλα τὰ μέρη της αίσθησής, αλλά δεν είδε πουθενά την χορεύτρια του.

Εκείνη την στιγμή η παρορμητική φωνή της Μίριελ τόν απέσπασεν έξαφνα από της σκέψεις του.

—Ο Ντάβιντ! πού είναι ο Ντάβιντ!

Η έπίκλησις της μνηστής του την στιγμήν πού η σκέψις του ήταν άπορηλωμένη με μιά άλλη, τόν έκανε ν' άνατιναχθή. Δεν ήταν ένκλησι αυτό πού είχε κάμει; Ω! πώς είχε παρορμηθή τόσο πολύ!

Γρήγορα - γρήγορα έληρίσασε την Μίριελ.

—Εδώ είμαι άγαπητή μου, της είπε, σκεδόντας κοντά της.

—Ω! έδώ... Έχεις τόση ώρα να μού μιλήσεις...

—Μά μόλις τώρα ήλθα...

—Πού ήσουν;

—Είχα ύποσχεθεί ένα χορό...

—Χορό; Με πού έχορευες Ντάβιντ;

—Ένοιωσα τὰ μάγουλά μου να κοκκινίζουν στην ερώτησή της αυτή. Έκαμε μιά προσπάθεια για να γίνει η φωνή του άδιάφορη, καθώς της άπάντησε:

—Σου όμολογώ άγαπητή μου, ότι δεν την γνώριζα...

—Ντάβιντ, δεν κάνεις καλά να με άφή-

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΣΤΟ

ΡΗΜΑ ΤΗΣ

CONCORDIA MERREI

νης μόνην τόσην ώρα...

Μά δεν είσαι μόνη σου, άγαπητή μου.

— Όταν δεν είσαι κοντά μου, Ντάβιντ, νομίζω ότι είμαι μόνη μου... Κα φοβόμια, Ντάβιντ, φοβόμια όταν είμαι μόνη μου...

Η καρδιά του έληνιμύρισε από μιά τρυφερή συγκίνησι. Έσφιξε άπαλά τόν χέρι που στόν όμο της και έμψύχισε:

— Άγαπημένη μου Μίριελ, δεν σου έχω πει, ότι ένόσω είμαι στή ζωή δεν μπορείς να λές ότι είσαι μόνη σου.

Έκείνη τόν ηγχαρίστηκε μ' ένα μειδίαμα.

Θα σου δώσω τόν τηλεγράφημα

— Έχω ένα παρόντο μαζί σου...
— Με έμένα;
— Ναί.
— Τι παρόντο, Μίριελ;
— Έχει περάσει περισσότερο από μιά ώρα και δεν μου είπες ούτε ένα κούλο λόγο για τόν φόρεμά μου...

— Για τόν φόρεμά σου, Μίριελ; Πώς μπορούσες να έχης αυτήν την άξίωσι;

Εκείνη έκαμεν ένα μορφασμόν εκπλήξεως.

— Είλε λοιπόν τόσο μεγάλη άξίωσις αυτό; έρώτησε με την παρορμητική φωνή της.

— Δεν μ' έννοήσας, άγαπητή μου. Πώς μπορείς να φανταζόσαι ότι τὰ μάτια μου είναι δυνατόν να προσέξουν σε σένα άλλο από τόν πρόσωπό σου; Τι με νοιάζει για τόν φόρεμά όταν μπορώ ν' άντιπάρω τόν άγγελικό σου πρόσωπό, όταν τὰ αϊτιά μου άκούουν την γλυκειά φωνή σου.

Η Μίριελ, αισθανόταν τόν έαυτό της εύτυχισμένη, στά λόγια πού Ντάβιντ. Ήταν τυφλή, δεν έβλεπε τόν πρόσωπο του άγαπημένου της πού της μύθιζε τις γλυκές αυτές λέξεις, πού για πρώτη φορά της άκουγε και, όταν δέ τόν έννοιωθε κοντά της, όταν δεν έννοιωθε τόν χέρι του άγαπημένου της, νομίζε πως ήταν μακριά της, πού την είχε λησμονήσει, έστω και για λίγες ώρες, στην συντροφιά κάποιου άλλης. IV' αυτό και κάθε λίγο, τού έλεγε, χαϊδεύοντάς του άπαλά τόν χέρι.

— Σε θέλω πάντα κοντά μου Ντάβιντ. Ξέρω πώς είναι μεγάλη άπαιτήσις αυτή, αλλά με κάνεις τόσο εύτυχισμένη!...

Φτωχό κορίτσι! Πού να ήξευρε όλη την ιστορία πού έμειλε σε λίγο να ξεστάνη εις βάρος του και εις βάρος της εύτυχίας της.

Ο Κίντ ο πλούσιος άμερικανός, στεκόταν

λίγο πιδ πέρα και άκουγε όλην αυτή την αισθηματική στιχομυθία μεταξύ του Κάιν και της Μίριελ. Κι' αυτός την άγαπούσε παρόμοια. Και ίσως, αν δεν είχε προλάβει ο Κάιν να μιλή στην καρδιά της Μίριελ, θα ήταν αυτός τώρα στή θέση του, θα κρατούσε αυτός τόν κορινθιέικο χερσά της στό δικό του και θα ήταν αϊτός πού θα έλεγε και άκουγε τὰ έρωτικά λόγια πού έλεγαν τώρα εκείνη πού άγαπούσε με τόν μνηστήρα της.

Ένας άλλος στή θέση του Κέντ, όσο μ' αν άγαπούσε, θα έπινε τόν αισθηματισμόν και δεν θα επηχειρόσε να γίνει έμπόδιο στόν έρωτα πού έκανε δυο καρδιές. Αλλά ο Κέντ, γνήσιος Αμερικανός στή ψυχή και στά αισθηματιστά, δεν ήταν από εκείνους πού παραιτούνται εύκολα από έναν άπονοηδύποτε σκοπό τους, για κανένα λόγο. Δεν έγνώριζεν έμπόδια. Άγαπούσε την Μίριελ, χωρίς να ξεύρη μ' αυτός γιατί, και ήταν άποφασισμένη να την κερδίση και να την κάνει δική του, άδιαφορώντας αν θα κατέστρεφε την εύτυχία του Ντάβιντ.

Ίσως δεν ήταν μονάχα ο έρωας πού πόν όθουσε σ' αυτό. Ήταν και ένα πείσμα. Και ήταν βέβαιος ότι στό τέλος αυτός θα νικούσε. Θα μεταχειριζόταν κάθε μέσο γι' αυτό και δεν θα έδίσταζε μπρός σε τίποτα.

—Ο σκοπός έξαγιάζει τὰ μέσα, έλεγε...

Και είχε τόν σχέδιό του, σχέδιον πού ότως έπίστευε, θα τού χάριζε στό τέλος εκείνο πού έπιθυμούσε.

(Ακολουθεί)

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

—Ο έρωτας άρχίζει με μιά άμφιβολία και τελειώνει με πολλές.

—Η γυναίκα δεν άγαπά, αλλά θέλει να δοκιμάση την δύναμή της.

—Η άγάπη πού άρχίζει με όρκους αωνίας πίστεως δεν διαρκεί πολύ.

—Μην όδηγείτε τη φιλενάδα σας σταν ζωνματογόρφο. Σας άπατά νοερώς με τόν πρωταγωνιστή.

—Θέλετε να έλθη η έλκετική σας στην ώρα της στό άλλο ραντεβού; Άρχιστε μιά ιστορία και ατμαπώστε την στή άσπ.

—Αγαπάει κανείς πολλές φορές;

—Όχι, δεσποινίς... μιά φορά, κυρία.

ΤΟΥ ΚΑΖΑΝΟΒΑ

—Όταν μιά γυναίκα σάς παρακαλεί να έσθε λογικός, φρόνιμος μαζί της, ένα από τὰ δύο συμβαίνουν: η σάς προσκαλεί για κάποια τρέλλα η σάς προετοιμάζει μιά άπογοήτευσ.

—Οι ήλιόκοιτες είναι βαρειά πληρωμένα, πού ζητάνε να τους άποτελειώσουν.

—Ο έρωας μιάς άδιάφορης γυναίκας μοιάζει με μιά διαμονή σε άρχοντικό μέγαρο, όπου οι προσκαλεσμένοι παθαίνουν γενναία άφαιμειν τών πορτοφολίων των εις φιλοδώματα.

—Το πάθος γεννιέται με φτερά και χωρίς πόδια. Όταν πιασε να πετά σέρνεται στή γη.

—Ο έρωας μάς σκεπάζει τὰ μάτια και ο έρωτισμός τὰ τυφλώνει.

—Η γυναίκα νομίζει πως τὰ γόστρα της αλλάζουν με την ηλικία, ενώ πραγματικά αυτά πολλαπλασιάζονται.

—Ας μὴ γελούμε ποτέ με τόν έρωτα τών άλλων, γιατί δεν ξερούμε τί καρδιοχτυπήματα μάς έπαυλάσσει η μοίρα.

—Τό γλέντι της πιότερης φορές έχει προορισμό να διασκεδάση την άνια μας.

ΚΑΖΑΝΟΒΑΣ ης Σεργιάλντ

Η ΚΟΣΜΙΚΗ

ΑΘΗΝΑ

Η ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

«213 - 522»

Τι παθαίνουν οι ποδοσφαιριστάι στούς χορούς.—Όταν έρωτεύονται παραφρώς.—Η ώραία δεσποινίς 522.—Ένα ραντεβού στού Γιαννάκη.—Αντ' αυτής ένας κεντοδεύτης...φυστικοπώλης.

— Τί περίεργος τίτλος!

Πραγματικά περίεργος προτού άκουσθής ή αϊτία που τόν έδημιούργησε. Καί έχω κάθε διάθεσιν να τήν διηγηθώ άφου μιά φορά δέν μ' άναγκάζει να ξεφύγω από θέμα άθλητικού περιβάλλοντος' εϊνε μιά ώραία ιστοριοϋλλα. Μιά φάρσα εις θάρος παλαιμάχου ποδοσφαιριστού, από γνωστούς φιλάθλους συνεργείας γνωστότατου έπίσης και φανατικού οπαδού του 'Ολυμπιακού.

— Άς άρχίσω όπως στούς διαλόγους.

Σκηνή...Τό Ντελίσ τήν ήμέρα του χορού του έλληνορατσικού. Πρόσωπα : Τέσσαρες φιλάθλοι σ' ένα τραπέζι, νέοι ένθουσιώδεις και γεμάτοι ζώην και κέφι για κάθε τρέλλα. Πιο κάτω ένας συμπαθέστατος παλαίμαχος, πατήρ ποδοσφαιρικής πεντάδος στο όνομα της οποίας όρνιζεται όλος ο Πειραιεύς. Μαζί του—γιατί να κρύφωμεν τ' όνομά του—ό κ. Παυλάκης του 'Ολυμπιακού.

Άκόμη πιο κάτω ή ώραϊντέρα δεσποινίς του χορού. Η δίσ 522. (Τί σημασία έχει ό αριθμός θά τό εξηγήσουμε). Πρόσωπα επικουρικά. Ένας καπνοπώλης ένας άνθοπώλης και ένας γκρούμ! Καί τώρα να προχωρήσουμε στην εξιστόρησι της φάρσας, στην οποία δέν φοδούμαι να πω πως και ό ύποφαινόμενος έπαιξε τόν σπουδαιότερον ρόλον. Καί άρχίζω :

Όταν άνοιξε τό γλέντι και οι χορευτάι τρέιλζαν από τό κρσί, τή σαμπάνια και τίς...γλυκές ματιές τών ώραϊων δεσποινίδων, ένθ έσταξαν τό κεφάλι τους για τήν άνακάλυψη μέσου και τρόπου να εφάρσασουν τόν θαυμασμόν των στις έλκεκτές τους της θραδυάς σάν από μηχανής Θεός ήλθεν ό κήρυξ του χορού.

.....
...και τήν κ. Στ. Μεταξά, τήν κ. Μιλέγκεν, τήν κ. Χίλλ, τήν κ. Φραγκιά, τόν κ. και τήν κ. Γ. Μακκά, τόν κ. και τήν κ. Στ. Λοβέρδου, τόν στρατηγόν και τήν κ. Νεγρελόντη, τήν κ. Κάρταλη, τήν κ. Κοκιάδη, τόν κ. και τήν κ. Ζέγγελη, τήν κ. Μαλαμάδα, τήν κ. Μαρκέτη, τόν κ. και τήν κ. Πασιπάτη, τόν κ. Γρίβα, τόν κ. Ζιλι, τόν κ. και τήν κ. Πετιμεζιά, τόν κ. και τήν κ. Στεφ. Φωτιάδη, τόν κ. και τήν κ. Κ. Μπότση, τόν κ. και τήν κ. Δρούμα, τόν κ. και τήν κ. Χ. Ζαλοκώστα, τόν κ. και τήν κ. Κυριακίδου, τόν κ. Παπαχατζή, τήν κ. Μιλιανά, τήν κ. Φραντζή και τήν κ. Παπαστράτου.

—Διακρίνομεν έπίσης τήν κ. Π. Χέλιμη, τόν κ. και τήν κ. Στ. Μεταξά, τήν κ. Μιλέγκεν, τήν κ. Χίλλ, τήν κ. Φραγκιά, τόν κ. και τήν κ. Γ. Μακκά, τόν κ. και τήν κ. Στ. Λοβέρδου, τόν στρατηγόν και τήν κ. Νεγρελόντη, τήν κ. Κάρταλη, τήν κ. Κοκιάδη, τόν κ. και τήν κ. Ζέγγελη, τήν κ. Μαλαμάδα, τήν κ. Μαρκέτη, τόν κ. και τήν κ. Πασιπάτη, τόν κ. Γρίβα, τόν κ. Ζιλι, τόν κ. και τήν κ. Πετιμεζιά, τόν κ. και τήν κ. Στεφ. Φωτιάδη, τόν κ. και τήν κ. Κ. Μπότση, τόν κ. και τήν κ. Δρούμα, τόν κ. και τήν κ. Χ. Ζαλοκώστα, τόν κ. και τήν κ. Κυριακίδου, τόν κ. Παπαχατζή, τήν κ. Μιλιανά, τήν κ. Φραντζή και τήν κ. Παπαστράτου.

—Διακρίνομεν έπίσης τόν κ. και τήν κ. Μ. Γεωργαντά, τόν κ. και τήν κ. Γ. Αφεντάκη, τόν κ. και τήν κ. Π. Πετροκοκκάνου, τόν κ. Δ. Λοβέρδου, τόν κ. Ι. Ρομάνου, τόν κ. Π. Μαζαράκη, τόν στρατηγόν Πιεράκον Μανουμαλάκη, τόν κ. και τήν κ. Ψαλίδα, τόν κ. Θ. Μελά, τόν κ. Λυκουρέζον, τόν κ. Γ. Μελά, τόν κ. Π. Μελά, τόν κ. Σινόσογλου, τόν κ. Ι. Φραντζή κλπ. κλπ.

—Διακρίνομεν έπίσης τόν κ. και τήν κ. Μ. Γεωργαντά, τόν κ. και τήν κ. Γ. Αφεντάκη, τόν κ. και τήν κ. Π. Πετροκοκκάνου, τόν κ. Δ. Λοβέρδου, τόν κ. Ι. Ρομάνου, τόν κ. Π. Μαζαράκη, τόν στρατηγόν Πιεράκον Μανουμαλάκη, τόν κ. και τήν κ. Ψαλίδα, τόν κ. Θ. Μελά, τόν κ. Λυκουρέζον, τόν κ. Γ. Μελά, τόν κ. Π. Μελά, τόν κ. Σινόσογλου, τόν κ. Ι. Φραντζή κλπ. κλπ.

JE SAIS TOUT

ΝΙΚ. ΚΑΠ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΩΣ ΕΣΩΘΗ Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ

—Ο κόσμος νομίζει ότι όλος ό προορισμός μας εϊνε να φορούμε ένα καπέλλο με χρυσά γαλόνια και να περπατούμε έξω από τόν σταθμό, έλεγε ό σταθμάρχης του σιδηροδρόμου εις τούς φίλους του, μαζεμένους ένα βράδυ εις τό καφενείο της επαρχιακής πόλεως. Καί όμως από έμάς έξαρτάται ή ζωή χιλιάδων ανθρώπων και έχομεν μνρίας ευθύνας. Πολλές φορές μάλιστα χρησιμοποιούμε και διά μυστικά του κράτους. Όχι σπανίως λαμβάνομεν κρυπτογραφικά τηλεγραφήματα που έχουν επάρκοην εις τήν έξωτερικήν πολιτική της χώρας. Έγώ ήπηρεσα ήρος ένός δραματικού έτεσιόδου, εις τό όποιο όρραϊλο τό τραίμα τόν όποϊον σήζεται άκόμη ή σήλ ή εις τό πρόσωπόν μου.

Ό σταθμάρχης έκείνο τό βράδυ είχε κέφι. Καί ήρχισε διηγόμενος μίαν άληθινήν παράδοξον ιστορίαν.

«Καθώς έξερετε, πολλάκις έπισημα πρόσωπα, διπλωμάται, και όχι σπανίως και ήγεμάνες, συναντύνται με άλλους κρυφά εις μέρη άπόκρυπτα διά να συνηνοηθούν και κανονίσουν σπουδαία διεθνή ζητήματα. Αί συναντήσεις των φυσικά τηρούνται μυστικά. Άλλ' οι σταθμάρχαι των σιδηροδρόμων πρέπει να εϊνε ένήμεροι περί της διελεύσεως τών έκτακτων τραϊνών, τά όποια τούς μεταφέρουν; δά να κανονίσουν τό πέρασμά των από τούς διαφόρους σταθμούς.

Μίαν ήμέραν λοιπόν έλαβα τό 'Ακούλουθον τηλεγράφημα :

«Εμπιστευτικόν. Αίαν έπειγον. Περιέχει ό δηγίας διά τό ειδικόν τραϊνόν 12, τό όποϊόν θά περάση τήν νύκτα της 1 Μαρτίου... μετ' αμύναν από Λονδίνου εις Πορτσάβεν».

Εάν έπικρολύθουν δια τί όδηγία περί του μυστηριώδους αυτού τραϊνού. Όχι μόνον έπρεπε να φρονητή με πάσαν προσοχήν, άλλ' έπρεπε να προσέχουν οι σταθμάρχαι όπως φθάνα με μεγίστην άκρίβειαν ώδών. Είκοσι λεπτά από της διελεύσεως ήτοι οι σταθμάρχαι έπρεπε να έκκενωθούν από περιέργους. Όλη ή σιδηροδρομική γραμμή έπρεπε προηγουμένως να ύποστη λεπτομερή έπιθεώρηση. Τό τραϊνόν θά ειρμόσκη εις τό Μίλμπερις στάς 11 και 23 λεπτά τό βράδυ.

Λεπτά μετά από σπουδαίο πρόσωπον πού έπληγαν κρυφά εις τό Πορτσάβεν, τό όποϊον, καθώς έξερετε, εϊνε ένας λαμύρ πολυγλωσσος διά τά καράβια πού έπληγαν εις τήν Βαλτικήν θάλασσαν.

Αμέσως έστειλα να έκτελέσω τās διαταγής και να λάβω τά άναγκαία μέτρα. Διέταξα όπως τό μυστικό τραϊνόν, τό όποϊόν θά έπερνόσκη εις τās δέκα και τρία τέταρτα, τό σπαισώσουν εις τόν σταθμόν και τό τοποθετήσουν εις άλλην γραμμήν, ώστε να εϊνε τελείως άνοικτή ή γραμμή διά να περάση τό μυστηριώδες τραϊνόν χωρίς να σταματήσει.

Ό παθμός όπου ύπηρετούσα ήτο έρμηκός. Τό βράδι μετά πās 10 ήμουν στο γραφείο μου. Κανείς άλλος δέν ειρμόσκητο εκεί, οι ύπάλληλοι και τό προσωπικόν θά ήρχοντο έπειτα από λίγο, διά να εϊνε εκεί για τό πέρασμα των τραϊνών.

Αιγνήτως, χωρίς καμμία προσειδοποίησιν, ή πόρτα του γραφείου μου άνοιξε και δύο προσαπιοδρόμοι παρουσιάσθησαν.

—Αδός μας να ιδώτε τās οδηγίας πού έχετε λάβει διά τό έκτακτο τραϊνόν, μου εϊσαν άποτόμως.

—Τέτοια εμπιστευτικά χαρτά δέν δίδονται σε κανένα ! άπάντησα, και προσεπάθησα να πάω στην πόρτα και ζητήσω βοήθειαν. Άλλ' ένα σιδερένιο μπαστούνι πού ένός των προσαπιοδρόμων κατέσεν επάνω στο κεφάλι μου και με έφριξε κάτω ζαλισμένον. Ένα τραίμα άνοίχθηκε επάνω από τό μάτι μου.

Όταν έντός λίγων λεπτών συνήλθα από τήν ζάλην του κτυπήματος, ειρμόσκηρα δεμένος.

Και έτσι έβλεπα χωρίς να μπορώ να κάμω τίποτε, ούτε να φωνάξω, διότι μου είχαν χύση εις τό στόμα ένα μεγάλο κομμάτι μπαμπού και έπειτα τό είχαν δέσει με ένα μανδύλι.

Άνέξαν τό συρτάρι και έπλησαν τό εμπιστευτικό τηλεγράφημα, τό έδιόδασαν και ειδαν διας τās λεπτομερείς οδηγίας.

—Ένα άσπρο φανέρι επάνω από ένα πρόσωπο εις τό επάνω μέρος της άπομικρικής... φεύγει από τό Λονδίνον στάς 10 και 28' και περνά από έδω στάς 11 και 28' και από τό Φράμπετον στάς 11 και 36', εϊπε ό ένας πού διάβασε.

Έκτύταξε τό ρολόι του σταθμού και εφώναξε :

—Διάβολε, εϊνε άργά ! Εϊνε 10 και τρία

Δύο άνδρωποι όπλισμένοι μπήκαν στο γραφείο μου.

λεπτά. Στάσου να διορθώσω τό παρηρολόγιό μου και φεύγωμε άμέσως.

Άδίκως κατηγορούσε τό ρολόι του, πού όποιο έπληγανε καλά, διότι δέν ήξευρε ότι τό ρολόγιον των σταθμών πάντοτε πηγαίνουν πάντε λεπτά ήμιτρός.

Άφου με εκάλυψαν από ειρμόνως, έστεισαν τό φως και έβγαλαν. Όταν έβγήκαν άνοιξαν να κλειδώνουν άπ' έξω τήν πόρτα. Έκτατάλαθα ότι με έφυλάσαν. Με τά χέρια και τά πόδια δεμένα, με τό στόμα βουλωμένο, ήταν άδύνατο να κινήθω, να φωνάξω, διά να καλέσω εις βοήθειαν.

Και όμως εγγώριζα ότι τομωρά κατ'αποφύ ήπαιέτο. Τί έσημαίεν ή φράσις πού εϊπαν οι δύο κακούργοι, άκριβώς έδω σμά εϊνε τό 'υδραγωγείο'; Κάτω από τό 'υδραγωγείο θά περνόσκη τό τραϊνόν και άκριβώς εϊχε τοποθετήσει εκεί ένα φουρού. Πώς να εϊσέλθω εις τήν πόρτα κλειστή, θά κτυπούσε, δέν θά του άπαντούσε κανείς και έκείνος, νομίζων ότι έχω φύγει, θά άπεκαρρίνεται. Καί έτσι δέν ήλπιζα ούτε από ατόν να με σώσω. Πρόγιναν, έντός λίγων ό άνθρώπος του γραφείου μου ήλθε, επάτησε, εφώναξε, δέν έλαβε άπάντησιν, και άπεκαρρίνθη, ύποβέτων ότι ειρμόσκημαί έξω δίδων οδηγίας.

Τήν στιγμήν έκείνην τό ρολόι έκτύπησε ένδεκα. Ό κίνδυνος έπλησίαζε. Είς τήν άπέμυσίαν μου τότε κατέβηκα κάθε προσπαθειαν, έκίνησα χέρια, πόδια και κεφάλι. Έπλησίασα εις πού γραφείο και ήρχισα σφόμενος να τρέχω τά δεσμά τών ποδών μου εις τό πόδι του γραφείου. Η σκέψις μου ατό ήτο σπληνική. 'Ός εκ θαύματος έντός λίγων έλυσαν τό ένα πόδι. Έπειτα με υπερανθρώπους προσπαθείας κατόρθωσα ν' απωλλάξω και τό άλλο πόδι.

Έσκηώθηρα άμέσως και έτρεξα στην πόρτα. Τά χέρια μου και τό στόμα ήσαν άκόμη δεμένα, άλλα με τό πόδι άρχισα να κτυπώ

τήν πόρτα. Άπέξω ό φύλακας με άκουσε και με έρώτησε :

—Εσείς εϊσθε, κύριε σταθμάρχαι ;

Έμωήκρισα κάτι και τόν έκαμα να καταλάβη ότι πρόκειται για κάτι σοβαρόν. Έστεισε τήν πόρτα και έμπηκε. Έβγαλε ένα σουγά και μου έκοψε τά σχοινιά και τό δέσμο του στόματος. Όταν εφώτισε τό δωμάτιο, με άγωνία έκτύταξα τί ώρα εϊνε. Ένδεκα και τέταρτο. Δέκα τρία άκόμη λεπτά και τό τραϊνόν θά βρισκότανε στο σταθμό, τρέχον προς τήν καταστροφήν του. Διότι οι κακούργοι θά του έτοιμάζαν κακήν ύποδοχήν εις τό δόραγμα γέφυ. Αιγνήτως μου ήλθε μια ιδέα σάν θεία έμπνευσι. Διέταξα βιαστικά :

—Εμπρός, μη χάνετε στιγμήν ! Τρέξτε στο θέλαμο των έπιστημόνων και κάμετε σημεία να σηματοδοτήν τό έκτακτο τραϊνόν άμέσως. Πρέπει να υή εύρη κατ' ούδένά τρέπον άνοικτήν τήν γραμμήν. Έπειτα έτοιμάστε ά μέσως τή μηχανή πού εϊνε στο σταθμό, βάλετε μπροστά της ένα άσπρο φως πάνω από ένα πρόσωπο και δέστετε της πίσω τρία βαγόνια άδειανά. Με αυτά να τρέξετε έως τό Φράμπετον. Μη χάνετε στιγμή !

Ό μηχανικός έτρεξε να έκτελέση τήν διαταγήν μου. Μετά τρία λεπτά πού έτοιμασθέν τραϊνόν έξελίνα συρίζον. Κατόρθωσε διπλάδι να φύγη πέντε λεπτά από της ώρας πού θά περνόσκη τό έκτακτον τραϊνόν και πού όποϊον έπληγανε να άνακαταστήση. Ταισχροόνος εϊχε ειδοποιηθή τό έκτακτον τραϊνόν να σπαισώσκη εις τό 'Ασφ. Άλλ' εϊχε φύγει πλέον άπό εκεί. Δέν έμνευε άλλη έλπίς παρά τό φως τό όποϊον θά τό ήπατόδισε να προχωρήση πέραν από τόν σταθμό μου. Πράγματι έντός λίγων ήρωσών δυνατών σφύριγμα. Η έκτακτος άμα έτοιμία έπέμνευε να της άνοίξουν τήν γραμμήν να περάση. Έγώ ψύχραιμος άδιαφορούσα διά τά σφύριγματα. Κάη έκτερούμενα άνυποψίως. Καί τό κάτι αυτό ήλθε τάχιστα. Τό ήπλέφον με ειδοποίησε ότι τό άδειανό τραϊνόν με τήν άπομικρικήν εϊχε φθάσει εις τό Φράμπετον, άφου ύπέστη σοβαρώτατον άτύχημα.

—Άνυσθε τώρα να άρρίψετε τό έκτακτον τραϊνόν να περάση.

Φαντάζεσθε με πόσην άγωνίαν έπεριμένα να γείσκη ή διαί μας άδύνατη άμαρτοκαλία ή τοιλάττοιον οι έπαθώντες ύπάλληλοι του σταθμού, διά να μάθω λεπτομερείας. Καί έδω ή τραγική ιστορία πού έλαβα από αυτούς.

Όταν έποχωρήσκη, ό μηχανικός ειδοεϊπάνω από τήν γέφυραν δύο ανθρώπους. Ήσαν οι κακούργοι. Έβγαλαν κάτι έπες επάνω εις τό τραϊνόν και μία δαιμονιώδης έκρηξις έπικρολύθηκε. Ό μηχανικός δέν έχασε τήν ψυχράμην του. Εύτυχώς ή βούλα εϊχε πέσει εις ένα βαγόνι και ή μηχανή έμνευε άκίνητος. Έξη κολούθησε λοιπόν διόταγής πού τραϊνόν έως τό Φράμπετον, όπου ειδον ότι δύο βαγόνια εϊχην καταστραφή. Εύτυχώς δέ ήτο κανείς μέσα. Καί έτσι τό έκτακτο τραϊνόν κατόρθωσε μεν όλίγα λεπτά, άλλ' εφώτισε όσον και άδίκως, μεταφέρον τόν αυτοκράτορα της Ρωσίας, όπως έπληροφόρηθη άργότερα, διά να συναντηθή με τόν βασιλέα της Άγγλίας.

Οι δύο κακούργοι ήσαν άπιδεμένοι, οι όποια άρριμένως ήλδαν να σπαισώσουν τόν Τάσσο. Άλλά χωρίς εις τήν έπιδεξιοτήτα μου άπέτυχον. Αί έρευναι της άπομικρικής έπληγαν χαμένα. Δέν κατόρθωσαν να τούς άνακαλύψη. Η ύπηρεσία των σιδηροδρόμων, έκτιμώσα τήν αυτοθυσίαν μου, με προήγαγεν ά μέσως τιμητικώς και με έπασημοσύνη.

Άλλά μετ' όλίγον κατόν έλαβα έπί τήν Πετρούπολιν ένα πελώριον φάκελλον, περιέχον τήν παρασημοφορήσιν μου. Μαζι δε με τό παρόσημον ήτο και καί ή καρφίτσα ατή με τό όροσίο δικαιώντι, πού βλέπετε εις τό λαμυότση μου. Ό Τάσρος μου ώφελε τήν ζωήν του.

ENPY ΜΠΟΥΘ

ΤΙ ΤΡΕΜΑ

ΤΟΥ ΔΡΚΤΕΡΟΣ ΒΑΡΛΙΓΚ

AK.

(Συνέχεια εκ τού προηγούμενου)

— Τότε γιατί την δηλητηριάσετε σιγά ;

— Μπέβερον είσαι πολύ βλάκας. Έξ άλλου δεν μπορείς να καταλάβεις την μέθοδόν μου. 'Η Ιατρική επιστήμη... 'Αλλά τι ξέρεις εσύ από τέτοια πράγματα; Για μια στιγμή νόμισα ότι θα μπορούσα να σε χρησιμοποιήσω προς το καλόν της ανθρωπότητας.

'Ο Μπέβερον εκατάλαβε ότι ο γιατρός ήθελε να τον δασανίση. 'Από μια στιγμή στην άλλη θα τον έκοτωνα με το πιστόλι του. 'Εγνώριζε καλά ότι αν έκανε έστω και ένα βήμα ο άλλος θα πυροβολούσε. Αίφνης έκουσε ένα έλαφρό τριξίμο της σκανδάλης.

Κρατούσε το άγγλικό κλειδί σχεδόν κρυμμένο μέσα στο μανίκι του. 'Ο γιατρός δεν είχε ιδεί το εργαλείον, αφού τα βλέμματά του ήταν καρφωμένα στο πρόσωπο του νέου. Αίφνης έπυροβόλησε και η σφαίρα έσφύριξε στ' αυτό του Μπέβερον.

Τότε ο νέος όρμησε πάνω του και σε μια στιγμή δρόθηκαν και οι δύο κυλισμένοι στο πάτωμα. Το πιστόλι είχε ξεφύγη από τα χέρια του γιατρού.

'Ο Βάρλιγκ ήταν βαρύν, άλλ' άρκετα σιχαρός και είχε εξαργιωθή σαν τίγρις. Τα χέρια του εξητούσαν τον λαιμό του αντίπαλου για να τον πνίξουν. 'Ο Μπέβερον του κατέφερε μια φοβερή γροθιά στο πρόσωπο. 'Επειτα τον άρπαξε αυτός από τον λαιμό, ενώ ο Βάρλιγκ προσπαθούσε να έλευθερωθή. Και ο νέος δέχθηκε έναν καταιγισμό από γροθιές στο πρόσωπο που τον εξέλιαν.

Τότε ο Μπέβερον έκαμε ένα πήδημα προς τα πίσω και άρπαξε το άγγλικό κλειδί. Μετά μια στιγμή ο Βάρλιγκ έβγαλε μια κραυγή πόνο και σωριάστηκε στο πάτωμα.

'Η Τζιαννίνα Σούθερφορντ άρπαγμένη από το στήριγμα της σκάλας, έκλαιε με λυγμούς. 'Ο Μπέβερον έτρεξε σιμά της και την συγκράτησε ενώ ήταν έτοιμη να πέση. 'Επειτα την έσήκωσε στα χέρια, ενώ έπιθύριζε :

— Πρέπει να φύγουμε το γρηγορότερο απ' εδώ !

'Ο νέος έσπρωξε την πόρτα και την άνοιξε. 'Ο Βάρλιγκ ήταν πάντα ξεπλωμένος στο πάτωμα. Για κάμποσην ώρα δεν είχαν τίποτε να φοβηθούν απ' αυτόν.

'Επηρε το χέρι της νέας που τον ακολουθούσε χωρίς να προσέχει λέξη. Τότε την πήρε στην αγκαλιά του και έτρεξε έξω από το σπίτι.

'Αμέσως σκέφθηκε το αυτοκίνητο. Σ' αυτό θα εύρισκαν την σωτηρία τους. 'Εκαμε τον γύρο του σπιτιού κι' έπήγε προς το γκαράζ. 'Η πόρτα ήταν ανοικτή και είδε φως μέσα. Κάποιος ήταν εκεί. Με μεγάλην ανακούφισι είδε τον Γιάννη. 'Ο κηπουρός άρρησε το τσάπι του και τον έχαίρετο μ' ένα δλακώδες χαμόγελο.

— Όλα εν τάξει, είπε.

— Τί πράγμα ;

— Έκοτόσα αυτό το τέρας ! Κυτάχτε. 'Ο Μπέβερον, κρατώντας ακόμη την νέαν, έκαμε ένα πήδημα προς τα εμπρός. 'Η μηχανή του αυτοκινήτου ήταν έντελως κατεστραμμένη. 'Ο κηπουρός εξακολουθούσε να χαμογελάει με ευχαρίστησι.

Τότε ο Μπέβερον, κρατών πάντοτε την νέαν εις την αγκάλην του, κατηρβύθη προς την καγκλωλιτήν θύραν του κήπου. Εύτυχώς ήτο άνοικτη, και ήρχισε να τρέχει με το περιεργον εκείνο φορτίον εις την σκοτεινήν νύκτα.

Σε απόστασιν μισού χιλιόμετρου, εύρισκετο εύτυχώς ένα πανδοχείον, όπου αποφάσισαν να διανυκτερεύσουν. 'Η κατάστασις άλλως τε της νέας δεν τούς επέτρεπε να προχωρήσουν περισσότερον.

Το πρωί της άλλης ημέρας, έξεκίνησαν

'Επρωχωρεύσαν έτσι στη σκοτεινή νύκτα

πολύ ένωρίς και έφθασαν εις το πλησιέστερον χωριό. 'Εκεί έμαθαν ότι την νύκτα είχαν έκραγή πυρκαϊά στην έπαυλιν του δόκτορος Βάρλιγκ, που άπετεφρόθη προτού θάσσουν οι πυροσβέσται. 'Αφού έφαγαν καλά έπήραν το τραϊνό και στόν σταθμόν του Λονδίνου δρόηκαν την θείαν της νέας, κυρίαν Χάρβιν, που τούς περίμενε. 'Ο Μπέβερον τότε ήθελε να φύγη, αφού ή άποστολή του είχε πειά τελειώση, αλλά ή νέα δεν τον άφησε. 'Επέμεινε να τον πάρη μαζί της. Τέλος έσυμφώνησαν ότι θα τούς έκανε μίαν έπίσκεψιν την επομένην. 'Η θεία της όμως δεν ήταν και τόσο ένθουσιασμένη από την γνωριμίαν ένεινν.

Την άλλην ημέραν ο Μπέβερον εκράτησε την άπόφασίν του και έπήγε να έπισκεφθή την δεσποινίδα Σούθερφορντ. Τότε ή κυρία Χάρβιν έμαθε την τρομεράν περιπέτειαν της άνειψιάς της με κάθε λεπτομέρειαν, και έθεώρησε καθήκον της, για πρώτην φοράν, να ευχαριστήση τον σωφρέν που έδειξε τόσον ενδιαφέρον για την δεσποινίδα.

Λίγο μετά ήλθεν ο κύριος Κέντερ, με τον άνειψιόν του Νορμάνν, που έδειξεν άρκετόν ενδιαφέρον για την Τζιαννίνα. 'Ο Μπέβερον

Δραματικόν μυθιστόρημα του 'Αγγλου συγγραφέως ΚΑΡΛΤΟΝ ΝΤΑΙΒΗ

το πρόσεξε και σκηώθηκε να φύγη. 'Η νέα όμως τόν συνόδεψε ως την έξοδορτα, και τόν παρεκάλεσε να τούς έπισκεφθή πάλι. 'Επειδή έγνώριζεν, ότι ο νέος δεν ήταν εύκολο να βρη δουλειά, του είπε να πάη την επομένην στο γραφείον του κυρίου Κέντερ. Τό ενδιαφέρον της για αυτόν, ήταν πειά φανερό ότι προχωρούσε και πέραν από την άλλη έννοιημοσύνην.

Για ν' άποφύγουν κάθε θόρυβον σίς έφημερίδες αποφάσισαν να πάη ο κ. Κέντερ στο μέρος της πυρκαϊάς για να εξακριβώση τί απέγεινε ο γιατρός και αν ήταν ζωντανός ακόμη να εξακαθάριση την υπόθεσιν, που ήταν τόσοον μυστηριώδης γι' αυτόν.

'Από την έρευναν όμως αυτήν δεν κατάρθεσε να μάθη άπολύτως τίποτε, και έμεινε πολύ άνήσυχος. Θά έπιθυμούσε πολύ να είχε πεθάνη ο δόκτωρ Βάρλιγκ, ίσως έπειδή έ γνώριζε μερικά πράγματα γι' αυτόν, τα οποία δεν έπρεπε να μάθη άλλος κανείς.

Την άλλην ημέρα το πρωί παρουσιάστηκε ο Μπέβερον στο γραφείον του και θέλησε άμέσως να τόν υποβάλη σ' ένα είδος άνακρίσεως. Είχε μάθει ότι ο νέος έκατηγορούσε τον δόκτωρα Βάρλιγκ πως ήταν άνοήτορος και δολοφόνος. 'Ο νέος όμως άπάντησε άπειτασις στις άπόφσεις του και τότε ο Κέντερ έδοκίμασε να τόν τρομοκρατήση.

— Το σπουδαίον τώρα είνε, του είπε, να μάθουμε αν άπέθανε πράγματι ο γιατρός, πως άπέθανε και το ρόλον έπαίξατε στόν θάνατό του. Τό ζήτημα αυτό μπορεί να έχει σπουδαία συνεπείας.

— Το πιστεύω, είνε ο Μπέβερον άτάρχος.

— Είθετε δέβαιος, ότι δεν τόν έκοτωνα σάτε κατά την διάρκειαν της πάλης και ότι δεν έρεψατε την λάμπα ώστε να προκληθή πυρκαϊά ;

— Όχι με κατηγορείτε ως δολοφόνον και έμμερησίν; Αυτό θα τό ίδοιμε. Θά έπιθυμούσα όμως και εγώ να σάς έποιάσω μερικάς έρωτήσεις.

'Ο Κέντερ έθύμωσε. 'Επειτα, για να σφεψή άλλου την συζήτησιν, που δεν ήταν καβόλον ευχάριστη γι' αυτόν, του άπενόησε τις ύπηρεσίες που είχε προσφέρει στην άνειψιά του και φάνηκε πρόθυμος να τόν άναμείψη. 'Επηρε ένα χαρτί και έγραψε κάτι. 'Επειτα έμειτρησε πέντε λίρες και τις έδωκε στο τραπέζι.

— Σας παρακαλώ να ύπογράψετε αυτό το χαρτί, είπε.

'Ο Μπέβερον έπήρε το χαρτί. 'Ηταν μία άπόδειξις για πέντε λίρες και την άφησε πάλι στο τραπέζι μ' ένα χαμόγελο.

— Σας είπε ή δεσποινίς Σούθερφορντ να μου τά δώσετε αυτά ;

('Ακολουθεί)

'Αρχισυντάκτης : Παν. Παπαδούκας

Λόγω της πληθώρας των ονομάτων των άποτειλλόντων κοινότητα του διαγωνισμού και έλλείψεως σχετικού χώρου, ή άλληλογραφία καθυστέρηθη εις τα δύο προηγούμενα τεύχη. 'Από σήμερον όμως θα δημοσιεύεται τακτικά. Κους Κους : Ι. Βολιώτην. Δυστυχώς τα άστειά που μās στείλατε δεν είνε διόλου άστειά. 'Εμ. Φράσταν. Το ποιήμα σας όχι έπαρτήξ.

'Ιδοι ά πρώτα δύο στίχοι : Πώς ήθελα νάσουν ελόντα, μα όχι έδώ στην έκκλησιά, να σε φιλή ήλιος ο κόσμος, χωρίς ντροπή και χροστισιά...

Συνήθως οι έρωτευμένοι είνε ηλίθιοι... —Κ. Γραμματικόπουλον. 'Ο 'Αυστηρισμένος' ίσπερ εις έπινεναι και εις τόν στίχον.—Χρ. Χριστοδουλόπου. 'Η 'Αποκηρύξις Περίεργειών της πολύ ενδιαφέρουσα.—Γ. Παχαλάκη. Σας συγχάριεν ειλικρινώς για τα λόγια που συνοδεύουν το ποιήμα σας. Μακάρι να συνέβαινε τό ίδιο με όσους γράφουν, ή νομίζων ότι γράφουν. 'Όσο για το ποιήμα σας 'Ελιδίλλιος έχετε ώραιές ιδέες, αλλά στο στίχο δεν τά καταφέρνουν. Διαβάστε λοιπόν έλληνικήν ποιήσιν και άσφαλώς θα γράφατε.—Κ. 'Αρματιδόπου. Το ποιήμα σας άτυχές, ιδίως δε ο τελευταίος στίχος, που λέει :

«Έλα δώσε μου την δύναμιν, ίσως να με βγάλω απ' αυτές τις σκέψεις και τότε ίσως σβήσει το έρωτηματικό από τις πέντε λέξεις».

Α. Γιάνν. Το πεζογράφοδ σας καλό και θα δημοσιευθή εις την Στήλην Συνεργασίας, που θα καθιερώσωμεν μετά 2—3 φύλλα.—Χρ. Κουλιόπου. 'Εοσόν το ποιήμα δημοσιευθή άλλω, πως θέλετε να τό δημοσιεύσωμεν κι' έμεις ; Το πεζογράφοδ όχι καλό.—Κωνσταντίνου φακινήν. Κατάτην και το ποιήμα σας. 'Ιδοι ένας ένας στίχος να ίδιτε και σεις... —Μία μέρα ήταν τυχρό μέσα στο περιβόλι μοναχή να την δώ.

Της έννεμα, της υίλησά, της ελπίσ σ' άνασπώ, μα κίνησ υπό άπάντησε με τόνο σοβαρό σέσην. Καλούμε, αυτά που θα σου πώ.

'Ελιν Φοι-Ναάβηλ. Να προστείσετε τα πεά, αλλά να προσέχετε περισσότερον. Τότε να μās στείλετε άλλω.—Γ. Βλιν-έλλιν. Το διήγημά σας όχι καλό.—Δ. Σκουτ-όπουλον. Το διήγημά σας 'Εμ' όσον ύπάρκει φίλος θα βασιλέη ο έπος της πολυμυθίας. Κατασβεσθε σε πολυμυθίες. 'Απομειντε της μελοδοσιαμικής ποιήσεως.—Ε. Γούνον. Τά διήγημά σας 'Όταν ή σφαίρα κινήσ' όχι καλό.—Μ. Ράσαν. Ελάνθη. Στείλετέ μας.—Βαδώναν Τήνην. 'Απ' τα ποιήματά σας καλό το 'Σάν θυμώσιν και θα δημοσιευθή άργότερα.—'Αλκ. 'Ούλιου. 'Ελ Νύκτα τον γεμίζοντες όχι καλό. 'Επ' άλλον έχετε και μερικά δολοφονικά λάθη, όπως π.χ. ή σφαίρα επί κρησάσ' στραγώνω.—Γ. Μπαροβίον. 'Η 'Ερωτική Βουνούλη είνε ποίημα αλλόν παιδιών. Δεν έχετε τίποτ' άλλο.—Ν. Τρέχιν. Το διήγημά σας 'Αγάτες άταίριαστες δείχνει άνθρωπο που έζει να γράφει, αλλά δεν είνε άκόμα δημοσιεύσιμο. 'Ασφαλώς θαχετε καλύτερα και μικρότερα.—'Αγγελον 'Αγγελόπου. Είθετε έπηρεσμένους από τα άρχαία έλληνικά ; Το διήγημά σας άρχίζει άσως τα μυστηριώματα του παλαιού καιρού : «Νέξ θεοπέσσι. Είνε μεσοάντικον. Κάποια σκιά άποσβάνει από πόν στενωπών δρομίσκων και κατεψίνετα προς πόν πλησίον έπηρεσμένον κήπον μιάς ώραιάς οικίας. Σε λίγον όμως εκ τού βάθους του κήπου φαίνετα νέα με δώδεκα ένδιματα και δύο όνόματα άκούοντα : —Μυχλάκη μου ! —Μαίρη

μην». Άλείπει μόνον το όρολόγιον του 'Αγίου Σουλιανίου.—Α. Ρ. Τα δύο ποιήματά σας όχι καλά.—Διαβάτην βραδύνον. Το ποιήμα σας ύσπερ εις τόν στίχον.—Μ. Π. Σύρον. Το πεζογράφοδ σας όχι δημοσιεύσιμον. Φαίνεται όμως ότι γράφατε καλά.—Μόρην. 'Η ύπόθεσις του διήγηματός σας πολύ κοινή.—Νίκον Σφινδεραν. Τόσον το πρώτον όσον και το δεύτερον όχι καλλόν. 'Η λέξις «πρώτη» δεν άμικαταλαρατεί ποτέ με το «άνθρωποι».—Χαρ. Μπαμπήν. Τα ποιήματά σας καλά. Θά δημοσιευθούν.—Μαο. Μόραν. 'Η ύπόθεσις του διήγηματός σας συνηθισμένη.—Τζόνσον. Το τέλος τών δύο ύπόθεσεων άτελές.—Ζέφυρον Π. Δ. Κ. Καλώς άποσώδητε το άπόκλιρσος και θα δημοσιευθή εις την Σ.Σ.—Θρύλον Ταύγετον. Γιατί προτιμάτε τα ύπερφυσικά ; —Πιερσάπουλον. 'Η «Πρώτη άγάπη» δεν λέγει τίποτε.—'Αλκ. Μοσκαράν. Οι στίχοι σας, όπως τό άναγνωρίζετε και σεις, είνε άκατάλληλοι.—'Οννί Σακτορίον. Οι στίχοι σας όχι έπαρτήξ.—Σ. Βραχόν. Τα «έξιντα και κοινά» όχι και τόσο άστειά.—Νίκον 'Αδαν. 'Η 'Εντύχας δεν έννοείται.—Τάσην Πάλτσον. Το ποιήμα σας «Κ' όμως θα θυμηθώ» θα δημοσιευθή.—Α. Πανδρίν. Το ποιήμα σας 'Ελ άγάπη μου για μένα» ενώ έχει καλό καλό στίχο, είνε πολύ κοινό. Στείλτε μας άλλω.—Μύνην Τσίβον. Είθετε φαίνεται πάλι έρωτημένος. Πάντως, τέτοιες θυσιές δεν έπιτρέπονται σήμερα και γι' αυτό περιορίζουμε καλίτερα.—Π. Παπαρηγόπουλον. Στείλτε μας άλλω, που να μην έχουν όμοιους στίχους άσως.

«Η αλλη της έρωτισιάς στέφεται υπό σκιάς».

'Ελ. Κ. Μαντα. Οι στίχοι σας χωλαίνουν ύπερβολικά. Προσέχετε περισσότερον και, όσον τούς γράφατε, να τούς άπαγγέλλετε γα ή να βλέπετε και ύμνος σας αν έχουν μέτρο.—Μ. Τρεοάκη. 'Ελ έρώς πολύ τραγών.—Β. Κασσασάκη. 'Εξείνα και δεν σούπας θα δημοσιευθούν στην Σ.Σ.—Ν. Ιωαννίδου. Τα περισσότερα ποιήματά σας καλά και θα δημοσιευθούν σε λίγο.—'Ελευθερίον 'Αβραμίδη Γοάφρε να σας στείλαμε το ζων τεύχος, αλλά επεις πόλιν παρολεήματα να γράψετε.—Μ. Σπινάπουλον. Τρίτοιν. Στείλετέ μας.—Γ. Ταυλήν. Σκορροφώνον. Τίς λίστες μποοίτε να τάς στείλατε και επί γάστου.—Δ. Χαροτάσην. Ν.Καζανλίου. 'Επείλυσαν έπανεύνημινες. Μήπως είνε έλλιπής ή έπείλυσαν ; —Β. Βασιλειόδη, Ελάνθη. Στείλετέ μας τακτικά.—Γ. Νουτήν, Χαλκίδα. Στείλετέ μας.—Θ. Κιτσένον, Πάτρας. 'Εχει ποιάδες άσως.—Κ. 'Αρατζιδάκην Σύρον. Εδθ. Καράκαλον, Χίον. Στείλετέ μας.—Θεόδ. 'Αελέον, Κάλυμνον. 'Εάν δεν δημοσιευθή ή άρτίδος σας, θα δημοσιευθή.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

Εις το προηγούμενον φύλλον έλήξε ο διαγωνισμός τών αινιγμάτων. Παρακαλούνται σενετός οι άναγνώσται μας ν' άποστείλουν τάς λύσεις των—όσοι δεν έστειλαν—έλας πάλι.

Εις το προσεχές φύλλον θα δημοσιεύσωμεν τά όνόματα τών άποτειλλόντων τέσσαρας ταύλκρστον όρθάς λύσεις, μεταξύ αυτών δε θα γίνη και ή κλήρωσις.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΑΝΕΚΩΤΩΝ

Κατάτην παρακλήσεως πολλών άναγνώστων μας, ο διαγωνισμός τών άνεκώτων παρατείνεται επί ένα ακόμη μήνα. 'Ανέκδοτα θα δέχουθα μέχρι της 10ης Μαρτίου.

Την παρελθούσαν έβδομάδα έλήφθησαν άνέκδοτα τών κ. κ. Π. Παπαρηγόπουλον,

ΠΑΡΑΤΕΝΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΓΓΑ

ΑΙ ΑΝΕΚΩΤΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟΥ ΛΕΝΙΝ

'Η έν Βερολίνω εκδιδόμενη ρωσική έφημερίς «Ρούλ» πληροφορείται εκ Μόσχας ότι πρόκειται κατ' αὐτάς να εκδοθών εκεί αι άνέκδοτοι επιστολαί του Λένιν προς την αδελφήν του, μερικαί από τας άποίας δημοσιεύονται από την ρωσικήν αυτήν έφημερίδα του Βερολίνου. Αι επιστολαί αὐταί, έν τῷ συνόλω των, δεν είνε πολύ ενδιαφέρουσαι. 'Εγράφησαν εις τό Παρίσι, τό Μόναχον και τό Βερολίνον και άποδεικνύουν πρό πάντων την άόλυτον έλλειπν εις τόν Λένιν οιασδήποτε καλλιτεχνικής εύασθησίας. Μεταξύ άλλων, από τό Μόναχον, έγραφε και τά εξής : 'ΕΗ πόλις είνε μετρώως ενδιαφέρουσα, αλλά άσπερέγνω να έπισκεφθώ τά μουσεία και τάς πανοικησίας. Προτιμώ να θαυμάζω τά δένδρα τών πολλών πάρκων ή τάς μαρμύνας 'Αλφεις που διαγράφονται εις τόν όρλόντα κατά την μεσημβρίαν. Καί από τό Παρίσι έγραφε : 'Εδω μου κάμνουν συμπασθεάτην έντύπωσιν ή πρασινάδα τών προστείων και με στενοχωρεί έκείνο που μερικά καλόν τέχνην. 'Από τόν άρκαίτερον πίνακα τού κόσμου προτιμώ την θείαν ένός αλσούλου, και από την Παναγίαν του Ραφαήλου ένα ζωντανό μοδιόσρεκα που χαμογελά εις τόν νέον με τόν όποιον είνε έρωτευμένην.

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΝΗΣΟΣ

Εις την λίμνην 'Ιλφούγκεν, έν Λιβονία, είνε μία μικρά νήσος, ή όποια εξαφανίζεται μία φορά τό έτος. Κατά τά τέλη 'Οκτωβρίου ή τας άρχάς Νοεμβρίου, ή νήσος εξαφανίζεται κάτω της έπιφανείας της λίμνης. Την άνοίξιν ή νήσος έμφανίζεται πάλιν και προτιμώ όλην τό θέρος, ώστε οι γεωργοί την καλλιεργούν καθ' όλον αυτό τό διάστημα.

Η ΙΤΑΛΙΔΕΣ ΔΕΝ ΘΑ ΚΑΝΟΥΝ ΣΠΟΡ

'Η όργάνωσις τών 'Ιταλόν Ιταρόν των άθλητών σοματείων έξέδωσε άπόφασιν, κατά την όποιαν ή 'Ιταλίδες, λόγω της διαθεσεως των, είνε άκατάλληλες διά τόν άθλητισμόν. 'Ως εκ τούτου ή 'Ιταλίδες δεν θα λαμβάνουν μέρος εις διεθνείς άγώνας ούτε θα άποστείλουν άντιπροσώπους εις τούς 'Ολυμπιακούς άγώνας του Άδς.—'Αντίετες. Όχι ή Γερμανία θα στείλη γυναίκας άθλητρίδας εις Άδς.—'Αντίετες. Εις την περίπτωσιν όμως αυτήν πρόκειται περί ολιγομυθών λόγων.

Παναγιωτίδη, Ε. Μονογμού, Δημ. Σταυρανού, Κ.Π., Γ. Κεραμίδα, Κ. Κωνσταντινίδου, Β. Βεζύρη, Π. Μεγαρεμωτή, Ιωάν. Πετρίδη, Αντ. Κανελλοπούλου, Χρ. Κωνσταντινίδου, Σπ. Παπαδάκη, Αθ. Δασκαλάκη, 'Αρετής Τσακίδου, 'Αλ. Κορνήν, 'Αγγ. Σαίου, Π. Πολυχρονάκη, Κ. Τσιμαπούλου, Β. 'Αδοιανοπούλου, Σπ. Δέσσου, Δ. Μαραθά, Χρ. Πινάπασιπούλου, Π. Κουρμέσιν, Ν. Κορμά, Π. Μιχάλακη, Β. Βραδάνη, Αγγ. Καστανίδην, Π. Μπελντέκου, Σ. Κερασσιδή, 'Αθ. Καρβέλη Γ. 'Υδραίου, Ι. Δημοκωστόπου, Κίω. Τσαβλάκου, Πνρ. Δερμιανόση, Γ. Πισσαλίδη, Θρ. Ταγγέτου, Γ. Β. Κανελλ., Χρ. Χαρολάτιοπούλου, Γ. Κωλέζοση, Θ. Γουρζή, Γ. Τσιπά, 'Αφροδ. Δημητράκου, Γ. Νανταίου, 'Αλκ. Παπαρηγόπουλου, Π. Στυαπλή, Κ. Π. (Ζωάνθος) και Β. Νικητοπούλου, και θα δημοσιευθούν εάν χρείσιν κατάλληλα.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Λόγω πληθώρας ήλις αι άνταποκρίσεις τών έπαρχιών αναβάλλονται διά τό προσεχές.

ΓΑΜΟΙ

Ιωάννης Σκούταρης—Εύχαρις Σιγάλα ένυμφεύθησαν. Εύχόμεθα βίον άνόδοπαρτον.

ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΕΙΛΑΝΤΩΝ ΚΟΥΠΟΝΙΑ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

ΓΤΕΑ.—Ε. Καλλιός 5474.
 ΙΩΑΝΝΙΝΑ.—Ε. Τσαρώνης 5473, Γ. Ρε-
 κατός 5242, Κ. Κατερίνης 5243, Θ. Συμε-
 νίδης 5244, Κ. Κυριακής 5245, Αικατερίνη Πα-
 παγεωργίου 5246, Χρ. Παπαγεωργίου 5247, Π.
 Κοιμώσης 5248, Στ. Δεδέας 5249, Χ. Σα-
 κελλάριος 5250, Α. Μπέτσος 5251, Σταυρού-
 λα Οικονόμου 5252, Α. Βαρελάκης 5253, Αλ.
 Χαράλαμπος 5254, Χ. Δημητριάδης 5255, 'Ι-
 ωσήφ Μ. Μακρής 5256, Σ. Παγώνης 5257,
 Α. Σιούτας 5258, 'Ηλ. Κόνιας 5259, Διλή
 Μπάρα 5260, 'Αθρ. Νεγών 5261, Α. Βλαχό-
 πους 5262, Θωμάς Λύλλης 5263, Γ. Σταυρο-
 πούς 5264, 'Αμολία Χατζή 5265, Τάκης 'Α-
 δάμος 5266.
 ΚΑΛΑΜΠΑΚΑ.—Χρ. Νικολάος 6346.
 ΚΑΛΥΜΝΟΣ.—Γ. Μανωλάς 5951.
 ΚΑΡΥΤΑΙΝΑ.—Χ. Χρονόπουλος 5550.
 ΚΑΡΑΪΤΣΑ.—Γ. Χρηστάς 5754.
 ΚΑΤΑΚΛΩΝ.—Σ. Κρεζιάς 5944.
 ΚΑΣΤΟΡΙΑ.—Π. Ξανθόπουλος 6970, Ι.
 Χατζηθανασίου 6971.
 ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ.—Δ. Βαγγελάτος 6896,
 Γεράσιμ. Φ. 'Αντωνιάς 6897.
 ΚΗΦΙΣΣΙΑ.—Μ. Παπαδόπουλος 5905.
 ΚΙΑΤΟΝ.—Γ. Μούσχουρας 5954, Ι. 'Ιορ-
 δανίδης 5955, Κ. Σπανόπουλος 6884, 'Αστ.
 Κοβδατζής 6885, Σωτ. Κωστόπουλος 6886, 'Ηλ.
 Ν. Κοζιόπουλος 6887.
 ΚΑΡΠΕΝΗΣΙΟΝ.—Γ. Καβαράς 6965.
 ΚΟΖΑΝΗ.—'Αδάμ Κεφαλάς 5750, Α.
 Παγκαλιώτα 5937, Θ. Σπύρου 6909, Β. Κυ-
 ριακάκης 6910, Ν. Λόντας 6911, Γ. Τσαρ-
 πούλης (Αγ. Χριστός) 6912, Μεν. Βλαγ-
 κώτης 6913, Σ. Πάχος 6914.
 ΚΟΡΙΝΘΟΣ.—Βύρων 'Αγγελόπουλος 6880,
 Πάνος Νταβάνος 6881, Γ. Σ. Κόντης 6882,
 Ε. Τζορτζάκης 6883.
 ΚΡΗΤΗ.—'Αναστασία Καλαϊτάκη 5295,
 Γ. Καπελάκης 5296, Ε. Ηλιόπουλος 5297, Ε.
 Φθενάκης 5298, 'Ιωμήνη Μωλοπούλη 5299, Σ.
 Παπαδόπουλος 5300.
 ΚΟΜΟΤΙΝΗ.—Π. Σταμάτης 6801, 'Ιω.
 Μπόμπολας 6802, 'Αλεξάνδρ. Κάλφα 6803, Ι.
 Τσιόλης 6804, Γ. Ματθαίου 6805, Πα-
 παδόπουλος 6806, Α. Ζέκος 6807, Τ. Κα-
 κωγιάνης 5547, Μ. Μακρής 5548, Τ.
 Παπαδόπουλος 5549.
 ΚΙΛΙΚΙΑ.—Θ. Παπαδόπουλος 5915, Δ.
 Φραγκουλίδης 5916, Δ. Βασιλείου 5919, Π.
 'Αναστασιάδης 5920.
 ΚΕΡΚΥΡΑ.—Πλάτωνα Βασιλείου 5785, Πα-
 ρασκευή Κοντού 5786, 'Ελένη Λαμπρινή 5787,
 Α. Μουστακούδης 5788, Π. Μόσχος 5789, Ζα-
 χαριάκης 5790, Κωνστ. Μπουντίνης 5791,
 Χ. Μπαλάνης 5792, Θ. Παπαδόπουλος 5793,
 Α. Ρώσσης 5794, Κ. Μαύρος 5795, Κ.
 Δημητριάδης 5796, Ροζίνα Λίτου 5797, Χρ.
 Βλάχος 5798, Μ. Κουφής 5799, Β. Γεωργίου
 5800, Σεβαστή Ρωμανίου 5401, Ν. Σκακί-
 νης 5402, Φ. 'Αλαμάνος 5403, Α. Γουλής 5404,
 Α. Γιάρας 5405, Ι. Κοιμής 5406, Χρ. Πα-
 παδόπουλος 5407, Μ. Λίβερης 5408, 'Ελευθε-
 ρία Μάστορα 5409, 'Ελένη Ρήγα 5929, Τ. Πα-
 ναγιωτάκης 6985, Σ. Ρουβάς (Μαλακας)
 6986, Μαρία Δημητριάδου 6987, Π. Μα-
 ρίδης 6988, Χ. Μούτσος 6989, Μ. Παπαδό-
 πους 6990, Γ. Μοσχόπουλος 6991, Α. Σταυρο-
 πούς 6992, Στ. Κολάγγης 6993, Π. Γεωργα-
 νίδης 6994, Πάτη Γουλής 6995, Χ. Δελαντάς 6996,
 Σ. 'Αργαλιάς 6997, Σ. Δεσφύλλας 6998, Δ. Κα-
 ρατζής 6999.
 ΚΛΕΙΣΟΥΡΑ.—Κ. Παπαμαζαρά 5917.
 ΚΥΡΚΑ (Σίβηρος).—Θ. Γραμματιώτης
 5918.
 ΚΥΜΗ (Εύβοια).—'Ιωάννης 'Οριώτων
 6898, Ε. Φραγκουλίδης 6899, Ν. Ζερόδης 6900,
 ΚΥΠΡΟΣ.—Χρ. Κυριακίδης 5413, Γ. Λαμ-
 περιδής 5414.
 ΚΩΝ. ΠΟΛΙΣ.—Γαλάτεια Παπαδοπούλου
 6832, Εύδ. Δημόπουλος 6833.
 ΛΑΓΚΑΔΑ.—Θωμάς Α. Κρεσώλης 6942.
 ΛΑΡΙΣΣΑ.—'Ιωάν. Φαρατζής 5203, Γ. Κάσ-
 σας 5204, Χ. Τέσας 5205, Γεώρ. Τσακαλίδης
 5406, Γ. Ζούνης 5207, Π. Ζησόπουλος 5408,
 Σ. Δούβλης 5209, Δ. Ζέγγος 5210, Α. Χατζη-

λάμπος 5211, Ν. Φασίτσας 5212, Ν. Μησι-
 πόνος 5213, Ε. Κοντοβίτης 5214, Γ. Μιχα-
 λόπουλος 5215, Κ. Δημόσης 5216, Κ. 'Οδυσ-
 σέας 5217, Ν. Μπαρής 5218, Μπαρής Χα-
 τήρη 5219, 'Αγγ. Ζαχαριάδης 5220,
 Χρ. Παντοστάουλος 5221, Ε. Πολυμυδής
 5222, Π. Λέκας 5948, Ν. Κούν 5949, Παντ.
 'Ηλιόπουλος 5445, Κ. Γαλιάνης 5446, Α. Τά-
 λιος 6447, Ε. 'Ιωάννου 5448, Γ. Τζαννέτος
 5449, Κ. Γουρζιώτης 5450.
 ΛΑΜΙΑ.—Στ. Κυριακάκης 6823, Φώτης
 Κουριανός 6824, Π. Παναγιωτίδης 6825, Ν.
 Καραγκούνης 6826, Δ. Σκούρας 6827, Βασίλ.
 Μούρας 6828, Μαρία Παρλακειοπούλου 6829,
 Κ. Κάντζος 6830, Κασάνδρα Λαγίου 6831,
 Σοφία Τσιμπουρή 5477, Χρηστάνα Μόδη 5478,
 Χ. 'Αναστασίος 5479, Η. 'Αλεξόπουλος 5480,
 Μ. Τσέγγας 5933.
 ΛΑΥΡΙΟΝ.—Μ. Τσεκρέκος 6766, Γ. Κο-
 νίνης 6767, Βασ. Καλογιάννης 6768.
 ΛΟΥΤΡΑΚΙ.—Πέτρος Ν. Πετρίδης 6.
 892, 'Ελένη Φουμάκη 5465.
 ΜΑΝΑΡΑ.—Μ. Στάμου 6963, Α. 'Αργυ-
 ρίου 5964.
 ΜΕΓΑΛΟΥΠΟΛΙΣ ('Αρκαδίας).—Γεώρ.
 Τσαλίας 5925.
 ΜΕΛΑΠΑΔΑ.—Δωρόθεος Ι. Χρηστάουλος
 6838.
 ΜΕΣΣΑΛΙΟΝ (Καρδίτσης).—Ζαχαρούλα
 Παπαδοπούλου 6733.
 ΜΕΣΣΗΝΙΑ.—Δ. Τσανόπουλος 5751, Δημ.
 Δραβιλάκης 5500, Ν. Στυλιανόπουλος (Νη-
 σίον) 6769, Κωνστ. Κάνη (Φιλιατρά) 6770,
 Ν. Μπουλάκης (Καλαμάρι) 6771, Α. Δημητρί-
 πους (Νησίον) 6772, Ι. Κασίσης (Κυπαρισ-
 σία) 6792, Τάκης Βεργόπουλος (Κυπαρισσία)
 6793, Δ. Μυλωνάς (Κοινακιά) 6794, Σ. Νι-
 κητόπουλος (Γαργαλιάνοι) 6795, Α. Γεωργιά-
 δης ('Αετός) 6796, Δ. Κατσαρός (Κυπαρισσία)
 6797, Θ. Παλιαντούρας ('Αμυλιάς) 5928.
 ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ.—Ρενέ Παπαζαχαρίου
 6761, Π. Κουσιόπουλος 6762, Φ. Γεωργακόπου-
 λος 6763, Δ. Βώβος 6764, Ξένη Κροκίδα
 3598.
 ΜΕΤΕΩΒΟΝ.—Κ. Καπέτης ('Αντίον)
 6906, Α. 'Αλεξίου 6907, Γ. Χρόνης 6908.
 ΜΠΟΓΙΑΤΙ.—Κωνστ. Νάκος 6808.
 ΜΥΤΙΛΗΝΗ.—Α. Χρυσάκης 6858, Σό-
 λων Πατλάκας 6859, Φίλιπ. Π. 'Αξιώτου
 6860, Μάριος Χ. Στεφανίδης 6861, Α. Κιο-
 μενίδης 6862, 'Αρτεμης Μαμουλή 6863, Εύ-
 στρατία Πάτου 6864, Ε. Π. 'Αξιώτης 6865,
 Μαρία Βεργερέλλη 6866, Πάνος Μπασι-
 νής 6867, Νίκος Γκουζέλλης 6868, Κ. Χ.
 Λάμπρου 6869, 'Αναστασία Τριανταφύλλου
 6870, Α. Σάντος 6871, Α. Παύλου 6872, Α.
 Πασαδέλλης 6873, Α. Χ. Δουδής 6874, 'Ε-
 ρασμία 'Αναγνώστου 6875, Β. Α. Κούμπα
 6876, Α. Σγάντζος 6877, Π. Χ. 'Αναγνώστου
 6878, Δ. Φωτέλλης 6879.
 ΝΑΞΟΣ.—Π. Δημόπουλος 7000.
 ΝΑΥΠΑΛΙΟΝ.—Α. Σερμαγιά 6954, Γ. Πα-
 παμαζαρά 6955, Χ. Μεντή, 6956, Δ.
 Γουζελόπουλος 6957, Ν. Χατζηδημητρίου
 6958, Δ. Γουρζής 6959, 'Αγγελική Φουνα-
 ράκη 5748.
 ΝΑΟΥΣΑ (Μακεδονίας) Π. Καραβίδας
 5914, Φ. Γ. Μήτσας 6893, 'Αννα Α. Πα-
 λαμά 6894, Κ. Μάντισος 6895.
 ΝΙΓΡΙΤΑ.—Φ. Πάλλης 5903.
 ΞΑΝΘΗ.—Κούλα Στογιαννίδου 5432, Θεο-
 δώρα Μανασσή 5433, Α. 'Αναγνωστόπουλος
 5434, Γ. Καρδάρης 5435, Α. Χαδής 5436,
 Χ. Τσιτάρης 5437, Β. Βασιλειάδης 5907,
 Φ. Κασαρίδης 5926, Α. Κωνσταντινίδου
 5927, 'Ανδρονίκη Σωτηριάδου 6847, 'Αριάδνη
 Χατζοπούλου 6848, Ε. 'Ιωαννίδης 6849, Γ. Σαρ-
 ρίδης 6850, Γ. Τσιόσος 6851, Ν. Ρουβάς
 6852, Ε. Χ. 'Εμμανουήλ 6853, Αλμ. Τσιλλέν-
 τας 6854, Β. Βουλκίδης 6856, 'Αγγελος Λά-
 σκαρης 6857.
 ΠΑΖΑΡΑΚΙ (Σοφάδων) —Βασιλεία Πα-
 παδοπούλου 6731.

ΠΑΤΡΑΙ.—'Αν. Τσαρτόλιας 6701, Δημη-
 τρά 'Αναστασοπούλου 6702, Ι. 'Αντωνίου-
 λος 6703, Κ. Μαρκέτος 6704, 'Αγγ. Στεφ-
 ανός 6705, Διον. 'Αδραμύπουλος 6706, 'Α-
 θηνά Τσίρου 6707, Σ. 'Αθανασόπουλος 6708,
 Βασ. Φωτόπουλος (Βραχνέικα) 6709, Χρυσί-
 να Τσουκαλά 6710, Γ. Σδέτσος 6711, Α. Φα-
 τσέτας 6712, Κ. Διονυσόπουλος 6713, Θεοφ.
 Γκότσης 6714' Κ. Πούντας 6715, Ειρήνη
 Μακροκόστα 6716, Γ. Πολίτης 6717, Τάκης
 Παπαθεοδωρό 6718, Θάλεια Νάγου 6719,
 Χαρίκλεια Τούνα 6720, Κυρ. Κυριακού 6721,
 Θ. Βουρδέρης 6722, Χρ. Μουραόπουλος
 6723, Π. Μπαχάκης 6724, 'Αθ. Παπαγιαν-
 νίδης 6725, 'Αλ. Γεροθανάσης 6726, Κ.
 Μπαρμπέρης 6727, Γ. Κουμιντίνης 5762, Δ.
 Κόντης 5763, Γ. Λινάρδος 5764, Σ. Βλάχος
 5765, Π. Γαλιέλλης 5766, Δ. Δημητριάδης
 5767, Ι. Κωνσταντινίδης 5768, Χ. 'Αντί-
 πης 5769, Δ. Οικονομάκης 5770, Α. Μπου-
 σιότης 5771, Ε. Γ. Τάσης 5772, Κ. Πανα-
 γόπουλος 5773, Κ. Μαγιάκης 5774, Κ. Σα-
 πας 5775, Α. Παυλίνος 5776, Α. Κανελλό-
 πους 5777, Θ. Ξένος 5778, Κ. Σαδής
 5779, Γ. Πετράκος 5780, Ε. Γιάκος 5789,
 Σ. 'Αγγελόπουλος 5980, Π. Κουλής 5996' Γ.
 Βασιλόπουλος 5997.
 ΠΑΡΓΑ.—Πέτρος Γιούργας 5781, Εύδο-
 κία Ζώτου 5782.
 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ.—Μαρία Παγώνη 5756, Βι-
 κτωρία 'Αδαμαντίδου 5757, Ι. Μόρας 5758,
 'Ελένη Κρίβαρη 5759, Δ. Λιλιάρκος 5760,
 ΠΡΑΒΙΟΝ.—Μ. 'Αδαμίδης 5918, Π.
 Παναγιωτίδης 5755.
 ΠΡΕΒΕΖΑ.—'Απόστολος Μαυρογιάννης
 5783.
 ΠΟΛΥΓΥΡΟΣ.—'Αννέτα Μπακαρά 5746,
 Χρήστος Δέλλης 5747.
 ΠΛΑΤΑΝΟΣ (Ναυπακτίας).—Ν. Σέτας
 5921.
 ΠΥΛΟΣ.—Κ. Παπαδόπουλος 5784.
 ΠΥΡΓΟΣ.—Ζήσης Καμυδής 5410, Σ. Κρά-
 πας 6921, Π. Πατέλλης 6922, Ρήνα Κορ-
 νούτου 6923, Παντ. Πατέλλης 6924, Χρυσή
 Μανουσίου 6925, Αμυλία Τόλια 6926, 'Ελένη
 Μαράτου 6927, Μηλέτα Μπερμπή 6928, Ε.
 Κωνσταντινίδης 6929, Α. Ζομπιάς (Κα-
 τούλα) 6930, Α. Γκιόκας 6931, Γ. Χρυσό-
 τσιώτης 6932.
 ΡΟΥΜΑΝΙΑ.—Γεράσιμος Γαλάτης 5411.
 ΣΕΡΒΙΑ.—Α. Γκουτζίκας 5902.
 ΣΕΡΡΑΙ.—Παυλός Ραυτζίτης 5421, Κων-
 στατίνος 5422, Χ. Κασαπίδης 5930, Η. Ζα-
 ράκης 6750, Α. Χορτιάκης (Πεντάπλευς)
 6751, Χ. Μυλωνάς 6752, Ν. Μαρκής 6753,
 Α. Παπαλεοντίου 6754, Σ. Μπρίζας 6755, Β.
 'Ιακωφίδης 6756, Ι. Παπαφωτίου 6757, Π.
 Παπώτης 6758, Εύδοκία Φλόκα 6759, Ι. 'Ι-
 ωαννίδης 6760, Δ. Κοπαρνίδης 6765
 ΣΠΑΡΤΗ.—'Ελένη Κερασσοπούλου 6944,
 Τασία Περίπα (Βρέσθαινα) 6945, Β. Κάλ-
 νης (Γοράνοι) 6946, Γ. Παπαγεωργίου (Χα-
 σσά) 6947, Ι. 'Ανδριώτης 6948, Κ. Κα-
 τανάνης 6949.
 ΣΙΔΗΡΟΚΑΣΤΡΟΝ.—Χαρίκλεια 'Ον-
 μασιάν 5498, Α. Σαρβαντίδης 5499, Α. Φά-
 κας ('Ανω Ποροβία) 6938, Γ. 'Ιωαννίδης
 ('Αγγιστρον) 6950, Κ. Παπαδημητρίου 6951,
 'Ιωάννα 'Αλεξανδροπούλου (Αγγιστ) 6952,
 Σ.ΚΑΡΜΙΤΣΑ.—Μαρία Χ. Κοινηνική
 5049.
 ΣΤΥΛΙΣ.—'Αναγ. Μπαρτζώκας 6843, Ι.
 Δασκαλάκης 6844.
 ΣΥΡΟΣ.—Γ. Πέρκιζας 5908, Ζ. Ζαχαρίου
 5909, Δ. Φετούρης 5910, Ι. Φαραμάς 6739,
 Ε. Θεοδωρό 6740, Δ. Κούσης 6741, Ι. Κο-
 μνηνούλης 6742, Ν. Σαργόλογος 6743, Κ.

Λυφά 'Αντωνίου 6744, Φλόρα Δολεξίν 6745,
 Γ. Ψυχής 6746, Κ. Καραμπάσης 6747, Χ.
 Τσακούρος 6749, Χ. Ψαρόπουλος 6748.
 ΤΡΙΚΚΑΛΑ.—Χ. 'Αναστασίου 5451, Σ.
 Ρόμπος 5452, 'Αρτεμης Μπεκοπούλου 5453,
 Μ. Μανωλάκης 5454, Α. Γεωργίου 5455,
 Δ. Χατζηλακός 5456, Α. Κούσουλος 5458, Ι.
 Μπούκας 5459, Ν. Καταφυγιώτης 5460, Β.
 Κούτσικος 5952, Κ. Σκούρης 5953, Ν. Σταυ-
 ρόπουλος 6728, Α. Χρηστάκης 6729, Ι. 'Ιου-
 γουλάκης 6730, 'Ισακ Σαμπεθιά 6732, Τασία
 Ανταρή 6734, Κ. Μπούρας 6735, Α. Στεργιό-
 πους 6736, Χ. Κόξης 6737, Σ. Πετώσης
 6738.
 ΤΡΙΠΟΛΙΣ.—Α. Μπακλής 5442, Πούλα
 Δημητριάδου 6777, Σοφία Κακλαμάνου
 6778, Μ. Μπινάρης 6779, Ι. Παρίσης 6780,
 Χ. Σωτηρόπουλος 6781, Α. Κούκας 6783,
 Γ. 'Αγγελόπουλος 6784.
 ΦΑΛΗΡΟΝ (Νέον) Π. Βουλγαρίλη 5904.
 ΦΟΥΡΝΙΑ (Εύρυτανίας) —Ι. 'Αγγελής
 5901.
 ΦΛΩΡΙΝΑ.—Κίσιος Χατζηχρήστος 5444,
 Ε. Μήλιος 5923, Κ. Παπαχρήστος 5223, Α.
 Τσάκης 5224, Ν. Κάλιντος 5225, Ε. Τέ-
 σιος 5226, Χ. Τσαλίδης 5227, Α. 'Αντούλης
 5228, Δ. Κάζιος 5229, Ι. Τσανακίτης 5230,
 Φωφά Α. Γαζίνου 5231, Ι. Κελεμεκίδης
 5232, Κ. Παζαράκης 5233, Ν. Τελλυλίδης
 5234, 3. 'Ιωακείμης 5235, Κ. Τζάμος 5236,
 Π. Χιλιόπουλος 5240, Γ. Μαντζαράκης 5241,
 Γ. Γουλιόπουλος 5237.
 ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ.—Ν. Θεμελής (Παλιούρι)
 6973, Ν. Ζαμπα (Στρατώνιον) 5974, Ζ. Μπου-
 λιάκης (Πολύγυρος) 6975, Γ. Παπαζούγλου
 (Στρατώνιον) 6976, Χ. Χρυσόστομος (Στρα-
 τώνιον) 6977, Γ. Παντελής (Στρατώνιον)
 6978, Μ. Χαλαμπίδης (Ν. Μουδανιά) 6979,
 Α. Γιασεμής (Ν. Μουδανιά) 6980, Κ. Ρι-
 ζενιώτης (Στρατώνιον) 9981, Α. 'Αποστο-
 λής (Ν. Μουδανιά) 6982, Δ. Γκουζελόπου-
 λος (Ν. Μουδανιά) 6983, Κ. 'Ιορδανίδης
 (Ν. Μουδανιά) 6984.
 ΧΑΛΚΙΣ.—Χρηστάνα Δημητριάδου
 6933, 'Αθηνά Τραπεζούντιου 6934, Δ. Μι-
 στριώτης 6935, Παπάκης Λάζαρος 6936,
 Γ. Μπουρλάς 6937.
 ΧΡΥΣΟΥΠΟΛΙΣ.—Ι. Λαζάρου 6972.
 *
 ΑΓΟΡΤΙΑΝΗ.—Δημ. Λαπιδάς 6532.
 ΑΘΗΝΑΙ.—Σωτηρ. Γεωργιάδης 6550, Πα-
 παδόπουλος 6551, 'Αλεξάνδρα Γιαννίση 6228,
 'Εσθ. Κερόδης 6229, 'Αφροδίτη Δημητριά-
 δης 6230, 'Ιω. Μετάνης 6231, Αικατερίνη Μά-
 τση 6232, 'Αθ. Γαϊτάνος 6233, Θ. Τσαλ-
 λάνης 6234, Φρόσω Ντούση 6235, Γ. Γκου-
 ζής 6236.
 ΑΙΓΥΠΤΟΣ.—Μάρκος Βασιλείου 6553,
 Δημ. Πετρίδης 6554, 'Ηλίας Σ. Μιχαλάκης
 6555, 'Ελευθέριος Γαβριάς 6557, Μιχαήλ Μι-
 χαλίδης 6558, Σμελάν Οικονόμου 6559, Τα-
 σία Κ. Τρεκαδά 6560, 'Αναστάσιος Λουΐζος
 6561, 'Αθανάσιος Χατζηθεοδωρό 6562, Δημ.
 Ταυβιάς 6563, 'Αχιλλέος 6564, 'Ιω.
 Χετσίπας 6565, Γ. Τρέκας 6566, Εύστορ. Πα-
 ρασιάνος 6567, Παν. Σαμαράκης 6568, Βασ.
 Νικολαΐδης 6569.
 ΑΜΦΙΣΣΑ.—Παναγ. 'Αρβανίτης 6463.
 ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΣ.—Μερόπη Χα-
 τήρη 6511.
 ΑΝΔΡΟΣ.—Θεόδωρος Κωβάς 6518.
 ΑΡΓΟΣ.—Κόστας Κουρβάνης 6519.
 ΑΡΕΑΕ Στανουλά Τσίτη 6553.
 ΑΡΤΑ.—Ι. Πάκος 6289, Ρένγκινα Σακο-
 γιάννη 6290, Χρ. Γκούζος 6291, Σπ. Πα-
 παγεωργίου 6292, 'Αρ. Γαβής 6293.
 ΑΤΑΛΑΝΤΗ.—'Αθλ. Ματσολάς 6501.
 ΒΕΡΡΟΙΑ.—Σοφ. Περίδης 6277, 'Αφροδ.
 Χουδαβενίδου 6278, 'Αρ. Στ. Καρβώτης
 6279, 'Αναστ. Κοσιόπουλος 6280, Κούλα Πλου-
 τινάκη 6281, 'Εμμ. Γκαβιάς 6282.
 ΒΟΛΟΣ.—Νίνα Σαρέτα 6294, Φώτ. Ντού-
 βας (Καντι-Αγιά) 6295, Χαρ. Κεχαΐδης

6296, Γ. Παλαρεάς 6297, Δ. Μπαζόπουλος
 6298, Γ. Παπαδημητρίου 6299, Γ. Μακρής
 6300.
 ΒΡΑΤΙΑ.—Ζαχαρούλα Κοζακίδου 6555.
 ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΟΙ.—Σταν. Ν. Καλαβούρας
 6508, Γεώργ. Π. Μαροβέλης 6509, 'Αντ. Γ.
 Γαλιανόπουλος 6510.
 ΓΡΑΒΙΑ.—Ν. Χασιάς 6570.
 ΔΡΑΜΑ.—'Ανδρέας Βελώνης 6515, Μιχα-
 λής Μιχαήλ 6546, 'Αλέξανδρος Γούβας
 6547.
 ΔΩΡΙΣ.—'Αθανάσιος Λιάκος 6446, Γεώρ-
 γος Κούτσας 6465.
 ΕΔΕΣΣΑ.—Πολυχέρια Φραντζίδου 6536.
 ΕΛΑΤΕΙΑ.—'Ηλίας 'Ηλιόπουλος 6520, Ν.
 Σταματάουλος 6521, Ντίνος Δημαζίδης 6522.
 ΕΛΕΥΣΙΣ.—Κωνστ. Ρεπούσας 6529.
 ΖΑΚΥΝΘΟΣ.—Διον. Ι. Λεντάκης 6413, 'Ι-
 σάκας Βαλδής 6424, Διον. Τσιώλης 6425,
 Κωνστ. Νέγκας 6426, Σταν. Λαυτίνης 6427,
 Διον. Λιθέρης 6428, 'Αδ. Κατακαίτης
 6429, Διον. Σπαθάρης 6430, Μαρία Θεοδό-
 σι 6431.
 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.—Χ. Κούρογλου 6412,
 Δ. Παπαδόπουλος 6413, Η. Κασάπουλος 6414,
 Ειρήνη Μπατζώνιας 6415, Σεβαστιανή Παχί
 6416, Βασιλική Βασιλειάδου 6417, Μ. Θεο-
 μόπουλος 6418, Μιχαήλ Μιχαηλίδης 6419, Χ.
 Χιωτόπουλος 6601, Κ. Τσαμπαράκης 6602, Χ.
 Σπυριδώνης 6603, Κ. Γαβριηλίδης 6604, Γ.
 Τσίτσης 6605, Ε. 'Αδαμίδου 6606, Α. 'Αν-
 δρέου 6607, Κωκώ Χρηστίδου 6608, Α. Εύ-
 φραμίδης 6609, Μαρία Χατζηακωβό 6610,
 Γ. Φυνδάκης 6611, 'Αγγελική Πρωτοψάλτου
 6612, 'Ιππ. Σοφάνης 6613, Γ. 'Αρβανίτης
 6614, Α. Σύρμου 6615, Ε. 'Αντωνιάδης 6616,
 'Ελένη Τσιόλη 6618, Σ. 'Αντωνιάδης 6617,
 'Ελένη Βισθασοπούλου 6619, Π. Κοινηνού
 6620, Εύδ. Κουρτίδου 6621, Χ. Τσιθανόπου-
 λος 6622' Δ. Μπουσιώνης 6623, Π. Κιργί-
 δης 6624, Κ. Σιμότας 6625, 'Ελένη Παντα-
 ζίδου 6626, Χ. Καλτάγκας 6627, 'Αλεξάνδρα
 'Αγιάκου 6628, 'Αρτεμης Βασιλειάδου
 6629, Τζάκος 'Εσκενάζη 6630, Ι. Παπαγε-
 ωργίου 6631, Δ. Σκινδέρης 6632, 'Αννα Σα-
 μανίδου 6633, Χ. Κυριακού 6634, Στ.
 Βεζιρτζή 6635, Κ. Κάλιντος 6636, Δ. Χρυσ-
 οστούλου 6638' Γ. Μάκος 6639, Α. Στάκος
 6640, Ι. 'Αφροντίδης 6641, Χ. Γούσας 6642,
 Α. Πούφης 6643, Δ. Χρηστοδούλου 6644,
 Α. Κατσίνα 6645, Π. Γούναρης 6646, Σοφία
 Παπαδοπούλου 6647, Χ. Τσιθανόπουλος 6648,
 Α. Κακαβούλης 6649, 'Ολγα Κότρου 6650,
 Σ. Βρογιάδης 6651, Ν. 'Ορφανίδης 6652,
 Κ. Χρυσόχου 6653, Γ. Γιαννίλης 6654, Α.
 Παπαζούγλου 6655, Ι. Μυλωνάς 6656, Ι. Κε-
 δατζόγλου 6657, Π. Πατρίκος 6658, Α. Ρά-
 πτης 6659, Ι. Κοντασιόπουλος 6660, Γ. Καλο-
 γρίτσος 6661, Πόπη Καραγιαννίδου 6662,
 Α. Κεχαγιόπουλος 6663, Χ. Κωνσταντινίδης
 6664, 'Αννα Βαράκη 6665, Κ. Χατζηγιαννά-
 κης 6666, Χ. Τζιάνης 6667, Ι. Σκουρής
 6668, Π. Κρητινός 6669, Ε. Ξέρβας 6670,
 Θεανό Τσιμπουλόπου 6671, Κ. Λαμπρινή
 6672, Ν. Χ. 'Θωμάς 6673, Κ. Ακριτίδης
 6674, Γ. Ρηγάτος 6675, Κατίνα Τσουλακή
 6676' Α. Σιάγας 6677, Γ. Γλυτσάς 6678,
 Κ. Κυριακίδης 6679, Πέτρος Παζέντι 6680,
 Π. Τσιολακόγλου 6681, Λίτσα Μαρκιαν
 6682, Φανή 'Ιωάννου 6683, Γ. Ξανθόπουλος
 6684' 'Ασπασία Μανίδου 6686, Θ. Κάλφογλου
 6687, Γε. 'Ερμείδης 6688, Μ. Κασιόνης 6689,
 Σ. Σερραφειδής 6690, Ι. Δημητρίου 6691,
 Η. Ξενίδης 6692, Ν. Γαζολιάς 6693, 'Αντι-
 γόννη Μπλοδέτη 6694, Λουκρετία Χατζημή-
 τα 6695, Ι. Καλαβράνης 6696, Α. Γουού-
 σης 6697, Φ. Ζιμόπουλος 6698' Λουλού Με-
 τζίκη 6699, Μ. Δεμμετριάδου 6700, Ν. Νικο-
 λαΐδης 6201, Μ. Μπουκίπουλος 6202, Ν. Πα-

παλάσκας 6203, Ν. Νικολετόπουλος 6204,
 'Αμην Χαμ 6205.
 ΙΩΑΝΝΙΝΑ.—Βενετούλα Παπαχρήστου
 6404, Δημ. Κολέτσος 6405, Δημ. Σ. Καπνής
 6406, Σταν. Παπαδόπουλος 6407, 'Εμμ. Παν-
 τζόπουλος 6408, 'Ιωάνν. 'Ητος 6409.
 ΚΑΒΑΛΑ.—'Αναστ. Τζορτζής 6593, Δ.
 Σιμοτζίδης 6594, 'Αντ. Μουχτάκης 6595, Ν.
 'Αρβανιτόπουλος 6596, Κωνστ. Γαμαλίδης
 6597, Εύστορ. Πηλίκος 6598.

ΚΑΤΗΝΙΖΕΤΕ

ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΑ ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΤΗΝΙΑΣΗ
ΣΙΓΑΡΕΤΤΩΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΤΗΝΙΑΣΗ
ΣΙΓΑΡΕΤΤΩΝ

ΚΑΡΑΒΑΣΙΛΗ

ΤΑ ΜΟΝΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΟΜΕΝΑ

ΕΞ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΚΑΠΝΩΝ

ΑΡΡΙΝΙΟΥ

